

Sủng Thê Đại Trượng Phu

Contents

Sủng Thê Đại Trượng Phu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3: Chương 3	13
4. Chương 4	19
5. Chương 5	21
6. Chương 6	27
7. Chương 7	33
8. Chương 8	38
9. Chương 9	44
10. Chương 10	49

Sủng Thê Đại Trượng Phu

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình hiện đại, sủng, HE. Couple: Quan Trạch Thao x Kiều Cảnh Nghị
Nguồn convert:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-the-dai-truong-phu>

1. Chương 1

Ở ngoại ô thành phố nhà hàng Tôn Tước, vẻ ngoài kiến trúc theo phong cách Nhật giản dị, ẩn vào trong rừng cây, lối vào tạm thời đỗ rất nhiều chiếc xe tất cả đều là xe nhập khẩu nổi tiếng, tỏa ra khí thể tôn quý cùng khí chất phi phàm của các khách hàng cùng thái độ cẩn thận cung kính của các phục vụ, càng tạo cho nơi này nồng đậm cảm giác thần bí.

Giờ phút này, một chiếc xe BMW màu đen đang chậm rãi hướng khách sạn đi đến, ngồi sau xe chính là xí nghiệp nổi danh trong nước – vợ chồng tổng giám đốc tập đoàn Hồng Trạch – Quan Trạch Thao cùng Kiều

Cảnh Nghị.

Hôm nay là ngày tròn một năm kết hôn của bọn họ, hai vợ chồng chọn đến nơi lần đầu gặp nhau để kỉ niệm ngày cưới của họ.

Xe đi đến cửa chính của nhà hàng, tài xế riêng lập tức xuống xe mở cửa xe, thái độ cung kính, động tác thuần thục lưu loát.

Cửa xe mở ra, một đôi chân dài rắn chắc với một đôi giày da thủ công tinh xảo bước ra khỏi xe, nhìn lên phía trên là một bộ tây trang màu xám, áo sơ mi màu tím sậm cùng sắc tím các họa văn của caravat màu xám, chính là một sự kết hợp tuyệt vời với quần áo, thời thượng phối hợp ổn trọng, khắp nơi lộ ra một cổ thường thức bất phàm.

Ngoài ra, Quan Trạch Thao có một ngũ quan khắc sâu với khuôn mặt tuấn tú, mày rậm phía dưới là một đôi mắt sáng ngời, mũi thẳng hòa cùng cằm ngay ngắn, cho thấy anh không dễ dàng thỏa hiệp cá tính cương nghị, sống trong môi trường tôn quý lại làm anh tản ra một cổ khí phách nghiêm nghị.

Bất quá bộ dáng nghiêm khắc lạnh lùng, khi đối mặt với thê tử yêu dấu lại thay đổi hoàn toàn bất đồng...

"Cảnh Nghị, xuống thôi!" Quan Trạch Thao xuống xe trước quay người nhìn vào trong xe, đưa tay dắt thê tử ra, đôi mắt cùng thanh âm đồng dạng ôn nhu.

Cánh môi đỏ tươi cong lên ngọt ngào ý cười, Kiều Cảnh Nghị được chồng dắt ra khỏi xe, mắt đẹp nhìn phong cảnh xung quanh.

"Đã lâu không có tới, rất nhớ a!"

"Muốn tới liền nói với anh, anh sẽ dành thời gian bồi em tới."

Quan Trạch Thao sủng nịnh nhìn cô, thay cô đem sợi tóc bị gió thổi loạn vén ra phía sau tai, giơ tay nhắc chân đối với cô tràn ngập nhu tình mật ý.

"Còn nói đâu, anh bận rộn!" Kiều Cảnh Nghị liếc nhìn anh, bĩu môi làm nũng oán trách, khuôn mặt trang điểm đơn giản thoát nhìn mềm mại xinh đẹp động lòng người, thân cao cân xứng với dáng người, âu phục màu xám tao nhã càng tôn thêm vẻ lung linh duyên dáng.

"Thiếu gia, thiếu phu nhân, tôi khi nào có thể tới đón hai người?" Xe không tiện dừng lâu, lão Trần lái xe không thể không chen vào hỏi.

"Chúng ta trước khi rời khỏi nữa tiếng sẽ gọi cho ông ". Kiều Cảnh Nghị thân thiết mỉm cười ôn nhu hướng lão Trần nói.

"Ừ " Quan Trạch Thao gật đầu đồng ý.

"Vâng", lão Trần cúi người chào rồi rời đi, hiểu được hai vợ chồng bọn họ cảm tình tốt, đối với bữa cơm kỉ niệm này không biết phải mất bao lâu.

Nhân viên phục vụ ở bãi đậu xe thấy có khách đến, đã lập tức thông báo với người phụ trách tiếp đón, Quan Trạch Thao cùng Kiều Cảnh Nghị hai người nắm tay nhau, bước được khoảng mười bậc cầu thang đá, đã thấy bồi bàn chu đáo đứng chờ ở cửa, chuẩn bị nghênh đón khách.

"Quan tiên sinh, Quan phu nhân người khỏe, chỗ ngồi đã chuẩn bị xong, bên này mời". Mạnh quản lí dẫn một gã bồi bàn, được huấn luyện nghiêm chỉnh gật đầu tiếp đón.

"Thượng Quân hôm nay có đến không?" Quan Trạch Thao dừng lại, hỏi đến bạn thân của bà xã, nói chuyện từ trước đến nay luôn là vẻ mặt lạnh lùng, hôm nay là ngày đặc biệt nên có vẻ nhu hòa nhẹ nhàng hơn nhiều.

"Có, ông chủ đang cùng các bạn học đại học gặp mặt". Mạnh quản lí mỉm cười đáp. Ông chủ đã cho phép tiết lộ hành tung của hắn .

"Đồng học" khoác tay chồng, Kiều Cảnh Nghị mắt sáng lên.

Cô cùng Mẫn Thượng Quân học cùng trường đại học, cũng bởi vì anh mà cô cùng Vệ Duẩn Hàn, Thiệu Cảnh Tu cũng đã trở thành bạn tốt, lúc này nghe được anh đang cùng bạn học đại học gặp nhau, cô lập tức cảm thấy hưng phấn, dù sao sau khi lấy chồng, phải học tập để thích ứng nhiều lắm, cùng bọn họ gần như không có gặp lại, ngược lại lão công cùng bọn họ giao tình tốt lắm, thật sự là không công bằng!

” Ai, hôm nay là ngày kỉ niệm của chúng ta.” Quan Trạch Thao hoàn toàn là con giun trong bụng vợ yêu, đơn giản hai chữ liền lập tức hiểu được ý đồ của cô, vội vàng nhắc nhở cô.

Hôm nay chính là ngày kỉ niệm một năm ngày cưới của họ, anh thật vất vả từ trong công việc bận rộn rút ra một khoảng thời gian chính là để cùng cô cùng nhau chúc mừng, vừa rồi hỏi về Mẫn Thượng Quân, chính là dựa trên một chút phép lịch sự chào hỏi mà thôi, cũng không có nghĩa là anh hoan nghênh bóng đèn.

” Nhiều người cũng là một loại chúc mừng thôi!” Kiều Cảnh Nghị khuỷu tay nắm chặt, nghiêng đầu để sát vào anh, để từ góc độ này chỉ có anh mới thấy được, lộ ra ánh mắt vô tội cùng biểu tình làm nũng.

Quan Trạch Thao liếc nhìn cô, không có biện pháp bấu môi than nhẹ.

Cái gọi là một vật khắc một vật, nhược điểm của anh Quan Trạch Thao chính là tiểu nữ nhân này Kiều Cảnh Nghị, bởi vì yêu cô, cho nên luôn luôn đối với cô không có biện pháp cự tuyệt.

” Được rồi, em cao hứng là được”. Giọng điệu bất đắc dĩ mang theo sủng nịnh, vừa muốn cô vui vẻ vừa muốn có thời gian riêng của hai người.

” Chỉ biết anh là tốt nhất!”. Kiều Cảnh Nghị đạt được ý nguyện nhếch miệng cười. Băn khoăn bây giờ là đi tìm đồng học có vẻ đường đột quấy rầy họ, lập tức hướng Mạnh quản lý nói: ”Làm phiền anh mời Thượng Quân cùng bọn họ tới chỗ chúng tôi”.

” Vâng, tôi đây giúp các vị tìm một gian phòng lớn hơn”. Mạnh quản lý gật đầu trả lời, đưa tay ý bảo mời bọn họ đi theo, dẫn đầu đi phía trước.

Theo ở phía sau Quan Trạch Thao trong lòng vẫn là không thích, cánh tay dài ôm eo nhỏ của bà xã, không cam lòng khom người ở bên tai cô thấp giọng nói.

” Hy sinh thời gian riêng tư của chúng ta, em buổi tối phải hảo hảo bồi thường cho anh”.

Nghe vậy, Kiều Cảnh Nghị trở mặt, khuôn mặt thoáng chốc đỏ bừng một mảnh diễm lệ.

Trong một gian phòng của nhà hàng, Mẫn Thượng Quân cùng Vệ Duẩn Hàn, Thiệu Cảnh Tu ba người đã sớm đoán được Kiều Cảnh Nghị nếu biết bọn họ ở đây, khẳng định yêu cầu Quan Trạch Thao cùng bọn họ gặp mặt, cho nên ngay cả đồ ăn cũng không có gọi, chỉ mang trà cùng một ít bánh, chuẩn bị trước lá trà nói chuyện phiếm, lúc này mới pha trà, quản lý quả nhiên đi tới truyền lời.

” Được, nói với cô ấy chúng ta sẽ đi qua đó”. Thân là ông chủ nhà hàng Mẫn Thượng Quân hướng Mạnh quản lý trả lời.

” Cậu không đi làm thầy bói thật sự đáng tiếc!” Quản lý vừa đi, Vệ Duẩn Hàn lập tức trêu chọc người định liệu như thần Mẫn Thượng Quân.

”Hừ, cái gì thầy bói, ta người tài giỏi như thế phải là làm người tiên đoán cho tổng thống!” Mẫn Thượng Quân chậm rãi rót trà, ở trước mặt bạn tốt, khẩu khí kiêu ngạo.

Bề ngoài hào hoa phong nhã, anh là người nhã nhặn lịch sự, kỳ thật là một người có cái đầu giáo hoạt nhanh nhẹn, là một tiêu chuẩn tươi cười hồ ly.

Mặc dù xuất thân là một gia đình chính trị, nhưng Mẫn Thượng Quân trời sinh trái tính, cố tình không đi theo sự an bài của gia đình, ngược lại lợi dụng các mối quan hệ chính trị, khiến nhà hàng Tôn Tước nổi tiếng.

” Tôi có thể tượng tượng Trạch Thao nghe thấy sẽ xuất hiện ba cái bóng đèn, vẻ mặt chắc rất xấu”. Thiệu Cảnh Tu vui sướng khi người gặp họa giương cao khóe miệng. Anh có một đôi mắt so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn, đầu tóc ngắn, màu da trắng, hoàn toàn chính là một mỹ nam, đáng tiếc tính tình cùng ngoại hình tương phản rất lớn, mỗi khi tính xấu phát tác, thật sự người ta không dám khen tặng.

"Ai bảo hân cưới đi Kiều Cảnh Nghị luôn theo chúng ta ba người, còn suốt một năm không được gặp mặt". Mẫn Thượng Quân biết nơi này là nơi Quan Trạch Thao cùng Kiều Cảnh Nghị quen nhau, mấy ngày trước nhận được tin họ đặt chỗ, vì thế cố ý hẹn bạn tốt đến dự đồ người luôn thích náo nhiệt Kiều Cảnh Nghị.

"Ha hã....Nói cũng đúng, cho nên không đáng đồng tình." Vệ Duẫn Hàn cười sang sảng, bất kể đã ba mươi tuổi, bất luận là ngoại hình hay tính cách cũng còn giống một đứa trẻ lớn tuổi trong sáng như ánh mặt trời, hài hước khôi hài, hơn nữa so với những bạn bè ở đây, có thể nói là nam nhân tốt ở nhà.

Bọn họ đều có ưu khuyết điểm nhưng ở trường học đều là nhân vật nổi tiếng, chỉ tiếc bọn họ cùng đồng học nổi tiếng Kiều Cảnh Nghị cũng không có quen biết.

Bất quá danh tiếng của cô cũng đưa đến cho cô nhiều người ái mộ theo đuổi, ngay cả Mẫn Thượng Quân ngay từ đầu cũng có ý nghĩ theo đuổi cô, nhưng bị cô ghét bỏ vì quá mức giáo hoạt, đành phải từ bỏ mà trở thành bạn tốt, cho nên Kiều Cảnh Nghị mới quen thân với Thiệu Cảnh Tu và Vệ Duẫn Hàn.

Bởi vì cô cá tính thích náo nhiệt, cũng không bởi vì có nhiều người theo đuổi mà kiêu căng tuy hứng hoặc có dáng vẻ làm bộ làm tịch, cho nên cùng ba cái đại nam hài nhưng thật ra rất hợp, dần dần thành nhóm bốn người bạn tốt.

Bất quá Kiều Cảnh Nghị mặc dù là hoa đào nở rộ, nhưng không có cùng ai từng kết giao thân thiết, nói chi bên người cô còn có ba nam nhân xuất sắc là anh em, có ít người theo đuổi vừa nhìn thấy bọn họ, liền tự biết xấu hổ bỏ cuộc .

Sau đó, cô tốt nghiệp đại học ra làm một phóng viên, bởi vì muốn phỏng vấn tổng giám đốc tập đoàn Hồng Trạch nhưng không được bọn họ cho gặp, nhờ đến Mẫn Thượng Quân giao thiệp rộng an bài, rốt cuộc phỏng vấn được vị tổng giám đốc thần bí Quan Trạch Thao này, hai người này không biết yêu nhau từ lúc nào, cho đến khi mọi người nhận được thiệp cưới của cô làm cho kinh ngạc, mới biết nguyên lai cô thích mẫu người như Quan Trạch Thao.

"Đem trà uống ngay, rồi chúng ta đi đến đó." Mẫn Thượng Quân hoạt động đĩa trà, đem trà tốt nhất ô long hiếm có dời tới trước mặt bọn họ.

"Ăn chút bánh điểm tâm lót dạ, như thế này đem Quan Trạch Thao chuốc say mềm mới thôi." Thiệu Cảnh Tu cười xấu xa, cả ngày đối mặt với công tác không thú vị, có cơ hội giở trò xấu đương nhiên phải nắm chắc.

"Cụng ly".

Ba nam nhân hiểu lòng nhau nhìn nhau cười, tính toán đem ngày kỉ niệm kết hôn trở thành đêm tân hôn đến nháo là được rồi!

Chương 1.2

Địa điểm chuyển từ lan tự sương phòng sang từng tự sương phòng, trong phòng bài trí cơ bản giống nhau, cổ kính, thoải mái lại không mất hoa lệ.

Mẫn Thượng Quân, Vệ Duẫn Hàn, Thiệu Cảnh Tu gia nhập làm cho gian phòng không còn lưu lại một tia lãng mạn, cuộc hẹn riêng của hai người Quan Trạch Thao cùng Kiều Cảnh Nghị thành một cuộc tụ hội bạn bè.

Quan Trạch Thao nhíu mày suy nghĩ, liếc nhìn kẻ chủ mưu, ý tứ trách cứ oán hận thập phần nồng đậm.

"Đừng nhìn tôi, bọn họ cũng muốn nhìn thấy Cảnh Nghị". Mẫn Thượng Quân nhún vai cười, đưa ra đồng phạm cùng gánh vác lỗi.

Kiều Cảnh Nghị nhìn đến ánh mắt chồng giống hồ sâu xú ra sắc mặt rất xấu, không khỏi bật cười nhéo anh một cái.

"Đúng vậy, từ sau tiệc cưới hôm đó chúng ta không có gặp mặt". Kiều Cảnh Nghị cười, tuy đã ba mươi tuổi nhưng vẫn một bộ dáng sinh viên đơn thuần, tóc dài thẳng tự nhiên, lộ ra một cổ khí chất, khuôn mặt trang điểm đơn giản nhưng vẫn xinh đẹp động lòng người.

"Còn dám nói a? Gặp sắc quên bạn!" Vệ Duẫn Hàn thẳng thắn trách cô.

"Hay là lão công không để cho cậu đi ". Thiệu Cảnh Tu miễn cưỡng liếc nhìn người ham muốn chiếm hữu Quan Trạch Thao.

" Oan uổng, các cậu chính mình hỏi Cảnh Nghị, tôi nào không để cô ấy đi?" Quan Trạch Thao không nghĩ bị bạn bè biến thành một người chồng bá đạo vô lý.

" Là tôi chính mình muốn học tập, thích ứng nhiều chuyện, bạn quá nên quên a!" Kiều Cảnh Nghị vội vàng thành thực giải thích.

Quan Trạch Thao cùng cha mẹ người thân đều là những người hết sức tiến bộ, cũng đối với cô rất tốt. Nhưng cô vẫn phải yêu cầu chính mình, hy vọng có thể biểu hiện tốt, mới không uổng phí bọn họ thương yêu, cho nên thực cố gắng thích ứng một ít quy củ cùng lễ tiết, học tập quản lý việc trong nhà.

Trừ việc đó ra, còn phải giao tiếp với giới thượng lưu cũng hết sức mệt mỏi, hơn nữa cô còn phải bồi Quan Trạch Thao tham dự một ít buổi tiệc, ngẫu nhiên anh xuất ngoại thị sát doanh nghiệp, bàn bạc việc làm ăn, cô cũng sẽ đồng hành.....

Tóm lại, cuộc sống hôn nhân của cô năm đầu tiên thật sự phong phú, cho nên không nghĩ đến cái khác, liền xem nhẹ các anh em, không nghĩ tới bọn họ sẽ tính toán như vậy.

" Cho nên a?" Vệ Duẩn Hàn ý tứ biểu thị lý rượu trên bàn.

"Được rồi được rồi, tôi uống một chén bồi tội, cam đoan về sau sẽ không đem các cậu quên mất". Cô bày ra biểu tình vô tội cầu xin tha thứ.

" Một ly đổi một năm? Nào có chuyện tiện nghi như vậy?" Thiệu Cảnh Tu lạnh lạnh ném ra một câu.

Kiều Cảnh Nghị hướng tới người vừa nói ra Thiệu Cảnh Tu bắn ra ánh mắt tràn ngập sát khí.

Này e sợ thiên hạ bắt loạn đồ xấu xa.

" Đúng vậy, ít nhất phải uống ba chén". Mẫn Thượng Quân cười hì hì rót rượu, mỗi chén đều đầy đến mau tràn ra, một chút cũng không nương tay.

"Ai, các cậu không biết cái gì gọi là thương hoa tiếc ngọc sao?" Kiều Cảnh Nghị oa oa kêu, nhìn bọn họ ăn ý mười phần, thể hiện rõ là khi dễ cô mà.

" Thương hoa tiếc ngọc không cần, tại cậu là con gái đã kết hôn, ha ha....." Vệ Duẩn Hàn lập tức châm chọc, còn giúp nâng chén đến trước mặt cô.

Kiều Cảnh Nghị tức giận nhìn chằm chằm ba người xấu xa, sau đó hậm hực uống ngay một ly, có chút cảm giác lên lâm thuyền giặc.

" Tôi giúp lão bà uống hết được chứ?" Không nỡ để lão bà bị ép uống rượu, Quan Trạch Thao từ giữa ngăn lại, nhanh chóng uống hết một ly, còn lại lại bị Mẫn Thượng Quân cấp ngăn lại.

" Đương nhiên được a, bất quá nếu muốn giúp đỡ, là gấp đôi a!" Mẫn Thượng Quân toát ra bộ dáng tươi cười vô hại, lại nói ra quy tắc làm người ta nổi giận.

Nghe vậy,vợ chồng Quan thị biểu tình đông cứng, khóe mắt run rẩy.

" Ai, các người rất xấu xa a". Đau lòng lão công Kiều Cảnh Nghị lập tức kháng nghị, lập tức lắc lắc cánh tay lão công. " Chúng ta vào nhầm hang thỏ phỉ rồi!"

" Không sao, nam tử hán đại trượng phu, uống thì uống". Quan Trạch Thao lộ ra nét mặt tươi cười nhưng trong không cười, một lúc uống liền bốn ly.

" Sảng khoái!" Mẫn Thượng Quân khen.

Bọn họ tuy rằng chế nhạo trên chọc lẫn nhau, nhưng đều hiểu được đối phương chính là hay nói đùa, đây là phương thức đối xử độc đáo của bọn họ, cũng không ảnh hưởng đến quan hệ tình cảm của họ. Hơn nữa cũng chỉ có khi ở chung với bạn bè, mới có thể không chỗ nào kiêng dè, cùng nhau chơi đùa âm ỉ, không phải lúc nào cũng có cơ hội.

” Hừ, kia đương nhiên, lão công của Kiều Cảnh Nghị tôi tuyệt nhất!” Tiểu nữ nhân tuyệt đối không kiêng dè, đắc ý dào dạt, tiện thể cấp cho chồng yêu vừa bị vây công một chút cổ vũ cùng an ủi.

” Chắc chắc, thế nào cũng phải ở trước mắt chúng tớ những người đàn ông độc thân phát ra tình ý chói mắt sao?” Vệ Duẫn Hàn vỗ vỗ trán nhướn mày, cùng Thiệu Cảnh Tu liếc mắt xem thường.

”VẬY các cậu liền nhanh chóng tìm bạn gái a!” Biểu tình của nàng đều thực khoe khoang, tiếp tục biểu hiện ngọt ngào, phóng điện, khiến bọn họ hoa mắt.

” Được, được, được, đã biết!” Vệ Duẫn Hàn chưa sót nói, lập tức xin nguyệt lão của Quan Trạch Thao cùng Kiều Cảnh Nghị hỗ trợ. ” Thượng Quân, ngày mai liền giới thiệu cho tôi một muội muội ”.

“Giới thiệu một đoàn đều được!” Biết là nói giỡn, Mẫn Thượng Quân rất phối hợp đáp ứng.

”Chúng tôi sẽ chờ tin tốt của cậu.” Quan Trạch Thao ôm bả vai lão bà, cố ý khoe khoang nhướn mi cười nói.

” Tốt, đến lúc đó đổi lại các cậu ở trong này giúp tôi chúc mừng”. Vệ Duẫn Hàn tiếp nhận yêu cầu.

” Không thành vấn đề.” Kiều Cảnh Nghị ngọt ngào nhìn lão công liếc mắt một cái, rất nhanh đáp ứng yêu cầu của bạn tốt.

” Hiện tại trước hết chúc mừng Trạch Thao cùng Cảnh Nghị kỉ niệm một năm ngày cưới đi”. Mẫn Thượng Quân thúc dục mọi người nâng ly. ”Đêm nay tôi mời khách,các cậu cứ thoải mái uống a!”.

” Chúc các cậu trăm năm hảo hợp, sớm sinh quý tử, năm nào cũng giống như tân hôn”. Vệ Duẫn không quên nói lời chúc phúc. ”Cụng ly nào!”.

“Cụng ly, không say không về“.

Mọi người hòa theo, bắt đầu một đêm vui vẻ.

Mười hai giờ đêm, nhà hàng Tôn Tước sắp đóng cửa, Quan Trạch Thao cùng Kiều Cảnh Nghị đoàn người mới bắt đầu giải tán.

Đêm dài yên tĩnh, nhật nguyệt treo cao phía chân trời, chiếc BMW cùng màn đêm hòa thành một màu, vũng vàng chạy trên đường, ngồi phía sau là một đôi vợ chồng ân ái.

Quan Trạch Thao một tay ôm Kiều Cảnh Nghị một thân mềm nhũn vì uống rượu, làm cho nàng tựa vào trên vai, một tay nắm lấy tay cô.

Không thể an tâm đi vào giấc ngủ Kiều Cảnh Nghị từ từ nhắm mắt lại, cong môi, lẩm bẩm hỏi: ” Ngõ...hảo một mối a! Sắp đến nhà chúng ta chưa?”

Ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa xe, quan sát vị trí chỗ này.

Biệt thự Quan gia nằm ở vùng núi phía bắc là một vùng đất rộng lớn bằng phẳng nằm phía trên cao, muốn vào nội thành phải chạy một đoạn rừng núi, mà giờ này ngoài cửa xe dày đặc bóng cây, cho thấy bọn họ cách nhà không xa.

”Gần rồi, em trước ngủ một chút, đến nơi anh sẽ gọi em.” Ôm vào đầu vai bàn tay vỗ vỗ trán an, hần nhẹ giọng dụ dỗ.

Thân thể mềm mại càng thêm gần anh, tìm góc độ thoải mái, dự định ngoan ngoãn nghe lời, trước ngủ một chút, nhưng im lặng vài giây, môi đỏ mọng bỗng dưng tràn đầy tươi cười.

” Trạch Thao, đêm nay không thể bồi anh a!” Cô chợt nhớ tới cái gì liền nói.

Anh nghe vậy hơi giật mình, lúc sau hiểu được liền cười. ”Còn nhớ rõ xem như phu nhân có thành ý, để cho phu nhân thiếu nợ tốt lắm, dù sao khi nào có cơ hội, bắt quá phải thêm lãi mới được”.

”Thật sự là bản tính thương nhân a, tính toán tỉ mỉ, một chút cũng không chịu thiệt!” Lời của anh làm cô đỏ mặt, mềm mại tươi cười, nhẹ nhéo tay anh.

”Đương nhiên, anh muốn triệt để sử dụng quyền lợi của lão công Kiều Cảnh Nghị.” Anh ở bên tai cô nói nhỏ, hơi nóng thổi vào tai cô, sau đó thích thú nhẹ gãi lòng bàn tay non mềm của cô.

Đột nhiên nổi lên một trận cảm giác tê dại, Kiều Cảnh Nghị theo bản năng né tránh, đánh anh một cái, lui đến cạnh cửa xe, hờn dỗi liếc mắt nhìn anh.

Hai người tầm mắt cùng xuất hiện, truyền lại ánh mắt ám muội, tình ý ngọt ngào sâu đậm không cần nói cũng biết.

”A!” Lái xe vẫn luôn trầm mặc, lúc này lại kêu lên một tiếng sợ hãi.

Không khí ái muội biến mất, bọn họ còn chưa kịp hỏi phát sinh chuyện gì, liền nhìn thấy một chiếc xe tải không khống chế được hướng đường xe chạy lao tới, Quan Trạch Thao theo bản năng duỗi tay muốn đem bà xã kéo vào trong lồng ngực bảo hộ, nhưng đột nhiên phát sinh chuyện ngoài ý muốn này, cho dù lái xe dồn sức đánh tay lái né tránh, vẫn tránh không được trận ngoài ý muốn này. Trong lúc ánh đèn xe lóe lên, tiếng phanh xe khẩn cấp chói tai vang lên, sau một hồi hỗn loạn va chạm, BMW màu đen đâm vào vách núi, một tiếng nổ lớn làm cho người ta sợ hãi vạch ngang phía chân trời——

2. Chương 2

Mùi thuốc khử trùng tràn ngập trong không khí, thiết bị chữa trị hoạt động vang lên thanh âm, ánh mặt trời xuyên thấu qua song cửa sổ chiếu vào phòng bệnh, nhưng không có vì trên giường bệnh thiên hạ đang hôn mê mang đến một tia hy vọng.

Trong phòng bệnh hạng nhất, Quan Trạch Thao tay phải quấn băng vải, bên trán băng gạc che lại năm mũi khâu miệng vết thương, vẻ mặt lo lắng, bộ dáng tiêu tụy, ngồi bên cạnh giường bệnh. Phảng phất giống như bị niệm chú cơ thể cố định, tay trái nắm giữ bàn tay mềm mại không xương của người nằm trên giường bệnh, không nhúc nhích lắng lặng chăm chú nhìn.

Kiều Cảnh Nghị hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt tái nhợt, trên đầu quấn một vòng băng gạc, nằm thẳng ở trên giường bệnh, nếu không phải ngực còn bởi vì hô hấp mà phập phồng, bộ dạng không còn sức sống, thật sự giống như muốn hôn về tây thiên.

Tối hôm trước tai nạn xe, một người chết và ba người bị thương, lái xe tải do say rượu nên không điều khiển được, lái xe cùng Quan Trạch Thao thương thế cũng không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ có Kiều Cảnh Nghị là lâm vào hôn mê, đến nay đã là buổi chiều ngày thứ ba, như cũ không có tỉnh lại, Quan Trạch Thao lòng như lửa đốt nhưng lại không làm được gì, nội tâm bị dày vò.

“Quan tiên sinh, chính ngài cũng có thương thế trong người, phải nghỉ ngơi thật nhiều a!”

Y tá Miss Lâm thấy Quan Trạch Thao giống như pho tượng vẫn ngồi chờ đợi bên giường vợ, cảm nhận được tình thâm ý trọng, không khỏi vừa đồng tình lại cảm động.

Quan Trạch Thao không để ý, ánh mắt lo lắng chưa từng di chuyển chút nào.

Tình trạng như thế này, anh làm sao có thể có biện pháp nghỉ ngơi!.

Bác sĩ rõ ràng nói cô không có gì nguy hiểm, tại sao cô còn chưa tỉnh lại?.

Bàn tay to khỏe vuốt dung nhan giống như yên tĩnh ngủ, anh đau lòng tội lỗi.

Cảnh Nghị mỏng manh yếu ớt như vậy, như thế nào có thể chống cự được ốm đau ?

Nếu có thể anh hi vọng người nằm trên giường bệnh chính là anh, mà không phải là cô! Anh so với cô cường tráng, so với cô dũng cảm, so với cô càng không yên tâm càng yêu đối phương, cho dù ngã xuống, cũng tuyệt đối sẽ cố gắng tỉnh lại, luyến tiếc làm cho cô lo lắng khổ sở.

"Ngài phải đem chính bản thân mình chăm sóc tốt, chờ cô ấy tỉnh lại, mới có thể hảo hảo chăm sóc cô ấy a!" Miss Lâm hảo tâm an ủi cùng cổ vũ.

Đầu năm nay, nam nhân anh tuấn lại nhiều tiền như vậy yêu lão bà quả thực so với gấu bắc cực càng trân quý, trên giường bệnh nữ nhân anh yêu cũng thật hạnh phúc, hy vọng cô có thể may mắn vượt qua một kiếp này mới tốt.

"Cô đi gọi bác sĩ lại đây, gọi bọn họ kiểm tra lần nữa cẩn thận, rốt cuộc vì cái gì vẫn chưa tỉnh lại?" Quan Trạch Thao đã lâu chưa mở miệng tiếng nói trầm thấp khàn khàn.

"Tôi nay bác sĩ sẽ đến kiểm tra....." Miss Lâm nhìn đồng hồ trên tay rồi nói.

"Bây giờ!" Anh không kiên nhẫn gầm nhẹ, bá đạo cùng kiên trì.

Miss Lâm im bật, chạy nhanh làm theo.

Quan Trạch Thao nhú chặt mày, sốt ruột thở dài.

Anh không có biện pháp cứ như vậy ngồi chờ, cái gì cũng không thể vì cô làm, nếu bệnh viện này bác sĩ y thuật không đủ cao minh, anh không bài trừ khả năng chuyển viện.

Anh đem trán để ở trên chỗ tay hai người nắm chặt, chân thành cầu nguyện. "Cảnh Nghi, lão bà mau tỉnh lại đi!"

Bỗng nhiên, bàn tay mềm mại khẽ động, ngực anh chấn động, rồi đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt khẩn trương nhìn kỹ khuôn mặt cô xem có phản ứng gì không.

Ngón tay lại nhẹ nhàng giật giật, lông mi yên tĩnh cũng hơi run rẩy, Quan Trạch Thao trái tim treo cao, nhìn không chớp mắt nín thở chờ đợi.

Nhiều lần, mắt cô nhắm chặt chậm rãi nhấc lên, ánh mắt đầu tiên không có tiêu cự nhìn phía trần nhà, sau khi ngưng tụ tiêu cự lập tức nhìn bốn phía.

"Cảnh Nghi!" Anh thật cẩn thận nhẹ mở miệng, sợ dọa cô, kiềm chế nội tâm mừng rỡ như điên.

Nghe tiếng kêu, Kiều Cảnh Nghi đưa ánh mắt chuyển hướng sang anh, chống lại tầm mắt của anh, vẫn còn chưa kịp phản ứng, bỗng nhiên bị anh ôm lấy.

"Ông trời! Em rốt cuộc tỉnh!" Xác nhận cô hội hưởng ứng tiếng kêu của anh, tầm mắt có thể cùng anh giao nhau, Quan Trạch Thao tâm tình kích động, nhin không được một lát ôm chặt cô, một lát nâng mặt cô xem, trong lời nói tràn ngập vui mừng.

"Đi....." Kiều Cảnh Nghi vừa tỉnh dậy liền nhận được đối xử như vậy kích liệt, muốn đứng dậy nhưng không có khí lực.

"Em bị thương, trước đừng đứng lên, anh đi gọi bác sĩ." Phát hiện cô muốn ngồi dậy, anh ấn nhẹ bả vai cô, thấp giọng dỗ dành an ủi, theo thói quen muốn hôn lên mi mắt của cô, lúc này mới rõ ràng phát hiện trong ngực bị tay nhỏ bé của cô chống đỡ, còn có phản ứng co rúm lại.

Anh hoang mang dừng lại động tác, bàn tay chống lại mặc dù lực đạo rất nhẹ, khoảng cách gần trở cũng chỉ có một bàn tay, anh lại có một loại cảm giác kỳ quái, phảng phất cái đẩy này, bị cô đẩy đi thật xa.....

Cảm giác vui sướng phút chốc đóng băng, anh buồn bực hỏi: "Cảnh Nghi, em làm sao vậy?"

"Tiên sinh, xin hỏi ngài là ai?" Kiều Cảnh Nghi so với anh càng buồn bực.

Nhẹ giọng nghi vấn lại thoáng như sét đánh bổ về phía Quan Trạch Thao.

Cô tỉnh lại, câu hỏi đầu tiên dĩ nhiên lại hỏi anh là ai?!

Bỗng nhiên trong lòng một trận hoang mang, anh nhanh chóng trấn định tinh thần, cứng ngắc mở miệng.

"Cảnh Nghi, đừng nói đùa như vậy....." Anh an ủi chính mình, là cô bướng bỉnh thích đùa dai. Kiều Cảnh Nghi bình tĩnh nhìn anh, ánh mắt lại có chút phòng bị.

Nam nhân này thật kì quái, tại sao anh đối cô vừa ôm vừa hôn? Làm sao lại biết tên cô, còn một bộ dáng cùng cô rất quen thuộc? Còn có, cô vì sao lại yếu như vậy?

Quan Trạch Thao tim đập nhanh, máu ở dưới ánh mắt xa lạ không có gì giả dối của cô mà chậm rãi đông lại, không khí lúc này trở nên mỏng manh.

” Tôi không phải nói giỡn, tôi thật sự không biết anh!” Kiều Cảnh Nghị lần thứ hai mở miệng, thẳng thắn nói, hồn nhiên không biết một câu sáng tỏ đơn giản này, lại giống như quất vào trong lòng anh một roi, tạo ra một đạo miệng vết thương, đau đớn đến chảy ra máu.

Anh cứng đờ, nhất thời sắc mặt trắng xanh.

Lão bà anh yêu nhất, thế nhưng không nhận ra anh?!

Trong phòng bệnh, Quan Trạch Thao lo lắng không yên đứng ở một bên, nhìn bác sĩ cùng y tá giúp vợ làm kiểm tra, cũng hồi cảm giác và tình trạng của cô.

Quan Trạch Thao tâm tình vừa mừng vừa buồn, cô có thể tỉnh dậy không có bị thương nặng đã là trong cái rủi có cái may, đáng ra vui mừng chính là mới vừa rồi Cảnh Nghị mới tỉnh dậy ánh mắt cùng phản ứng không thích hợp, làm anh giờ phút này lo lắng giống như đưa thân vào bên trong hầm băng, nghe bác sĩ cùng cô nói chuyện lòng càng lúc càng lạnh.

”Tiểu thư mời người thử giới thiệu chính mình được không?” Bác sĩ yêu cầu.

“Giới thiệu” Kiều Cảnh Nghị ngẩn người. Nằm ở trên giường bệnh còn muốn tự giới thiệu. Rất kì quái !

” Đúng, bởi vì cô lần này xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đầu bị thương cho nên tôi cần xác nhận một ít vấn đề, xin cô nói tên, tuổi, ngày sinh, công việc ... của cô... có thể kể ra một chút rất tốt.” Bác sĩ hiền lành tươi cười kiên nhẫn giải thích.

Cô xem một phòng toàn người lạ, có chút sợ hãi cùng nghi hoặc, nhưng nhìn bác sĩ chuyên nghiệp cảm thấy uy tín nên cô ngoan ngoãn nghe lời.

”Ta gọi Kiều Cảnh Nghị, Cảnh trong cảnh sắc, Nghị trong hữu nghị, sinh ngày mười ba tháng mười, năm nay hai mươi hai tuổi, mới vừa tốt nghiệp đại học C...” Thấy mọi người kinh ngạc cùng thần sắc ngưng trọng, cô chậm rãi dừng lại tự thuật, bất an hỏi: ”Có vấn đề gì sao?”

“Trước khi cô hôn mê trải qua tai nạn xe cộ, đầu bị va chạm cho nên khiến cho một bộ phận trí nhớ bị mất, cũng chính là chứng mất trí nhớ.” Bác sĩ nói.

”Mất trí nhớ? Kiều Cảnh Nghị kinh ngạc hô nhỏ.

Hiện tại là tình huống gì? Quay phim vẫn là nằm mơ? Như thế nào xuất hiện chữ này?

”Đúng vậy, bởi vì căn cứ vào những gì cô vừa rồi kể, trí nhớ có thể dừng lại ở hai mươi hai tuổi, mà hiện tại đã là bảy năm sau”. Bác sĩ tiếp tục nói.

”Sao, làm sao có thể? Đây rất khoa trương đi!” Sắc mặt cô đông cứng, kinh ngạc luống cuống.

” Y tá, đem ti vi bật lên, chuyển đến kênh tin tức.” Bác sĩ hạ chỉ thị.

Cô y tá hiểu được ý tứ của bác sĩ, lập tức làm theo. Ấn mở ti vi LCD treo trên tường, lựa chọn kênh hiện ngày tháng.

Kiều Cảnh Nghị vừa thấy, ngây ra như phỗng, đầu trống rỗng tâm tình rối loạn không thôi, cảm giác không thể tưởng tượng được.

Cô lại có thể quên mất bảy năm trí nhớ?

Chuyện như vậy, lại có thể phát sinh trên người cô?

Lúc này đồng thời bác sĩ cùng Quan Trạch Thao trao đổi ánh mắt, Quan Trạch Thao lại gần giường bệnh, bác sĩ lập tức hướng về Kiều Cảnh Nghị hỏi: ”Tiểu thư Cảnh Nghị, cô nhận ra anh ấy không?”

Ánh mắt của cô nghi hoặc hướng đến nam nhân vừa rồi say sưa ôm cô, lại có ý đồ hôn môi——thân hình anh cường tráng cao lớn, mặc dù cằm đầy râu trên trán tóc đen rũ xuống lại không chút nào tổn hại đến ngũ quan khắc sâu tuấn tú của anh.

Cô không thể phủ nhận anh thật xuất sắc, cũng bởi vậy nếu đã gặp qua anh, nhất định sẽ không quên mới đúng nhưng hiện tại lại không có ấn tượng, đại biểu thật sự chưa thấy qua.

”Không quen biết”. Kiều Cảnh Nghị khẳng định lắc đầu.

”Cảnh Nghị!” Lại nghe được cô trả lời chắc chắn một chữ phảng phất đánh trúng trong ngực anh, Quan Trạch Thao không chế không được tâm tình bị chấn động, kích động đưa tay nắm chặt tay cô. ”Anh là Quan Trạch Thao, là trưởng phu của em, em như thế nào lại không biết anh? Em hãy nhìn kĩ rõ ràng một chút!”

Không phải như vậy cô có thể quên các việc khác, nhưng như thế nào ngay cả anh cô cũng quên?!

Bất giữ trọng điểm trong lời nói, Kiều Cảnh Nghị không khỏi kinh ngạc ngậy người.

Trưởng phu? Anh lại còn nói anh là chồng của cô?! Người nọ không phải có bệnh a?

”Bác sĩ, bác sĩ.....” Kiều Cảnh Nghị sợ hãi ngồi dậy hướng bác sĩ xin giúp đỡ.

”Quan tiên sinh, ngài trước bình tĩnh một chút đừng kích động, như vậy sẽ dọa đến người bệnh.” Bác sĩ, y tá không hẹn mà cùng tiến lên ngăn lại tách anh ra.

Quan Trạch Thao bị tiểu thư y tá mời đến phòng khách bên cạnh phòng bệnh chờ, bác sĩ tiếp tục đối với Kiều Cảnh Nghị tiến hành kiểm tra, sau một lát bác sĩ mới đi tới phòng Quan Trạch Thao để nói rõ tình trạng của cô..

Trong phòng bệnh yên tĩnh trở lại chỉ còn lại Kiều Cảnh Nghị cùng y tá chăm sóc Miss Lâm.

”Kiều tiểu thư tôi là y tá Quan tiên sinh mời đến phụ trách chiếu cố cho cô, cô có thể gọi ta là Miss Lâm.” Miss Lâm tiến lên thay Kiều Cảnh Nghị chỉnh sửa chăn, thấy Kiều Cảnh Nghị mỉm cười quyết định đem lời nói trong lòng nói ra. “Kiều tiểu thư, hai ngày nay Quan tiên sinh cơ hồ một tác cũng không rời canh giữ bên giường của cô nếu không phải thực yêu cô, anh ta sẽ không quan tâm lo lắng thành như vậy, ngay cả người ngoài như tôi đây đều thấy thật cảm động”.

Kiều Cảnh Nghị kinh ngạc nhìn cô y tá nói hộ người nam nhân kia, giờ phút này cũng cảm thấy mờ mịt lo sợ nghi hoặc.

Đối với lời nói trước mắt cô đều cảm thấy không hiểu gì cả, bảo cô nhất thời như thế nào tiếp nhận?

”Không nghĩ tới cô thật vất vả tỉnh lại, lại mất đi trí nhớ.....Nếu đổi lại là tôi bị người yêu quên, tôi nhất định sẽ rất khổ sở chắc chịu không nổi”. Miss Lâm còn đang nói bởi vì công tác còn ít cho nên từ trước tới giờ cô còn chưa gặp tình trạng mất trí nhớ như thế này khiến cô thật sự kinh ngạc.

”Miss Lâm” Kiều Cảnh Nghị miễn cưỡng mở miệng đánh gãy lời nói của cô ta, cô ta nói không dứt khiến đầu của cô choáng váng não căng ra, khiến tâm phiền ý loạn. ”Tôi nghĩ nghĩ ngơi hãy để cho tôi yên tĩnh một chút được không?Nếu có việc gì tôi sẽ gọi cô.”

”Nha, được.” Miss Lâm nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh ở phòng khách chờ.

Chương 2.2

Kiều Cảnh Nghị vừa mới yên tĩnh thả lỏng một chút, đột nhiên lại thấy Quan Trạch Thao đi vào phòng bệnh, nhìn thấy anh, cô nhận không được thần kinh căng thẳng, xoay mình tròn tròn mắt.

Kia xuất phát từ phản xạ phòng bị, tuy là gần như không thể thấy rõ, nhưng vẫn là khiến cho ngực Quan Trạch Thao phảng phất bị đâm một cây kim, ánh mắt không khỏi buồn bã, vẻ mặt càng buồn rầu.

Cái tình tiết mất trí nhớ này tựa như trong phim ảnh mới xuất hiện, làm anh cảm thấy hết sức hoang đường, nhưng nó lại xảy ra chân thật như vậy, cho dù khó có thể chấp nhận, cũng chỉ có thể kiên trì đối mặt.

Cũng bởi vậy, anh không thể không làm gì, anh phải thử tiếp cận cô. Dù sao mới vừa rồi cùng bác sĩ nói chuyện, có đề cập đến những việc người thân có thể làm, chính là tận lực để cô tiếp xúc với những thói quen hoàn cảnh cùng sự vật trước đây, có thể sẽ kích thích trí nhớ của cô, làm cho cô nhớ tới đoạn thời gian bị quên.

Đi vào ngồi bên giường, anh theo thói quen định nắm lấy tay cô, ánh mắt nhìn cô như cũ không thay đổi, chỉ có với cô mới có ôn nhu như vậy.

"Cảnh Nghị, có thấy chỗ nào không thoải mái không?" Anh muốn đưa tay dò xét trán của cô, cô lại giống như động vật nhỏ sợ hãi né tránh, tay bị nắm cũng kháng cự rút về.

"A" Kiều Cảnh Nghị đau nên hô nhỏ, bởi vì rút tay quá mạnh mà bị kim tiêm đâm mạnh vào tay.

Quan Trạch Thao sưng sốt, dừng lại động tác, thấy máu chảy ra, vội vàng gọi người.

"Miss Lâm."

"Đến đây." Miss Lâm bị giọng nói khản trương làm cho hoảng sợ.

"Tay cô ấy bị kim tiêm đâm chảy máu, nhanh xử lý." Quan Trạch Thao lo lắng cầm giấy vệ sinh thay phiên giữ ở chỗ chảy máu kia, Miss Lâm nhanh chóng chạy ra ngoài phòng bệnh lấy kim tiêm mới, một lần nữa thay Kiều Cảnh Nghị đâm vào.

"Phải cẩn thận, động tác quá mạnh sẽ lại bị kim đâm." Miss Lâm thuần thục chuyên nghiệp nhanh chóng thay kim tiêm, dặn dò xong rời đi.

"Thực xin lỗi, anh không nghĩ em sẽ như vậy kháng cự anh tới gần....." Quan Trạch Thao lúc này đổi lại đứng ở trước giường.

Kiều Cảnh Nghị rũ mắt, không biết trả lời như thế nào. Cô không thể phủ nhận, bởi vì cô không có thói quen cùng người đàn ông xa lạ gần gũi, nhưng nếu thừa nhận, dường như sẽ làm tổn thương anh, cho nên chỉ có thể im lặng.

Hiểu được sự im lặng của cô, Quan Trạch Thao không khỏi thầm than, cổ họng cảm thấy nồng đậm chua xót.

"Yên tâm đi, trước khi em cho phép, anh sẽ không tùy ý đụng chạm em." Bất đắc dĩ bị cô quên mất, thời điểm này cả hai người đều cảm thấy chưa thể thích ứng được, anh cũng chỉ có thể điều chỉnh chính mình, quyết định tạm thời giữ một khoảng cách, để tránh khiến cô phản cảm.

Nghe thế, Kiều Cảnh Nghị ngược mắt nhìn về phía anh.

Lông mày anh chùng chất nồng đậm u sầu, ánh mắt đầy u buồn, không biết tại sao, cô cảm nhận đến tim anh đau, ngực không khỏi cũng buồn bực.

Anh dường như đối với sự xa cách của cô, cảm giác rất bị thương?

Anh nói những lời nói kia, mặc dù là cam đoan, lại phẳng phất dường như dốc hết tâm huyết mới có thể nói ra miệng. Cho nên lời cam đoan của anh có thể tin tưởng sao?

Nếu, anh nguyện ý tôn trọng cô, như vậy, anh hẳn không cự tuyệt yêu cầu của cô.

"Tôi muốn gặp ba mẹ của tôi." Cô mở miệng nói.

"Được, anh sẽ liên lạc với họ." Thân thiết an ủi có ích với cô, Quan Trạch Thao một hơi đáp ứng.

Hiện tại cũng chỉ có hướng về những ngày phía trước cầu nguyện, hy vọng Cảnh Nghị mau chóng tìm được phần trí nhớ bị quên.

Năm ngày sau, tình trạng mất trí nhớ của Kiều Cảnh Nghị không có cải thiện, chẳng qua thân thể đã khôi phục tốt lắm, đợi bác sĩ phê chuẩn là có thể xuất viện.

Bất quá bác sĩ cũng có nói qua, với tình hình của cô có thể tiếp theo sẽ hồi phục trí nhớ cũng có thể vĩnh viễn không khôi phục, bởi vì bộ não kết cấu rất tinh vi, khó mà đoán trước được, cũng không có thể cam đoan. Ngụ ý, chính là theo tự nhiên, không thể cưỡng cầu.

Cho nên cho dù mấy ngày này, ba mẹ cùng bạn học của cô thay phiên đến thăm cô, giống như niệm kinh vẫn muốn bỏ khuyết vài năm bị quên kia, cô như trước chỉ nhớ rõ những sự kiện trước tốt nghiệp đại học, còn về sau ra xã hội làm phóng viên, quá trình cùng Quan Trạch Thao gặp gỡ, yêu nhau rồi kết hôn, nghĩ mãi cũng nghĩ không ra, nhưng mọi người lại không ngừng nhắc nhở việc này.

Hơn nữa cô rất khó tiếp nhận mình đã là vợ của Quan Trạch Thao, cũng không thể thích ứng với sự tồn tại của Quan Trạch Thao, nếu không bị cô quên mất ba mẹ không ngừng truyền thụ sự thật này cho cô, chứng minh Quan Trạch Thao cùng cô có quan hệ, chỉ sợ cô sẽ đem những điều này, tự xưng là người đàn ông của cô từ chối mà để ở ngoài.

Lại bất đắc dĩ hơn, cha mẹ ở xa đến nhưng ở lại được ba ngày liền rồi đi, không có muốn đưa cô đi cùng, còn nói để giúp cô phục hồi trí nhớ, cô phải ngoan ngoãn cùng Quan Trạch Thao về nhà.

Ông trời, trong trí nhớ của cô nhà, là không có Quan Trạch Thao tồn tại thật tốt sao?

Nghĩ đến phải cùng anh sớm chiều chung sống, nghĩ đến bọn họ từng có quan hệ thân mật, cả người cô liền cảm thấy không bình thường!

"Liên thẩm, đồ đạc sắp xếp tốt rồi sao?" Quan Trạch Thao một bộ tây trang đi nhanh vào phòng bệnh, lên tiếng hỏi quản gia trong nhà điều đến, giúp đỡ y tá giúp đỡ lão bà chuẩn bị xuất viện.

"Đều tốt lắm." Liên thẩm vừa vặn kéo xéc túi du lịch, trả lời.

Quan Trạch Thao nhìn quanh bốn phía, nhìn thấy bóng dáng lão bà ở bên cửa sổ.

"Cảnh Nghị, hôm nay cảm thấy thế nào?"

Ngại sự phòng bị xa lạ của cô, anh không thể vẫn không kiêng dè, đi tới gần cô, vì vậy tận lực bảo trì khoảng cách vài bước, ức chế muốn đụng chạm cô.

"Vẫn như vậy." Kiều Cảnh Nghị hơi hơi giương môi, biết anh hỏi chính là tình trạng mất trí nhớ có tiến triển hay không. Bởi vì vừa nhớ tới anh, cũng bởi vì vừa nhìn thấy anh liền cảm thấy tim đập nhanh hơn, không được tự nhiên, cho nên theo bản năng thần kinh căng thẳng, lời nói cũng cần trọng.

Gật gật đầu, Quan Trạch Thao cũng không có quá hy vọng.

"Đừng lo, sau khi về nhà không chừng có thể nhớ được gì đó." Lời này mặc dù là nói cho cô nghe, nhưng lại là an ủi mình nhiều hơn.

Trời biết, bị loại khỏi trí nhớ của cô, ngay cả chạm cũng không thể chạm vào cô, trong lòng anh có bao nhiêu khó chịu!

"Cái kia.....Trạch, Trạch....." Kiều Cảnh Nghị nhìn thấy đáy mắt hẩn xẹt qua một tia bi thương, không khỏi cảm thấy áy náy, nghĩ muốn gọi anh, lại lắp bắp, giống đĩa nhạc bị lỗi.

"Trạch Thao." Anh quay người lại, kiên nhẫn lặp lại giới thiệu tên mình.

Ngày trước, cô gọi tên anh thật ngọt ngào, giờ phút này lại không thạo khó khăn như vậy, nghe được lòng anh giống như bị kim đâm.

"Trạch Thao." Cô bày ra bộ dạng thân mật tươi cười. Cố gắng lấy giọng điệu tự nhiên nhất gọi anh.

Anh miễn cưỡng giương môi cười, chậm rãi đợi câu tiếp theo .

"Thực xin lỗi." Cô không biết nên làm sao, chỉ thấy anh khổ sở, mà cô chính là nguyên nhân khiến anh khổ sở, thật sự không đành lòng.

Đổi lại, nếu là cô bị người thân yêu nhất quên đi, khẳng định sẽ bị thương tâm đến ăn không ngon, ngủ không yên, mỗi ngày khóc giận đỏ cả mắt đi?

Nhưng là, anh lại có thể trấn định đối mặt như vậy, còn có thể kiên nhẫn dụ dỗ cô, có thể thấy được, nếu không phải anh thật kiên cường, chính là âm thầm cố sức đè nén tâm tình phản đối.

Anh lắc đầu cười khổ. "Không phải lỗi của em, không cần xin lỗi anh." Tất cả đều là ngoài ý muốn, tại sao lại có thể trách cô?

‘Tôi đáp ứng anh, sẽ cố gắng thích ứng, cố gắng khôi phục trí nhớ.’ Kiều Cảnh Nghị thoải mái nở nụ cười cam đoan.

Quan Trạch Thao nhìn phía kia khác biệt nhiều ngày xa cách ngọt ngào tươi cười, ánh mặt trời ở sau lưng nàng rơi xuống những tia sáng rực rỡ, bộ dáng thanh lệ động lòng người như cũ, ánh mắt mê hoặc anh, khiến tim anh đập mạnh.

Thật sự mà nói, suốt một tuần này, anh cảm thấy mình sống trong trạng thái hỗn loạn, giống như bị ma quỷ bám theo, xung quanh là một mảnh tối tăm, không nhìn thấy ánh sáng.

Sự xa cách phòng bị của cô, là một sự đả kích lớn đối với anh, anh cần thời gian bình tĩnh, để chấp nhận sự thật bị cô quên đi, mà cô cũng cần thích ứng với tất cả các sự kiện mà trí nhớ bị mất, cho nên hai người không có cùng nhau nói qua đối với chuyện mất trí nhớ này.

Nhưng giờ phút này, nghe thấy cô chính miệng sẵn lòng hứa hẹn cố gắng, kỳ quái đuổi đi cảm giác tối tăm tuyệt vọng, ánh sáng ban mai lại hiện ra.

Đổi lại suy nghĩ ở một góc độ khác, trong nháy mắt trải qua sống chết, bọn họ không có thiên nhân vĩnh cách (vĩnh viễn chia lìa), cô có thể sống rồi tỉnh lại, còn thấy được đối phương mạnh khỏe, kỳ thật đã là ân huệ lớn nhất của ông trời, không phải sao?

Cho nên, nếu là để cho cô tỉnh lại phải trả giá là mất đi phần trí nhớ về anh, đó cũng là đáng giá.

Cô quên quá khứ của bọn họ, anh liền cố gắng làm cho cô nhớ lại, nếu thực không thể nhớ lại, vậy tạo ra những kí ức mới cũng được.

Cùng với việc buồn rầu ủ rũ sống qua ngày, không bằng một lần nữa theo đuổi cô, làm cho cô một lần nữa yêu thương anh, không có gì phải giận trời trách người!

Nghĩ như vậy, Quan Trạch Thao trong lòng bỗng nhiên vui vẻ, lông mày không hề nén rỗi rảnh nữa.

‘Cảm ơn em, chúng ta cùng nhau cố gắng.’ Anh hướng cô đưa tay ra, chờ đợi cô cởi bỏ tâm phòng bị, không còn lảng tránh sự đụng chạm của anh.

Kiều Cảnh Nghị hơi hơi chần chờ nhìn nhìn ngón tay thon dài của anh, bàn tay to sạch sẽ rắn chắc, lại theo cánh tay anh di chuyển về phía trên cầm ngay thẳng lộ ra tính cách cương nghị, môi độ dày vừa phải, mũi cao thẳng, lại chống lại anh ánh mắt sáng ngời, giống như đôi mắt chim ưng, bỗng chốc một luồng điện chạy qua đáy lòng cô.

Trước mắt là người đàn ông cao lớn xuất sắc, lại là người chồng thân yêu của cô, rất giống hình tượng mà cô yêu!

Đáng tiếc, anh biết rõ tất cả về cô, cô lại đối với anh hoàn toàn xa lạ.....

Loại cảm giác này thật kỳ lạ, cô có chút nghi ngờ lo sợ, không biết đối xử với anh như thế nào mới tốt!

Nhưng, người thân bên cạnh cô đều thừa nhận sự hiện hữu của anh, còn nói anh bình thường đối với cô biết bao yêu thương cùng cưng chiều, như vậy, cô nên thử tin tưởng anh mới đúng.

Môi giương lên nụ cười ngọt ngào, cô đem tay tiến vào bàn tay anh, độ ấm xuyên thấu qua lòng bàn tay truyền đến cô, một dòng nước ấm chảy qua nội tâm cô.

Bọn họ nhìn nhau cười, từ khoảnh khắc này trở đi, bắt đầu một lần nữa.

3. Chương 3: Chương 3

Vì phòng ngừa việc không may, Quan Trạch Thao mua một chiếc xe mới, còn đặc biệt dặn dò cửa hàng tăng cường các trang bị an toàn, để ngăn ngừa vạn nhất (khả năng ít ỏi)

Tài xế xe lão Trần điều khiển xe đến đầu vùng núi phía bắc nơi biệt thự Quan gia, trong khi chờ đợi cổng lớn khắc hoa mở ra, Kiều Cảnh Nghị đã muốn nhin không được ngạc nhiên rướn cổ ra đánh giá nơi này.

"Đây là nhà của chúng ta?" Cô kinh ngạc hỏi Quan Trạch Thao bên cạnh .

"Ừ, em đã ở chỗ này một năm." Cô lại hỏi như vậy, liền cho thấy cô đối với nơi này không có ấn tượng, vì thế Quan Trạch Thao giải thích rõ.

"Nơi này tiểu khu (khu vực nhỏ gồm nhiều nhà ở) gác cổng còn rất nghiêm ngặt." Trực giác của cô cho rằng bên trong hẳn là một tiểu khu.

"Thiếu phu nhân, nơi này chỉ có duy nhất một hộ là Quan gia, không phải tiểu khu!" Lái xe lão Trần không khỏi mỉm cười mở miệng.

"Lớn như vậy?!" Kiều Cảnh Nghị càng kinh ngạc.

Cả người cô dán hướng cửa kính xe, tò mò nhìn phía cổng lớn chắc chắn nhưng không mất mỹ quan, tường cao vút che giữ lùm cây được cắt sửa đều đặn, cùng với kiến trúc theo phong cách hiện đại..... Chỉ là ở cổng chứng kiến nhìn thấy, cũng đã làm cho cô phi thường kinh ngạc, tin tưởng phía trong tường kia tất cả sẽ khiến cô lú lẫm.

"Không nghĩ tới tôi thật là gả vào nhà giàu có!" Kiều Cảnh Nghị không có trang điểm nói ra suy nghĩ trong lòng, thật bất ngờ mình sẽ thích người giàu có như vậy.

Tuy rằng các đồng học đến khi đến thăm bệnh có nói qua, nhưng là cô đều nghĩ đến đó là tăng bốc nói đùa, hiện tại tận mắt thấy mới tin tưởng bọn họ không phải tùy tiện nói lung tung.

Nghe vậy không chỉ Quan Trạch Thao, ngay cả lái xe Trần cùng quản gia Liên thậm đều mỉm cười.

"Như vậy, điều này với em mà nói là tốt hay xấu?" Quan Trạch Thao chăm chú nhìn khuôn mặt cô, quan tâm suy nghĩ của cô.

"A..... Thật bất ngờ, cảm giác lại càng không chân thật." Kiều Cảnh Nghị vẻ mặt có chút mê muội.

Mất trí nhớ, chồng, khu nhà cao cấp..... Đối với trí nhớ dừng lại ở mới vừa tốt nghiệp đại học như cô mà nói, đều là không chút suy nghĩ quá!

"Từ từ rồi sẽ quen." Quan Trạch Thao trấn an vỗ vỗ bả vai cô, không hi vọng cô bởi vì không hòa hợp với nơi này mà tâm tình sinh ra kháng cự, cho nên tiếp đến chỉ hi vọng cô có thể trước quen với nơi này.

Xe vững vàng tiến vào làn xe trong sân, dừng ở trước biệt thự, Kiều Cảnh Nghị còn chưa có xuống xe, liền nhìn thấy nhiều người đứng ở cửa, đột nhiên trong lòng lại khấn trương lên.

"Xuống xe đi, nhìn những người giúp việc đã từng phục vụ em." Ngay tại lúc cô lo lắng do dự Quan Trạch Thao đã đi trước xuống xe, vòng qua thay cô mở cửa xe.

Lần thứ hai nắm tay để tay tiến vào lòng bàn tay của anh, Kiều Cảnh Nghị cảm giác được một loại sức mạnh an tâm yên ổn, giống như nói cho cô—

Đừng sợ có anh ở đây, mặc kệ phát sinh chuyện gì, anh đều ở bên cạnh em.....

Một loại tình cảm ấm áp ngọt ngào lặng lẽ thâm nhập vào trong lòng, Kiều Cảnh Nghị thở sâu tự nhiên giờ lên nụ cười nhẹ, ung dung đi ra khỏi xe, đối mặt nhiều người quen thuộc mà xa lạ này.

"Thiếu phu nhân, hoan nghênh phu nhân trở về!" Nhóm người hầu thiết tình nghênh đón bình dị gần gũi Kiều Cảnh Nghị về nhà.

"Các người khỏe." Bọn họ cư xử thiện ý khiến Kiều Cảnh Nghị khóe miệng lại giương lên một chút.

"Đây là Liên thúc, phụ trách nghề làm vườn." Quan Trạch Thao thay cô giới thiệu người đứng phía ngoài cùng.

"Liên thúc? Vậy cùng Liên thăm không phải phải....." Kiều Cảnh Nghị phản ứng thật rất nhanh, lập tức liên tưởng.

Mang theo túi hành lý đứng một bên Liên thăm trả lời: “Hắc hắc, chúng ta là vợ chồng.”

Kiều Cảnh Nghị cười, thân thiết hướng phía Liên thúc gật gật đầu.

”Thiếu phu nhân, ta là A Quý a! Phu nhân thích nhất ăn đồ ăn tôi làm, còn nhớ rõ ta sao?” Đầu bếp nữ hơn bốn mươi tuổi A Quý rất nhiệt tình giới thiệu chính mình.

Trước khi Kiều Cảnh Nghị trở về, mọi người đã biết tình trạng của cô, cho nên hi vọng có thể khơi mào một chút trí nhớ của cô.

Kiều Cảnh Nghị nghiêm túc nhìn A Quý vài lần, sự thân mật thân thiện của cô có cảm giác thật thân thiết, nhưng cô lại không có ấn tượng gì.

”Thật xin lỗi, tôi không có nhớ rõ.” Nàng vẻ mặt xấu hổ

”Hừ.., Thiếu phu nhân ngay cả thiếu gia cũng không nhớ rõ, người chảnh chọe a, làm sao phu nhân có thể nhớ rõ người a!” Bên cạnh A Quý là người ở đây Dân A Nhạc, trợ giúp Liên thúc làm vườn, cũng phụ trách công việc nặng nhọc trong biệt thự, tính tình thẳng thắn nói năng không suy nghĩ.

Ba, ba , ba , ba.....

Lời vừa nói ra, thanh âm gõ đầu lập tức liên tiếp truyền đến, tất cả đều trách cứ hần nói năng không chừng mực, đâm trúng miệng vết thương của Quan Trạch Thao.

”A, a ,a,a” A Nhạc kêu rên, vỗ về đầu bị đau nhìn xung quanh hai bên. ”Ai đánh tôi? Ai đánh tôi?”

Kiều Cảnh Nghị cứng họng, ánh mắt tròn tròn, nhìn người bị đánh lên A Nhạc, cùng mọi người rõ ràng ra tay nhưng không thừa nhận, không khỏi lại nhìn về phía bên cạnh Quan Trạch Thao, không nghĩ tới ngay cả anh cũng làm một bộ đường như không có việc gì, bộ dáng cái gì cũng chưa thấy, vậy cô cũng tốt biết nghe lời ngậm miệng.

”Thiếu phu nhân người có nhìn thấy không, những người đó đều là người xấu a! Chỉ có tôi thiện lương nhất!” A Nhạc lập tức tố oan, vừa nói xong lập tức ôm đầu phòng ngừa đánh lên, sau đó quay đầu vừa nhìn quả nhiên thấy rất nhiều ngón tay giơ lên cao, muốn gõ đầu của hần.

”Này, bắt được a!”

Hần tức giận bắt bình thường xem mọi người, nhưng là lại bị hung hăng đánh một cái âm thanh thanh thúy vang dội .

”Là ai đánh.....” Chưa kịp nói hết khi bắt gặp hung thủ thì im bật, giống như bị bánh bao nghẹn ở họng. ”Thiếu gia...”

”Phốc.....” Chứng kiến việc này, Kiều Cảnh Nghị rớt cuộc buồn cười, phốc một tiếng bật cười.

Thấy cô cười, Quan Trạch Thao vẻ mặt nhu hòa hơn nhiều, mọi người cũng cười theo, A Nhạc tự giác lấy lòng mọi người, cũng rất vui vẻ ngây ngô cười, toàn bộ không khí trở nên thoải mái hơn.

Có lẽ tương lai không biết là bao lâu, nhưng có một đám người đáng yêu này, cùng Quan Trạch Thao kiên nhẫn chờ cô, Kiều Cảnh Nghị biết, quá trình khôi phục trí nhớ hần sẽ không quá khó khăn chịu đựng!

Lợi dụng buổi chiều ánh mặt trời ấm áp, Quan Trạch Thao dẫn Kiều Cảnh Nghị ở giữa làn gió mát, bắt đầu từ bên ngoài sân một lần nữa nhận biết cảnh vật xung quanh.

”Anh hôm nay không cần về lại công ty sao?” Đi ở trong sân nhìn hoa và cây cảnh tươi tốt, để tránh hai người ở cùng nhau cảm thấy xấu hổ, Kiều Cảnh Nghị chủ động mở lời nói chuyện.

Quan Trạch Thao mỉm môi mỉm cười lắc đầu. ”Cần xử lý đều đã xử lý tốt, ta nghĩ hôm nay là ngày đầu tiên em về nhà, sợ em không quen, vẫn là ở cùng em sẽ tốt hơn.”

Anh tâm ý săn sóc, khiến Kiều Cảnh Nghị không khỏi giơ lên môi đỏ mọng, thản nhiên nở nụ cười .

Đúng vậy, mặc dù đối với anh cũng không quá quen thuộc, nhưng ở nơi xa lạ này, có anh làm bạn thật sự trong lòng vui đi hơn một nửa lo lắng.

"Anh... trước kia liền đối với em săn sóc như vậy sao?" Cô cúi đầu, hỏi cái này có điểm then thừng, cho nên vừa đi vừa đá đá vụn dưới chân để che dấu sự xấu hổ.

Anh nhìn cô hỏi lại: "Anh nói đúng, em có tin không?"

Kiều Cảnh Nghị không ngờ bị hỏi lại, nếu nói không tin, vậy cần gì phải hỏi nếu nói tin tưởng dường như hơi là lạ, cuối cùng cô chỉ có thể nhún vai cười cười, tiếp tục đi về phía trước.

Quan Trạch Thao cũng không có hỏi đến cùng, theo sau đuổi kịp.

Cho dù vẫn không lấy được tín nhiệm của cô cũng không sao, ít nhất cô lại đối với quá khứ của hai người cảm thấy tò mò, muốn biết rõ cái này cũng đủ rồi.

"Oa~~ thật nhiều Tulip!" Kiều Cảnh Nghị ánh mắt sáng lên, ngạc nhiên mừng rỡ hô nhỏ, ba bước thành hai bước nhanh tiến lên.

"Vườn hoa này là sau khi cưới, em nói phải phụ trách." Cô vui vẻ tươi cười cũng khiến hắn cười theo, nhìn cô trong mắt tràn ngập nhu tình mật ý.

"Đây hoa Tulip chẳng phải chính là loại em thích?" Giọng điệu của cô giống như phát hiện tân đại lục.

Cô xác thực yêu thích nhất hoa Tulip, cho nên anh mới làm cho cô một mảnh vườn để chính cô thích trồng gì, tùy cô phát huy?

"Đúng vậy, trước khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, em nói còn muốn trồng thêm loại Huân Y Thảo, anh tính toán kêu A Nhạc ở nơi này sửa lại thành một cái vườn hoa." Anh chỉ hướng chỗ mặt cỏ khác.

"Thêm một cái?" Cô bật cười lắc đầu. "Em đã muốn thật kinh ngạc, chính mình có biện pháp chiếu cố vườn hoa này". Cúi người khẽ vuốt đóa hoa mềm mại, thực ra tiếng lòng nhẹ động.

Mặc dù cô đã quên những chuyện trước đây cùng anh, nhưng có thể từ một ít chi tiết nhỏ, nhìn ra được trước đây anh đối với cô thật sự rất tốt.

"Nếu thêm một vườn hoa, anh sẽ giúp em chiếu cố." Anh hứa thâm nghĩ tìm cơ hội ở cùng cô, một lần nữa bồi dưỡng tình cảm.

"Anh?" Cô đứng dậy nhướn mày nhìn anh, cô trêu chọc: "Đường đường tổng giám đốc tập đoàn Hồng Trạch, bỏ bê công tác để đi làm nghề làm vườn?"

"Nếu có thể tìm lại được trí nhớ giữa chúng ta, có gì không thể?" Anh mỉm cười nhưng chăm chú nhìn ánh mắt cô, lại xẹt qua một chút đau đớn.

Nghênh đón ánh mắt sâu thẳm như giếng sâu, Kiều Cảnh Nghị trong lòng bỗng rung động, cô giả ngu ánh mắt tránh né từ chối cho ý kiến.

Không có biện pháp tìm về được hay không, cũng không phải cô có thể quyết định, chuyện không có chắc chắn, cô phải trả lời như thế nào? Cùng với hy vọng của anh sẽ lại làm anh thất vọng, chẳng bằng trước đừng họa bánh nướng *.(* hực cái này tuyệt cũng không hiểu &_&)

"Trước anh nói nơi này còn có ôn tuyền trì (hồ nước nóng)....." Đang muốn nói sang chuyện khác trước mắt đột nhiên toát ra một đóa Tulip mà chợt dừng.

Quan Trạch Thao mỉm cười. "Tặng em."

Nghĩ muốn nắm tay cô, muốn hôn cô, dù là vuốt nhẹ tóc cô, đều có thể an ủi tâm tình anh, nhưng mà tất cả, đều bởi vì đối với cô cam đoan, trói buộc chính mình, chỉ có thể đem hết thủy nhu tình mật ý, khắc sâu trong ánh mắt.

Tim cô đập nhanh, then thừng tiếp nhận hoa Tulip, tâm mơ hồ tồn tại từng gợn sóng lay động.

"Cảm ơn." Cô ngọt ngào nói cảm ơn.

"Đi, anh đưa em đến ôn tuyền trì".

Quan Trạch Thao cảm xúc căng ra không thể phát tiết dẫn đầu đi trước, không dừng lại nữa chỉ vì vừa rồi bộ dáng kiều mỹ kia, làm cho trong lòng anh mạnh mẽ xuất hiện một cổ xúc động, anh lo lắng cho mình nếu vẫn còn dừng ở cô, sẽ nhịn không được đem cô kéo đến trong ngực, chặt chẽ ôm lấy.

Kiều Cảnh Nghị kinh ngạc đuổi kịp, không hiểu vì sao thấy bóng lưng của anh lộ ra một cổ u sầu cô đơn, mà lòng của cô nhưng lại vì thế mà ần ần đau.....

Chẳng lẽ, mặc dù trí nhớ cô quên mất anh, nhưng lòng của cô vẫn không quên anh?

Chương 3.2

Mới vừa trở lại Quan gia ngày đầu tiên, Kiều Cảnh Nghị rất thuận lợi nhận biết hoàn cảnh mới , mỗi người đối cô cũng đều rất hòa thuận, khiến tâm tình cô dần dần trầm tĩnh lại, đã quên thấp thỏm bất an lúc đầu .

Bất quá, dù sao cũng mới ra viện, thân thể so với bình thường yếu hơn, chỉ là đi một chút cũng hao hết không ít thể lực, tới buổi tối rồi, Kiều Cảnh Nghị còn thật là mệt mỏi .

Trước khi chuẩn bị tắm rửa đi ngủ, cô nghĩ tới Quan Trạch Thao buổi chiều mang cô thăm quan ôn tuyền trì, ngay ở sân thượng lầu bốn, quyết định đi ngâm nước nóng, tiêu tan mệt nhọc cả ngày.

Cốc cốc cốc

Đứng ở trước cửa phòng sát vách, thay đổi tốt áo tắm cô dự định hướng Quan Trạch Thao báo cáo một tiếng hành tung, miễn cho anh tìm không được người, lại kinh động nhiều người.

Cô rất kinh ngạc cũng cảm ơn anh đã tôn trọng cô, chủ động đưa ra yêu cầu phân phòng, nhưng lại lo lắng đến muốn giúp cô nhớ lại quá khứ, đem phòng ngủ lúc trước của hai người cho cô, chính mình dọn sang phòng bên cạnh ngủ.

Trước ở trong bệnh viện, có ba mẹ bạn bè ở, lực chú ý của cô phân tán, ngày hôm qua trở lại Quan gia, cô yên lặng cảm thụ, càng có thể cảm nhận được tâm ý của anh.

” Kỳ quái, không ở sao ?” Đợi một hồi, trong phòng không hề có động tĩnh, Kiều Cảnh Nghị không khỏi buồn bã lẩm bẩm, sau khi lại gõ một cái vẫn là không có đáp lại , cô đẩy cửa vào, xác định anh không ở, cô dứt khoát tự mình lên lầu ngâm nước nóng, dù sao nhiều lắm cũng nửa tiếng đồng hồ, sẽ không lâu lắm.

Đi tới lầu bốn, tiến vào khu vực ôn tuyền như chuyên biệt xây dựng cho hoàng đế theo phong cách Nhật Bản, cô trở tay đóng cửa lại, cởi áo tắm ra, trước dùng vòi hoa sen rửa sạch thân thể, sau đó hướng ôn tuyền trì đi tới, lại bị một bóng đen trong góc hồ làm cho sợ đến hít một hơi.

” A——” Cô dưới chân vừa trượt, thân thể mất đi thăng bằng.

” Cẩn thận !” Bóng đen rất nhanh di chuyển, cùng lúc cô trượt xuống hồ, vươn tay đỡ cô.

Bọt nước văng khắp nơi, Kiều Cảnh Nghị sau một trận hoảng loạn rốt cục đứng vững, không ngờ phát hiện mình trần trụi đang ở trong ngực Quan Trạch Thao , mà xúc cảm trơn nhẵn này nói rõ anh cũng là trần như nhộng.

” A——” mắt hạnh tròn tròn, lại một lần nữa hoảng sợ hét chói tai, đề-xi-ben cao, chấn động cả chim bay cá nhảy trong núi rừng đều bị làm cho chạy tán loạn.

“Xuyt !” Bên cạnh giai nhân đang sử dụng ma âm chọc thủng đầu, Quan Trạch Thao không khỏi buông cô ra, che lại lỗ tai mình, để tránh khỏi màng tai bị phá vỡ .

Kiều Cảnh Nghị ôm ngực, ngồi xồm xuống, cả người ở trong ôn tuyền, chỉ còn một cái đầu ở trên mặt nước , kinh ngạc quay sang anh nói lắp lên án :” Anh anh anh.... Anh làm sao lại ở chỗ này ?”

” Anh đến ngâm nước nóng a !” Mặc dù lỗ tai còn nghe ong ong, nhưng bộ dạng này của cô thật đáng yêu, làm đầy mắt anh xẹt qua ý cười.

” Anh anh anh.... Anh đến đây lúc nào ?” Cô trừng lớn mắt chất vấn.

” Đã tới được một lúc rồi .” Anh không nghĩ tới cô ngày hôm nay sẽ đến ngâm nước nóng, chẳng qua, này xem như là thu hoạch ngoài ý muốn .

Con người màu đen vừa chuyển, cô không khỏi cúi đầu một chút. Đây cô vừa rồi thông dong cởi quần áo như vậy tắm rửa, chẳng phải là bị anh nhìn thấy hết ?!

Ách thật xấu hổ ! Anh nói sẽ không chạm cô, cô nhưng chủ động khóa thân dâng lên cho anh nhìn ?

Đừng, đừng khẩn trương Hiện tại trời rất tối, nói không chừng anh cái gì cũng không thấy được !

” Anh anh anh.... anh có thấy cái gì hay không ? ” Hai tay đem bộ ngực che càng chặt, cô đề phòng ánh mắt trừng nhìn anh.

” Ừ ...” Anh cố ý đùa cô, do dự kéo dài âm cuối , hại cô nhú mào theo dõi anh không tha, một lòng bất ổn chờ đợi câu dưới.

” Không thấy được thì nói không thấy được, làm chi do dự lâu như vậy !” Cô chờ không kịp trực tiếp đáp lại.

” Không phải, anh là đang do dự có muốn hay không nói thật đi .” Anh vẽ mặt một bộ rất bối rối.

Nghe vậy, Kiều Cảnh Nghị con mắt trừng lớn hơn nữa. Ý tứ này là

” Nên nhìn đều thấy được .” Anh miệng xuất ra tươi cười, nhìn cô rất ảo não suy sụp hạ khóe miệng, còn đặc biệt bồi thêm một câu thoải mái nói :” Không cần lo lắng, anh đều không phải ngày hôm nay mới nhìn đến.”

Cô cũng sờ trừng mắt nhìn.

Đúng vậy, trước khi mất trí nhớ, cô là vợ anh, hẳn là xem qua rất nhiều lần... Một cỗ nhiệt khí xông thẳng lên óc, khuôn mặt xinh đẹp trong nháy mắt đỏ tới mang tai.

Chờ một chút, anh không chỉ xem qua cô, còn cùng cô phát sinh qua chuyện rất thân mật rất thân mật... Suy nghĩ điều này, Kiều Cảnh Nghị con mắt nhìn anh càng lúc càng phức tạp, càng lúc càng sợ hãi .

Này bọn họ bây giờ trần trụi cùng nhau ngâm nước nóng ?

Nói không chừng, trước đây bọn họ đã từng ở chỗ này

Anh có thể hay không đột nhiên hưng trí, liền ác hổ phách dương (hổ hung dữ bổ nhào vào dê), đối cô như vậy như vậy ?

Ách ! Muốn chết ! Cô đang suy nghĩ cái gì , thế nào đầu hoàn toàn là tư tưởng hủ bại a ?

Cô phải nhanh chóng chút đứng lên, bằng không lại lưu lại ở đây, tưởng tượng chuyện này, cô xác định chắc chắn mạch máu sẽ nổ tung. Cô nhưng là ngày hôm nay mới xuất viện, mới không muốn nhanh như vậy đã lại tiến bệnh viện !

” Em đang suy nghĩ cái gì ? Khuôn mặt hồng như vậy ?” Thấy cô sắc mặt biến đổi lại biến đổi, biểu tình rất phong phú, anh mỉm cười muốn đưa tay chạm vào khuôn mặt cô, lại bị cô giống như tránh vi khuẩn giống nhau mà tránh đi.

“Anh anh anh.... Từ từ ngâm đi ! Em vẫn là trước đứng lên được rồi .” Tim cô đập rất nhanh, hô hấp cũng rối loạn, nhưng ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng chậm chạp không có động tác, bởi vì này thân thể, không có vật che đây, sẽ lần thứ 2 bị anh nhìn sạch bách.

” Em ngâm đi, anh cũng nên đứng dậy .” Anh bỗng nhiên đứng dậy, cất bước lên bờ, hoàn toàn không vì bản thân lỏa lồ mà có chút không được tự nhiên.

Tầm mắt không kịp tránh, Kiều Cảnh Nghị hít một ngụm khí, mở to mắt thưởng thức một bức tranh tuần nam tắm ra cảnh tượng kinh diễm vô cùng.

Vóc dáng anh khỏe mạnh, cơ bắp rõ ràng, không thấy một tia sẹo lỗi, thân hình đúng tiêu chuẩn tam giác ngược * , vòng hông hẹp cùng đôi chân dài khỏe khoắn ... Trần ngập lực hấp dẫn trí mạng !

(* Thân hình tam giác ngược còn được gọi là thân hình chữ V. Đây chính là dáng vẻ trái ngược lại với thân hình trái lê vì phần trên của cơ thể lớn hơn phần dưới – vai khá rộng so với vòng hông hẹp, bộ ngực lớn,

thon lại ở vùng eo. Nhưng nhờ thế mà bạn có dáng dấp của một vận động viên. Và thường thì thân hình loại này hay đi đôi với cặp chân thon đẹp.)

Này sẽ không phải chỉ là một giấc mộng a? Cho nên mới lại xảy ra chứng bệnh có xác suất rất thấp mất trí nhớ sau đó cô thành phu nhân , còn có một trượng phu hoàn mỹ ?

” Anh..... Thật là chồng em ?” Cô vô thức hỏi ra trong lòng nghi vấn.

” Nếu như giấy kết hôn còn chưa đủ nói, anh rất thích dùng hành động chứng minh.” Anh xoay người lại, gương môi cười, thâm ý ám chỉ hai người trên giường trong lúc đó hài hòa quen thuộc.

” Không cần không cần !” Cô vội vã xua tay, liên tục cự tuyệt, nhiều lần, lại bất ngờ phát hiện anh rốt cục đứng đối mặt với cô , nhanh chóng che mắt :” Anh mau xoay lại đi, em sẽ đau mắt hột !”

Liếc nhìn cô không lưu loát thẹn thùng nhưng lại khiến anh nhớ tới khi mới quen, Cảnh Nghị đáng yêu thông minh lại không mất dịu dàng kiều mị, Quan Trạch Thao không khỏi sùng nịnh cười .

” Mình em ở chỗ này ngâm nước nóng cũng phải cẩn thận, mỗi mười phút phải đứng lên nghỉ ngơi chút, ngâm lâu lắm sẽ thiếu dưỡng khí té xỉu, biết không ?” Anh ôn nhu dặn dò.

” Đã biết, anh mau đi ra đi, nhớ phải khóa cửa a !” Cô nhắm chặt hai mắt, chỉ đưa ra một tay bảo anh rời đi.

Quan Trạch Thao miệng tươi cười, đi tới gian thay quần áo mặc vào áo tắm rồi đi, đem nơi này lưu lại cho cô một mình hưởng thụ.

” Hô...” Xác định chỉ còn mình một người, Kiều Cảnh Nghị lúc này mới thả lỏng cặp bờ mả ngồi, thở dài một hơi.

Mới ngày đầu tiên liền ” Run như cây sậy ” như vậy, thời gian tới chẳng phải ” Đặc sắc khả kỳ * ” ? (* thời kỳ đặc sắc)

Cô mặc dù không có khôi phục một chút ký ức , thế nhưng đối anh có cảm giác đặc biệt, dường như là sớm tồn tại trong tim, tùy ý dẫn dắt là có thể dễ dàng hiện lên

Có thể, trước kia lại gã cho anh, nhất định là không dịch lại sức quyến rũ của anh, cho nên dù hiện tại mất trí nhớ, như trước bị sức quyến rũ của anh ảnh hưởng đi ?

Hơi nóng bốc lên cùng ôn tuyền trơn nhẵn khiến con người trở nên lười biếng, khép lại mí mắt, cô không suy nghĩ nhiều nữa, di chứng tai nạn xe cộ khiến trong lòng cô nghĩ một chút chuyện rắc rối đầu tiên vừa căng ra vừa đau.

Lúc này có gió đêm mát mẻ hợp lòng người, trăng sao trên cao phủ lên bóng đêm mỹ lệ cùng ôn tuyền tư nhân thoải mái, vẫn là không nên suy nghĩ, hưởng thụ thật tốt đi !

4. Chương 4

Buổi sáng ánh mặt trời giống như những tinh linh tinh nghịch theo gió thổi khê mở rèm cửa sổ tiến vào phòng ngủ yên tĩnh , nhảy lên giường lớn, nhiều tinh thiên hạ đang ngủ trên giường, dường như báo trước ngày hôm nay sẽ tràn ngập sức sống .

” A...” Kiều Cảnh Nghị duỗi thẳng thắt lưng, thoải mái thở ra một hơi nói rõ cô vừa có một giấc ngủ có bao nhiêu thỏa mãn.

Ở tại bệnh viện, cứ cách một khoảng thời gian, y tá sẽ đến kiểm tra, hơn nữa cô còn có một y tá riêng, cũng sẽ thỉnh thoảng xem xét, cho nên làm sao đều ngủ không tốt.Về đến trong nhà, cuối cùng cũng có thể an ổn ngủ một giấc dài.

Đúng vậy, nhà dù sao cũng là nhà, cho nên cho dù mất đi kí ức, đặt mình ở chỗ này, vẫn có cảm giác an tâm thoải mái.

Cô ngồi dậy, nhu nhu đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, sau đó hướng cửa sổ đi đến, kéo mở rèm cửa sổ, dẫn tia sáng vào, trong phòng nhất thời sáng hẳn lên.

Nhìn về đồng hồ báo thức trên bàn, biểu thị 10 giờ , cô trở mắt kinh ngạc.

” Đã trễ thế này ? Không ngờ ngủ nhiều như vậy !” Nói thầm đi nhanh vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, sau đó thay một bộ âu phục màu vàng đơn giản , loáng cái đi xuống lầu một.

Liên thẩm đang chỉ huy người hầu quét dọn vừa thấy Kiều Cảnh Nghị liền giương lên dáng tươi cười chào hỏi :” Thiếu phu nhân, ngủ ngon không ?”

” Ừ, ở nhà ngủ so với ở trong bệnh viện tốt hơn .” Kiều Cảnh Nghị bên môi chứa nụ cười nhạt , tầm mắt vô thức nhìn xung quanh, dường như đang tìm kiếm bóng dáng nào đó.

” Thiếu gia bình thường 8h30 sẽ rời đi, cậu ấy đã đến công ty trước.” Sở trưởng đoán ý người khác qua sắc mặt, Liên thẩm nhìn ra ý nghĩ trong lòng cô.

“Ừm.” Kiều Cảnh Nghị gật đầu , thầm nghĩ Liên thẩm thật lợi hại, ngay cả cô dùng con mắt tìm kiếm Quan Trạch Thao đều cũng nhìn ra, lẽ nào có thuật đọc tâm sao ?

” Ta bảo A Quý trước làm chút gì đơn giản người ăn lót dạ trước, như thế buổi trưa sẽ ăn cơm được không ?” Liên thẩm chủ động an bài nói.

” Được, cảm ơn .”

” Người đừng mãi khách khí với ta, đây là bổn phận công việc của ta, có cái gì cần cứ việc phân phó.” Liên thẩm cũng không có thói quen chủ tử cùng mình xa lại khách sáo như thế, nói xong liền cười đi vào nhà bếp, hướng A Quý dặn dò .

Kiều Cảnh Nghị tại trên ghế sofa bọc da ngồi xuống, nhìn người hầu vẫn còn quét dọn, nghĩ chính mình hình như không có việc gì làm .

Bọn họ nói, cô cùng Quan Trạch Thao kết hôn vừa tròn một năm, vậy cuộc sống hôn nhân trong một năm kia, cô ở trong tòa nhà lớn này đều làm gì đây ?

Còn có, cô cùng mẹ Quan Trạch Thao quan hệ tốt không ? Hai vị trưởng bối là người như thế nào nhỉ ? Có ở chung được hay không ?

Liên thẩm ở trong viện chăm sóc cô vài ngày, cho nên hiện nay người quen thuộc nhất trong này với cô chính là thẩm ấy, hỏi thẩm ấy một chút là được rồi .

Nghĩ vậy, cô đứng dậy đi tới trước nhà bếp .

” Thiếu phu nhân , người tới vừa lúc, người buổi trưa muốn ăn cháo sò khô bào ngư hay là mì hải sản Ý ?” A Quý thấy Kiều Cảnh Nghị xuất hiện, vội vã đưa ra vấn đề đang cùng Liên thẩm bàn bạc.

“Vừa nghe đến đã cảm thấy ăn ngon nha !” Kiều Cảnh Nghị không suy nghĩ nhiều lên tiếng , khiến A Quý nghe xong lập tức tâm hoa nở phóng (mở cờ trong bụng , ý nói trong lòng rất vui mừng)

” Nếu không ta ngày hôm nay trước ăn cháo, sáng mai lại đi chọn hải sản tươi mới về làm mì hải sản Ý , như vậy có được không ?” Trước đây Kiều Cảnh Nghị rất ưng ý các món ăn của mình, cho nên A Quý nghĩ hướng chủ tử đã mất trí nhớ lần nữa nói ra các kĩ năng của mình .

” Được.” Kiều Cảnh Nghị gật đầu như già tởi, bữa cơm ngày hôm qua liên thấy qua A Quý hảo trù nghệ (nấu ăn giỏi).”Liên thẩm, người biết cha mẹ chồng ta bọn họ lúc nào sẽ về nước không ?”

” Không chắc chắn, lão gia sau khi sắp xếp đem công ty giao cho thiếu gia , liền đem theo phu nhân đi du lịch khắp nơi, rất tùy hứng .”Liên thẩm đáp.

Kiều Cảnh Nghị nghe xong vẻ mặt không khỏi ước ao :” Thật tốt , bọn họ tình cảm nhất định tốt lắm ?”

Hai người yêu nhau, sau khi trên 50 tuổi cùng nhau làm bạn, còn không lo không buồn du lịch khắp nơi, đây là ước mơ tha thiết của mọi người a !

” Đúng vậy, nhưng người cùng thiếu gia tình cảm cũng rất tốt , tuyệt không thua bọn họ .” Liên thẩm cười cười nhắc nhở cô.

” Thật vậy chẳng ?” Kiều Cảnh Nghị chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, thực sự khó nén hiếu kỳ .

” Đương nhiên là thật .” A Quý nhện không được trách móc khoa trương tron mắt lớn giọng .” Thiếu gia cậu ấy đối người vô cùng tốt, chỉ tiếc người đều đã quên, người nằm viện mấy ngày nay, cậu ấy trở về đều về mặt buồn rầu, một chút tươi cười cũng không có, thật đáng thương.”

Ngực xoắn lại, Kiều Cảnh Nghị cắn cắn môi, con mắt nẩy lên tia áy náy.

Liên thẩm thấy thần sắc Kiều Cảnh Nghị khác thường, không khỏi liếc A Quý nhanh mồm nhanh miệng một cái.

” Thiếu phu nhân lại không phải cố ý, mất đi trí nhớ cũng rất đáng thương a ! Cái gì cũng phải dần thích ứng, cũng không phải là chuyện đơn giản .” Liên thẩm thay Kiều Cảnh Nghị nói. Đại khái là lão thiên gia xem bọn họ quá hạnh phúc mà đổ mắt chữ sao (ông trời ghen tỵ ~.~), cho nên mới muốn chơi đùa bọn họ.

Kiều Cảnh Nghị dương lên cánh môi thở dài , sau đó lấy giọng điệu dí dỏm để thay đổi bầu không khí:” Đúng vậy, ta cũng không biết tại sao , mất trí nhớ cái này chỉ thấy trên phim ở ti vi mới thấy được, không nghĩ tới sẽ phát sinh trên người chính mình.”

”Hắc hắc, nhưng trên phim hình như đều là đầu đụng một lần, hoặc là bị người đánh, liền có thể khôi phục ký ức nha !” A Quý cười gian thâm ý xoa tay.

” Ách... ti vi hẳn là cùng hiện thực không giống nhau .”

Kiều Cảnh Nghị khóe mắt run run, nghĩ không ổn, len lén lùi ra sau hai bước, miễn cho thoát nhìn có chút a Q(cái này thì chịu >!!

5. Chương 5

Trải qua chuyến bay dài, vợ chồng Quan Trạch Thao rốt cục phong trần mệt mỏi đến San Francisco, không muốn làm phiền nhiều người, hơn nữa cũng mong muốn ở chung với mình Kiều Cảnh Nghị nhiều hơn, nên Quan Trạch Thao dặn dò công ty không cần có người tới đón, nhưng khi vợ chồng hai người đi ra khỏi đại sảnh thì, vẫn là nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc.

” Quan đại ca !” Hà Đa Dung ngẩn cổ nhìn hồi lâu, khi nhìn thấy bóng dáng Quan Trạch Thao liền vô cùng hưng phấn gọi to.

” Dung Dung ?!” Nhìn thấy con gái bạn thân mẹ, Quan Trạch Thao không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn.

” Đã lâu không gặp, em rất nhớ anh a !” Hà Đa Dung vui vẻ chạy vội về phía trước, thành linh vươn tay ôm một cái.

Quan Trạch Thao trở tay không kịp, vẫn bị cái ôm mạnh mẽ của cô làm cho lão đảo một chút, có chút chống đỡ không nổi nhiệt tình của Hà Đa Dung.

Kiều Cảnh Nghị bên cạnh nhìn nữ nhân kia đột nhiên xuất hiện lại cùng Quan Trạch Thao thân thiết như vậy, ngực như là bị kim băng nhiên đâm một nhát, giữa đôi lông mày cũng không khỏi nhíu chặt.

Cô ta là ai ? Tại sao cùng Quan Trạch Thao hình như rất quen thuộc?

Còn có, nếu quen thuộc, chẳng lẽ không biết cô chính là ” Quan phu nhân ” sao ? Hiện tại vì sao không đếm xỉa đến sự tồn tại của cô?

Bỗng dưng trong đầu đột nhiên hiện lên một ý nghĩ — lúc này, anh gần như biến thành trạng thái độc thân, cô cư nhiên một điểm ý thức nguy cơ cũng không có ? ! Xuất sắc ưu tú như anh, sợ là rất được khác phái hoan nghênh đi ?

Cô nếu không hảo hảo nắm chặt anh, nói không chừng sẽ bị một ít nữ nhân có dã tâm thừa cơ mà vào !

” Dung Dung, em ..” Quan Trạch Thao tách ra song chường xuýt đẩy anh ngã, ngạc nhiên khó có thể mỉm cười hỏi :” Làm sao biết chúng ta đáp máy bay này ?”

” Ngày hôm qua mẹ em gọi điện sang nhà anh tìm Quan mụ mụ , nhưng nghe Liên thẩm nói Quan mụ mụ cùng Quan bá bá đã xuất ngoại du lịch, sau đó thuận tiện hỏi anh, mới biết được anh đang muốn đến chi nhánh công ty San Francisco, cho nên em liền hỏi thời gian chuyến bay, chạy tới muốn cho anh một kinh hỉ a !” Hà Đa Dung vẫn như cũ kéo cánh tay anh, khuôn mặt rạng rỡ giải thích. hoàn toàn đem Kiều Cảnh Nghị gạt bỏ sang một bên.

Kỳ thật cô biết Kiều Cảnh Nghị bên cạnh là ai, bởi vì Liên thẩm có nói vợ chồng bọn họ cùng đi, nhưng chẳng qua cô không thích Kiều Cảnh Nghị, cho nên đơn giản giả bộ không biết.

Về phần vì sao không thích Kiều Cảnh Nghị, cũng không phải bởi vì các cô có ân oán gì, mà là do Kiều Cảnh Nghị độc chiếm Quan đại ca mà cô sùng bái, khiến cô không phục. Lúc bọn họ kết hôn, cô còn vì thế mà chán nản khổ sở một trận .

” Thì ra là vậy .” Quan Trạch Thao hiểu rõ gật đầu, lúc này mới lộ ra dáng tươi cười ôn hòa :” Quả thực là có kinh hỉ, cảm ơn em.”

Mẹ Hà Đa Dung cùng mẹ anh là bạn tốt nhiều năm, hai nhà vẫn rất thân thiết, sau đó Hà gia di dân sang Mỹ , mới ít gặp mặt hơn.

Anh cùng Hà Đa Dung bởi vì quan hệ của mẹ nên từ nhỏ đã nhận biết, ở chung giống như anh em, mà Hà Đa Dung vốn cá tính hướng ngoại, hiển nhiên sau khi di dân nước ngoài trở nên càng thêm nhiệt tình hơn.

” Được rồi, Dung Dung, em hình như không cùng Hà mụ mụ đến Đài Loan tham gia hôn lễ của anh, cho nên chưa thấy qua lão bà của anh đi ?” Quan Trạch Thao mỉm cười đưa tay kéo Kiều Cảnh Nghị, lo lắng lạnh nhạt cô .” Cảnh Nghị , cô ấy là con gái bạn mẹ, Hà Đa Dung , có thể gọi cô ấy là Dung Dung.“

“Chào cô .” Kiều Cảnh Nghị bước đến bên người Quan Trạch Thao, nhã nhặn mỉm cười chào hỏi.

Anh giới thiệu đã xua tan nghi hoặc của cô, mà hành động anh đem cô kéo đến bên người cũng tiêu trừ một tia hờn giận không hiểu sao hiện lên trong lòng.

Tâm tình cô vừa nãy, hình như chính là ghen đi?

Cô không thích nữ nhân khác tiếp cận anh, không thích cặp mắt kia trước giờ chỉ có mình cô, có thêm vị trí của nữ nhân khác.

A... không nghĩ tới mình thật đúng là lòng dạ hẹp hòi mà, kết quả nữ nhân này chỉ là con gái bạn mẹ chồng, căn bản không có gì đáng ngạc nhiên.

Chẳng qua, càng lúc càng rõ ràng giữ lấy dục (muốn độc chiếm), không thể nghi ngờ cũng đại biểu cảm tình cô đối Quan Trạch Thao đã sáng tỏ, không cần hoài nghi.

” Dung Dung, cô ấy là Kiều Cảnh Nghị, lão bà của anh.” Quan Trạch Thao tiếp tục giới thiệu.

” Hi !” Ngắn gọn chào hỏi, kèm theo một nụ cười khách sáo chỉ hai giây, Hà Đa Dung quăng một cái liếc mắt, rồi nhanh chóng thu hồi tầm mắt, biểu hiện khách sáo giả dối che dấu kỳ thật không muốn cùng Kiều Cảnh Nghị nói chuyện, mà lập tức nhìn về phía Quan Trạch Thao vẻ mặt hoàn toàn bất đồng, hòa ái dễ gần :” Quan đại ca, vào xe em đi, em đưa hai người đến khách sạn .”

” Vậy làm phiền em .” Quan Trạch Thao gật đầu, không cự tuyệt ý tốt của cô.

” Em xin anh, cùng em còn cần khách khí như vậy sao ? Em đi trước bãi đỗ xe lái xe đến.” Hà Đa Dung trách mắng liếc anh một cái, cười xán lạn như hoa nhanh chóng rời đi.

” Cô ấy thoát nhìn rất hoạt bát a.” Kiều Cảnh Nghị cùng Quan Trạch Thao cùng nhau đẩy hành lý, nhìn bóng lưng Hà Đa Dung nói .

” Đúng vậy, có đôi khi hoạt bát quá có chút làm cho khó có thể chống đỡ, bất quá cô ấy mặc dù có chút kiêu căng, bản tính vẫn là không xấu .” Anh nhún mày khẽ cười, nhớ tới Dung Dung có một đoạn thời gian rất

thích dính lấy anh, sau khi trưởng thành mới tương đối thu lại. Nói mới xong, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý nghĩ.” Đúng rồi, anh nghĩ đến một người rất thích hợp làm người hướng dẫn du lịch.”

” Anh là nói Dung Dung ?” Cô theo trực giác mà nói.

” Đúng, cô ấy vốn thích đi chơi, nhất định sẽ là người xứng chức hướng dẫn du lịch, hơn nữa cô ấy cá tính hoạt bát, có cô ấy đi cùng em, anh nghĩ hẳn sẽ không buồn chán.” Quan Trạch Thao càng nói càng nghĩ ý kiến này có thể được, xoay qua hỏi ý kiến cô :” Em nghĩ sao ?”

” Bạn bè quen biết đương nhiên tốt, chẳng qua mỗi ngày mà nói liền phiền toái người ta.”

Mọi đồ mọng dương lên một vòng cung ngọt ngào, cô nhu thuận đáp lại, đối Hà Đa Dung không có đặc biệt thích hay ghét, chỉ sợ lại tạo thành rắc rối cho người ta.

”Cũng đúng, vậy nhờ cô ấy dẫn đi một hai ngày đi.” Anh đồng ý lo lắng của cô.

” Kỳ thật a, em cũng có thể thử tự mình đi một chút.” Cô nhướn đôi mi thanh tú, con mắt đảo qua đảo lại.

” Tự đi một chút ?!” Quan Trạch Thao bỗng nhiên lớn giọng, ngạc nhiên như kiểu nghe được người ngoài hành tinh muốn đánh địa cầu , nhanh chóng bác bỏ ý nghĩ kì lạ của cô:” Như vậy sao được ? Không nên không nên, nhất định phải có người đi cùng mới được.”

Cô chu miệng lên liếc anh :” Chê em tiếng anh quá tồi sao ?”

” Không sai .” Biểu tình của cô làm anh bật cười, nhin không được đưa tay nhéo chóp mũi cô.” Rốt cuộc em còn có thể tự mình hiểu lấy.”

” Hừ ! Cười em .” Cô khó có được bướng bỉnh nhéo đùi anh một cái, tự mình đẩy xe hướng cửa đi đến.

Nhìn bóng dáng xinh đẹp giả vờ buồn bực của cô, ánh mắt Quan Trạch Thao chuyển sang nhu hòa, nhin không được dương lên nụ cười sủng nịnh.

Thay đổi môi trường giúp đỡ cải tiến tâm tình, từ tự nhiên lại không mất thân mật trong chuyến bay , khiến anh càng xác định cùng xuất ngoại là quyết định đúng.

Quan Trạch Thao cùng Kiều Cảnh Nghị ở trong khách sạn cao cấp ở San Francisco , ở trên máy bay mặc dù có ngủ chút, nhưng luôn luôn ngủ không an ổn, bởi vì sau khi đến đây đầu tiên cần phải làm là điều chỉnh sai giờ (chênh lệch thời gian)

Dựa trên nguyên tắc tôn trọng ngay từ đầu, Quan Trạch Thao vẫn là đặt hai phòng đối diện nhau, để cho Kiều Cảnh Nghị có thể hoàn toàn có không gian riêng.

Bất quá, như vậy thật là ý tốt, nhưng khi đêm khuya yên tĩnh , lại thành gây khó khăn cho Kiều Cảnh Nghị.

Một mình ở trong phòng xa lạ, nằm ở trên giường to như vậy , bên tai chỉ nghe thanh âm điều hòa hoạt động cùng hô hấp của chính mình, bầu không khí vắng vẻ khiến cô cho dù nhắm mắt cũng không thể đi vào giấc ngủ .

”....Chín mươi chín con cừu , một trăm con cừu !” Đếm tới một trăm, cô đột nhiên trợn mắt , uể oải kêu lên :” A~~ ngủ không được, ngủ không được !”

Kỳ quái kêu xong, đột nhiên phát hiện hình như có tiếng vọng trở lại, hơn nữa bỗng nhiên nghĩ đến tình cảnh mình bơ vơ, không hiểu sao, ngực nhảy lên...

Thảm, không biết là do nghe chuyện kỳ dị nhiều hơn, hay là xem phim ma quỷ nhiều hơn, hiện tại trong đầu cô bắt đầu có các ý niệm kỳ quái .

Ma nước ngoài có thể hay không so với ma trong nước kinh khủng hơn a?

Nghĩ vậy, cô kéo chăn che kín từ đầu đến chân không có kẽ hở, chốc lát, lại hiện lên hình ảnh phim ma Nhật Bản ma từ trong chăn toát ra đến cùng nhân vật chính xem phim, sợ hãi nhanh chóng đem chăn xốc lên, lập tức, cô lại nghĩ đến ma từ trong Tivi bò ra.....

Ồ...Lúc này nếu như có Quan Trạch Thao thì tốt rồi ! Có anh ở đây, cô nhất định sẽ không lại suy nghĩ lung tung, tự dọa mình.

Lại nói, mấy ngày nay bọn họ vẫn đều là phân phòng ngủ, nhưng anh nếu là rất yêu cô, vì sao ngay cả ít có dịp du lịch, cũng không hảo hảo nắm chắc cơ hội cùng phòng chứ ?

Lẽ nào, tình cảm anh đối cô đã bởi vì cô mất trí nhớ mà đã bị phai mờ ?

Cô không yên lòng lo lắng, sợ mình nếu không khôi phục được ký ức, sẽ ngay cả anh cũng mất đi !

Chống khừ tay đứng dậy , mò mẫm điện thoại, trong lòng nhưng toát ra một thanh âm — anh hiện tại hẳn là đang ngủ say đi ? Cứ như vậy đánh thức anh, hình như rất không tốt !

Xúc động muốn gọi điện cho anh bị kiềm chế xuống, bất đắc dĩ một lần nữa nằm xuống, tự mình an ủi.

Suy nghĩ nhiều quá, anh vẫn yêu cô, bằng không lần này cần gì phải mang theo cô cùng đi chứ ? Còn sắp xếp cho cô đi chơi chính là một phen tâm ý của anh a!

Bất quá, sắp xếp hai người chia phòng thật là một sai lầm a!

Ai! Cô có thể thoát khỏi ý nghĩ lo được lo mất , tại sao lại không thể quên được cảm giác lông mao nổi lên a ?

Lại nằm xuống xem, nói không chừng cảm giác quỷ dị này sẽ tự động biến mất, cô đợi một lát có thể ngủ

Ba giờ sáng Mỹ, tiếng chuông điện thoại cắt ngang gian phòng yên tĩnh, Quan Trạch Thao đã đi vào giấc ngủ trong bóng tối mò mẫm điện thoại ở đầu giường, tiếng chuông chói tai khi ống nghe nhắc lên thì dừng lại.

" A lo ?" Tiếng nói khàn khàn nam tính nghe lên đặc biệt gọi cảm.

" Trạch , Trạch Thao, là em ." Kiều Cảnh Nghị chần chờ mở miệng.

" Làm sao vậy ?" Nghe là cô, Quan Trạch Thao nỗ lực thanh tỉnh.

" Vì sao chúng ta phải chia hai phòng ngủ ?" Anh nghe trong câu hỏi của cô có chút hờn tủi, còn dẫn theo chút làm nũng, như là bị cái gì ủy khuất đường như.

" Anh nghĩ ở nhà là như vậy, cho nên chiếu theo vậy ." Anh giải thích.

Cô oán giận phản bác : " Trong là trong, bên ngoài là bên ngoài ."

" Ý em là ?" Tinh thần còn có chút ngẩn ngơ, anh qua một lúc mới phản ứng lại.

" Hiện tại là ở nước ngoài , em ngủ một mình sẽ sợ..." Cô ngập ngừng đáng thương nói.

Cô đã ở trên giường trần trọc hồi lâu, do dự lại do dự, nghĩ còn tiếp tục như vậy sẽ bị suy nhược thần kinh, mới rốt cục hạ quyết định quyết tâm gọi điện thoại nói.

Chương 5.2

Anh bỗng nhiên hiểu ra, khóe miệng nhịn không được mỉm cười .

" Vậy bây giờ nên làm sao ?" Anh giả bộ không có biện pháp, muốn chính cô minh bạch nói ra.

" Cũng không phải không được trả lại một gian phòng, chúng ta ở cùng nhau." Kiều Cảnh Nghị vút đi rụt rè, nổi lên dũng cảm, mang ý kiến nói thẳng ra.

Vừa vặn cô cũng không nghĩ lại giẫm chân tại chỗ, nói không chừng dựa vào cơ hội lần này, bọn họ sẽ có tiến triển lớn hơn nữa.

" Cùng ở một phòng , em không sợ anh ..." Anh cố ý đùa hời .

" Anh là chồng em, em còn sợ cái gì ?" Vô thức dương cao giọng, cô không chút suy nghĩ nói. Huống hồ trong khoảng thời gian này , anh đã được tín nhiệm của cô, anh rất tôn trọng cô, yêu thương cô, cô tin tưởng trừ phi cô nguyện ý, bằng không anh sẽ không miễn cưỡng cô làm chuyện không muốn.

” Thật cao hứng nghe được em nói như vậy .” Anh cười ra, tâm tình như bầu trời sáng sủa. Giọng điệu của cô như thể là đương nhiên, có thể thấy được trong lòng cô đã hoàn toàn tiếp nhận anh rồi.

” Vậy bây giờLà em đi qua, hay là anh qua ?” Cô vội hỏi, thăm nghĩ nhanh chóng cải biến tình trạng ở một mình.

” Anh đi qua !” Quan Trạch Thao đã đứng dậy, cúp điện thoại, tùy tiện mặc vào bộ quần áo đơn giản, cầm cặp đi đến phòng đối diện.

Nghe được tiếng chuông mở cửa vang lên Kiều Cảnh Nghị nâng mắt nhìn về phía nghiễm nhiên là tới cứu vớt nam nhân của cô, đôi mắt chợt sáng lên, cánh môi vung lên nụ cười nhẹ, gò má không tự giác mà gợn lên sắc hồng nhàn nhạt.

” Thật nhanh a !” Cô nghiêng người để anh vào phòng.

” Em không biết anh chờ không được sao ?” Bất đồng với khí phách trầm ổn bình thường, dáng dấp lười biếng vừa mới từ trong giấc mộng tỉnh giấc tràn đầy gợi cảm , Quan Trạch Thao dương lên khoe miệng như thật như giả nói đùa, bộ dáng mang theo chút tà khí có một loại sức quyến rũ khó tả .

Bộ dáng cùng lời nói của anh, khiến tim Kiều Cảnh Nghị đập thành thịch, lập tức lại nghĩ thấy mùi sữa tắm thơm mát tản ra từ thân thể anh, thần trí gần như bị anh dắt đi .

” Ngày mai anh sẽ bảo khách sạn an bài một gian phòng hai người lớn một chút .” Quan Trạch Thao trực tiếp ngồi xuống trên giường lớn nói.

Kỳ thật anh ngay từ đầu suy xét đến có thể khơi mào ký ức của Cảnh Nghị, nghĩ đến lúc trước tuần trang mật của hai người ở tại gian phòng kia, nhưng trở ngại là phải phân phòng ngủ nên thôi, đổi thành hai phòng đơn, chẳng qua bây giờ nếu Cảnh Nghị không bài xích chung phòng , vậy anh có thể chiếu theo ý nghĩ trước kia mà sắp xếp.

” Được được .” Kiều Cảnh Nghị bộ dạng thoải mái nhún nhún vai, chỉ cần không bảo cô ở một mình đều được.

Anh phát hiện vẻ mặt cô buồn ngủ, kinh ngạc hỏi :” Em không phải là còn chưa ngủ chứ ?”

“ Ừ.” Cô bất đắc dĩ gật đầu, bị anh nói , đột nhiên muốn ngáp .” Muốn ngủ nhưng ngủ không được.”

Anh xốc chăn lên, vỗ vỗ xuống nệm giường .” Lại đây .”

Đôi mắt đẹp chớp a chớp , môi mấp máy, đi tới bên giường ngồi xuống, ý thức được hai người sẽ cùng giường, đột nhiên bắt đầu không được tự nhiên.

” Nhanh chút ngủ đi .” Anh giúp cô chỉnh gối đầu, chờ cô nằm xuống, mới đem chăn đắp lên, sau đó cởi bỏ quần áo, chỉ còn lại một chiếc quần lót màu đen .

Thoáng nhìn anh lộ ra bóng lưng trần trụi, Kiều Cảnh Nghị không tự chủ được nhớ tới lúc ngâm nước nóng đã từng xem qua anh lỏa thể, nhất thời, cô giống như cương thi (xác chết cứng ngắc) như nhau thẳng tắp bật dậy .

” Làm sao vậy ?” Mới vừa tắt đèn anh bị động tác đột ngột của cô hù dọa.

” Anh nhất định phải cởi sạch ở trần ngủ sao ?” Trong bóng tối , cô vẫn khẩn trương nhìn không chớp mắt.

” Anh không có cởi sạch , anh có mặc quần .” Anh buồn bực đáp lại.

” Đó là quần lót.” Cô cắn răng.

” Cho nên anh không phải là cởi sạch .” Anh lại nằm xuống, đưa tay kéo vai cô, làm cho cô nằm xuống, trực tiếp tiến đến trong lòng anh.

Phát hiện đầu mình gối lên cánh tay cường tráng của anh, gương mặt dán tại khuôn ngực khỏe mạnh anh, Kiều Cảnh Nghị trợn mắt, cả người cứng ngắc giống như pho tượng, tim đập nhanh giống như ngôi tàu lượn siêu tốc.

” Chỉ, chỉ có thể ngủ a !” Cô lấp bắp nói . Mặc dù cô đã tìm về tình yêu mới đối với anh, nhưng còn không có làm tốt chuẩn bị lứa đôi đối với nhau a.

Quan Trạch Thao bật cười , chấn động đến cô ở trong ngực.

” Yên tâm, chuyện đáp ứng với em, anh sẽ không quên .” Anh đã hứa chỉ có thể có sự cho phép của cô mới có thể chạm đến cô .

Kiều Cảnh Nghị thở ra, lúc này mới hơi chút thả lỏng thân thể.

Thế nhưng, chẳng hiểu vì sao, nghe anh nói như vậy, cô cảm giác rất mâu thuẫn, vừa thở phào nhẹ nhõm, lại mơ hồ có loại cảm giác mất mát.

” Nhanh ngủ đi, ngày mai anh có cuộc họp buổi sáng.” Anh vỗ vỗ vai cô trấn an, ôn nhu dịu dàng như đối đãi trẻ con .

” Được, ngủ ngon.” Cô nói.

” Ngủ ngon.” Quan Trạch Thao xiết chặt khủy tay, thâm tình hôn lên đỉnh đầu cô, thỏa mãn ôm lấy cô, đi vào giấc ngủ.

Kiều Cảnh Nghị nhắm mắt, nghe tiếng tim đập trầm ổn hữu lực của anh, cùng với hơi thở đều đều , trái tim đập mạnh của cô cũng dần dần bình tĩnh lại.

Thật thần kì, rõ ràng là phòng như trước, nhưng bởi vì anh tới, toàn bộ cảm giác đều trở nên bất đồng, như là tìm lại được sự quen thuộc, cô an tâm, không sợ.

Bầu không khí yên tĩnh đưa bọn họ bao phủ, dần dần, cô cũng tiến vào mộng đẹp, khẽ nhếch khóe miệng, là nụ cười hạnh phúc.

Ngày hôm sau. Quan Trạch Thao giúp Kiều Cảnh Nghị cùng Hà Đa Dung hẹn buổi trưa gặp mặt, nhờ cô ấy làm hướng dẫn du lịch một ngày, khoảng 11 giờ , Hà Đa Dung liền tới khách sạn, mà Kiều Cảnh Nghị đã rửa mặt chải đầu , chờ cùng cô gặp mặt.

“Dung Dung, cảm ơn cô bằng lòng bồi ta, hôm nay đã làm phiền cô rồi .”

Đối mặt với người bạn sẽ đồng hành cùng mình toàn bộ buổi chiều , Kiều Cảnh Nghị thái độ thân thiết, giọng điệu nhẹ nhàng, nhã nhặn xuất ra thiện ý.

” Không có biện pháp a, ai bảo chúng tôi là bạn bè từ nhỏ đến lớn chứ ! Nếu Quan đại ca mở miệng, có làm phiền cũng đáp ứng !” Hà Đa Dung nói lời khách sáo thế nhưng một chút cũng không khách khí, nói rõ là chỉ vì mặt mũi Quan Trạch Thao , mới miễn cưỡng chịu đảm nhiệm hướng dẫn du lịch của cô.

Kiều Cảnh Nghị dương môi mỉm cười chấp nhận.

Dung Dung nói hình như có chút không tình nguyện, nhưng cô không muốn nghĩ nhiều, xem như là Dung Dung không câu nệ tiểu tiết, nói lên lời nói cũng không chải chuốt .(ý là nói thẳng)

” Chúng ta hai cô gái, buổi chiều đi shopping là tốt rồi, hoặc là cô có ý kiến gì tốt hơn ?” Kiều Cảnh Nghị cố gắng kéo gần khoảng cách.

Thời gian Quan Trạch Thao làm việc, cô dự định tùy ý shopping, mua này nọ, còn các điểm danh lam thắng cảnh sẽ chờ anh rảnh, hai người mới cùng đi một chút, như vậy đi ra nước ngoài mới có ý nghĩa.

“Vậy đi bách hóa Macy được rồi .” Hà Đa Dung nhún nhún vai, lười suy nghĩ .

” Tốt .” Kiều Cảnh Nghị gật đầu như già tởi. Trên thực tế, cô căn bản không biết bách hóa Macy là bách hóa như thế nào, chỉ là thuận tủy tín nhiệm với sự sắp xếp của cô.

” Vậy được rồi, trước đi ăn cơm trưa .” Hà Đa Dung lưng đeo túi xách , từ trên sofa đứng dậy .

Kiều Cảnh Nghị kéo cô.” Đợi một chút nữa đi , vừa rồi nhân viên khách sạn có gọi điện thoại đến, nói muốn tới đem hành lí qua phòng mới .” Mặc dù cô tiếng anh không được lưu loát, nhưng nếu là tỉ mỉ nắm một ít câu đơn giản hoặc một chữ , còn có thể suy đoán ra ý tứ đại khái.

” Phòng mới ? Vì sao ? Phòng này thoát nhìn không tệ a !” Hà Đa Dung kinh ngạc quan sát gian phòng .

” Bởi vì ta cùng Trạch Thao vốn ở hai phòng, hiện tại quyết định đổi một phòng lớn một chút là được rồi .” Khó có được vấn đề cô hiểu kì, Kiều Cảnh Nghị không suy nghĩ nhiều mỉm cười nói rõ.

” Phân phòng ngủ ?” Hà Đa Dung lần nữa đề cao âm lượng, đầu đầy dấu chấm hỏi .

Hiểu rõ nghi hoặc của cô, Kiều Cảnh Nghị tiếp tục giải thích, bởi vì liên tục đặt câu hỏi nên Hà Đa Dung so với lúc này ôn hòa cùng thân thiết hơn.

” Kỳ thật trước kia chúng ta xảy ra tai nạn xe cộ, ta đã quên mất một số chuyện — cũng gồm cả Quan Trạch Thao, cho nên để cho ta thích ứng, chúng ta tạm thời ngủ riêng .”

” Cô nói.. mất trí nhớ sao ?” Hà Đa Dung kinh ngạc đến tột đỉnh, biểu tình ngây ra như phỗng .

Kiều Cảnh Nghị nhăn nhăn mũi gật đầu .

” Oh My God !” Hà Đa Dung nhin không được kinh hô, không dám tin nhìn cô, trong chốc lát chẳng biết nói cái gì .

” Ta cũng biết được là rất khó tin.” Kiều Cảnh Nghị buông tay nhún vai, có thể lý giải kinh ngạc của cô .

” Vậy bây giờ lại bắt đầu cùng phòng ?” Hà Đa Dung thử hỏi .

”Đại khái là có liên quan đến ở nước ngoài đi, ta không dám ngủ một mình, cho nên....” Kiều Cảnh Nghị ngượng ngùng lè lưỡi .

Nghĩ đến tối hôm qua sau khi Quan Trạch Thao cùng cô đồng sàng cộng chẩm (cùng giường) , rốt cuộc một đêm ngủ ngon đến bình minh, khi tỉnh lại hai người tư thế thân mật, cô liền cảm thấy ngọt ngào như trong lòng rót mật , hơn nữa hậu quả là mới cùng Quan Trạch Thao xa nhau không được mấy tiếng đồng hồ, cô lại bắt đầu nhớ anh !

” Thì ra là vậy .” Hà Đa Dung ngoài cười nhưng trong không cười kéo kéo môi ” Ta gọi điện thoại bảo quầy lễ tân thúc sục một chút .” Cô thầm nghĩ mau mau đi ra ngoài , không muốn nhìn dáng dấp ngọt ngào chói mắt kia.

6. Chương 6

Chập tối, Quan Trạch Thao trở lại khách sạn, phòng đã thay đổi , hai phòng đơn đổi thành một phòng đôi, chính là gian phòng bọn họ đã từng ở qua khi mới kết hôn .

Anh nhìn thời gian tiện thể tắm rửa thay quần áo, đợi Kiều Cảnh Nghị cùng Hà Đa Dung về, chuẩn bị đi ăn cơm, cũng nhân tiện cảm ơn Hà Đa Dung đi cùng .

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, đảo mắt đã đến bảy giờ tối, anh bắt đầu đứng ngồi không yên vì sao hai cô gái còn chưa trở về ?

” Không phải nói trước rồi sao ? Kỳ quái !” Anh cau mày nói thầm, lúc thì nhìn đồng hồ trên tường, lúc thì nhìn đồng hồ trên cánh tay, không ngừng đi qua đi lại .

Ngay khi anh thiếu chút nữa đem tắm tắm cao cấp mài trụi , chuông cửa vang lên, còn kèm theo tiếng mở cửa .

” Đã trở về !” Tâm tình lo lắng trong nháy mắt tiêu tan , con mắt cùng vẻ mặt anh trong nháy mắt sáng ngời , ba bước thành hai bước đi mở cửa .

” Quan đại ca !”

Cửa vừa mở ra , một đạo bóng đen liền nhào tới, giống như phát sinh hỏa hoạn khẩn trương kêu to, làm anh cảm thấy không ổn .

” Làm sao vậy ?! Cảnh Nghi đâu ? Các người sao lại không cùng nhau trở về ?” Quan Trạch Thao không thấy lão bà yêu mến, lo lắng hỏi .

” Ô ô...cô ấy...cô ấy ...Ô ” Hà Đa Dung hai tay ôm chặt lấy Quan Trạch Thao, ô ô nức nở khóc không thành tiếng .

” Rốt cuộc xảy ra chuyện gì ?” Anh tách ra cái ôm của cô, bị cô khóc khiến tâm phiền ý loạn (trong lòng bực dọc), lo nghĩ không ngớt, mi tâm nhúu chặt gần như kẹp chết một con muỗi .

” Xin lỗi , em , em cùng Cảnh Nghi lạc nhau , em có bảo cô ấy đừng chạy loạn, thế nhưng cô ấy.....” Sau khi Hà Đa Dung xin lỗi, đem tất cả sai lầm đều giao cho người không ở đây Kiều Cảnh Nghi.

Trên thực tế , là cô ở trên đường tình cờ gặp bạn bè , cho nên thoáng bỏ đi một chút, nhưng mới quay đầu lại cũng đã tìm không được người, lập tức cô rất tức giận, hơn nữa đối với Kiều Cảnh Nghi không có hảo cảm, cho nên nổi lên ý xấu , cứ để cô ta đi lạc.

” Em là nói Cảnh Nghi lạc đường ?” Quan Trạch Thao khiếp sợ hai mắt mở lớn, nín thở hướng cô xác nhận.

Về mặt kinh hoàng kia khiến Hà Đa Dung đột nhiên kinh hãi, đã quên cả khóc, chỉ kinh ngạc gật đầu .

” Người lớn như vậy làm sao lại lạc đường ?” Anh tức giận nắm chặt cánh tay Hà Đa Dung chất vấn, lúc này lòng nóng như lửa đốt, nhưng lại phải làm cho rõ tình huống :” Các người đã lạc nhau ở đâu ?”

Đôi mắt kia bùng cháy lửa giận, nghĩ muốn đem người đốt cháy, dường như bóp chặt cổ họng cô, Hà Đa Dung sợ hãi nói tên một con phố, nhin không được bắt đầu nghĩ quyết định lúc đó của mình là sai

” Thời gian nào ? Lúc nào ? ” Quan Trạch Thao buông tay cô ra, vội vã lấy ra PDA * tìm điện thoại cấp dưới , dự định triệu tập nhân thủ cùng nhau tìm người .

(* Thiết bị kỹ thuật số hỗ trợ cá nhân thường được gọi là PDA (tiếng Anh: Personal Digital Assistant) là các thiết bị cầm tay vốn được thiết kế như một cuốn sổ tay cá nhân và ngày càng tích hợp thêm nhiều chức năng. Một PDA cơ bản thường có đồng hồ, sổ lịch, sổ địa chỉ, danh sách việc cần làm, sổ ghi nhớ, và máy tính bỏ túi.)

” Năm giờ hơn.... Khoảng hai giờ rồi .” Cô nhìn thời gian rồi đáp. Sau khi bỏ lại Kiều Cảnh Nghi, cô còn đến quán cà phê ngồi một chút, đoán rằng Kiều Cảnh Nghi có thể đã chính mình trở về , không nghĩ tới cô ta lại ngốc như vậy, đến bây giờ còn không có trở lại khách sạn .

” Lâu như vậy ?” Nghe vậy, Quan Trạch Thao không khỏi lửa giận dâng cao .” Vì sao em đến bây giờ mới nói ? Qua lâu như vậy, nếu như phát sinh chuyện ngoài ý muốn làm sao bây giờ ?”

” Em trước có đi tìm a, thực sự tìm không được mới nhanh chóng trở về nói cho anh mà !” Hà Đa Dung mặc dù hiện tại nói chính là lời nói dối, nhưng nước mắt cũng thực sự, bởi vì cô từ nhỏ đến lớn còn chưa từng thấy qua bộ dạng dữ như vậy của Quan Trạch Thao, nhưng lại là hướng về phía cô !

Thảm, chiếu theo bộ dạng lúc này của Quan đại ca, nếu như Kiều Cảnh Nghi thật xảy ra chuyện gì , vậy cô chẳng phải là muốn gặp nạn ?

” Em biết Cảnh Nghi với anh mà nói có bao nhiêu quan trọng không ? Anh là tin tưởng em, mới có thể” Nhìn thấy cô chảy nước mắt cãi lại, Quan Trạch Thao nặng nề nói ra, nhưng là chính mình đem Cảnh Nghi giao cho cô, muốn trách cũng trách không được.Vì vậy đem lời muốn nói ngừng lại .

” Quên đi !” Hiện tại không phải thời gian truy cứu , việc cấp bách là nhanh chóng tìm được Cảnh Nghi.

Cô diễm đạm như thể thân ở đất khách, không quen người khác, ngôn ngữ lại không thạo , cùng Dung Dung lạc nhau thời gian lâu như vậy , nhất định vô cùng sợ !

Nghĩ vậy, Quan Trạch Thao liền cảm thấy toàn bộ trái tim dường như bị một bàn tay to gắt gao nắm chặt, ngực giống như bị tắc nghẽn .

Anh tăng nhanh tốc độ xem qua PDA, quyết định tự mình đi tìm người trước, rồi gọi điện thoại báo cấp dưới sử dụng quan hệ giúp đỡ .

Hy vọng Cảnh Nghi không nên gặp chuyện không may mới tốt !

Trên thực tế, Kiều Cảnh Nghị rất tốt, cô không chỉ bình yên vô sự ngồi ở trong cục cảnh sát, còn ăn Pizza , uống cafe, mặc dù ngôn ngữ không thạo, bên cạnh vẫn còn vòng quanh mấy cảnh viên , khoa tay múa chân, nỗ lực lấy từ đơn diễn đạt , cũng có nói có cười — khi Quan Trạch Thao nhận được cấp dưới báo tin, vội vã chạy đến cục cảnh sát thì, thấy chính là tình cảnh như vậy .

” Cảnh Nghị !” Quan Trạch Thao kiềm nén nội tâm kích động, nhìn về phía thiên hạ biến mất hồi lâu tìm không thấy, kêu to .

Mọi người đều quay đầu lại xem anh, Kiều Cảnh Nghị cũng chần chờ đứng dậy, nhìn thấy nam nhân đứng ở trong một đám người ngoại quốc một chút cũng không thua kém , lập tức kinh hỉ lộ ra tươi cười .

” Trạch Thao !” Cô bỏ xuống đồ vật trong tay, rất nhanh hướng Quan Trạch Thao chạy đến, kim lòng không được mà lao vào ôm ấp của anh .

” Em không có việc gì chứ ?” Anh vỗ vỗ lưng cô trấn an, rất nhanh liền kéo cô ra.

Mặc dù thật cao hứng khi cô chủ động ôm mình, nhưng giờ khắc này vô tâm cảm động, anh thầm nghĩ nhanh chóng kiểm tra xem cô có bất luận tổn thương nào hay không .

” Không có việc gì !” Cô nhếch môi, giang hai tay , còn xoay một vòng, để anh nhìn kĩ .

Cùng đến với Quan Trạch Thao chủ quản chi nhánh công ty tiến lên cùng nhân viên cục cảnh sát nói rõ tình huống, cũng cảm ơn bọn họ trong khoảng thời gian này đã chăm sóc Kiều Cảnh Nghị .

” Em nhất định rất sợ đi ?” Quan Trạch Thao đem sợi tóc trên má cô vén lên sau tai , nâng khuôn mặt của cô, yêu thương ngắm nhìn.

Kiều Cảnh Nghị lại cười lắc đầu :” Không sợ a !”

” Không sợ ? Ít cậy mạnh , anh mới không tin .” Anh bật cười nhón chóp mũi cô , cho rằng cô là không muốn khiến anh lo lắng.

” Là thật không sợ .” Cô chớp mắt to, thập phần chắc chắn nhấn mạnh .” Chỉ có khi phát hiện tìm không thấy Dung Dung thì có chút hoảng hốt, sau lại xác định mình lạc đường, em liền đi tới xe taxi, nói thẳng đến cục cảnh sát , bởi vì em biết anh sẽ phát hiện em lạc đường, sớm muộn gì sẽ tìm đến cục cảnh sát .”

Nguyên nhân chính không sợ, kỳ thật đúng là tin tưởng anh.

Cho tới nay, anh đều tận tâm tận lực che chở cô, cho nên dù là bị lạc đường, cô cũng tin tưởng anh sẽ trong thời gian ngắn nhất tìm được cô!

” Em sao không trực tiếp bắt taxi về khách sạn thì tốt rồi ?” Xác định cô không có lo lắng sợ hãi, anh cuối cùng cũng buông xuống lộ ra nụ cười nhẹ .

” Bởi vì em không biết chúng ta ở khách sạn nào làm sao nói, mà cục cảnh sát tiếng anh đơn giản hơn nhiều .” Cô ngịch ngợm liếc xéo anh, thẳng thắn thừa nhận khuyết điểm không thạo tiếng anh.

” Ha ha...” Quan Trạch Thao nhìn không được bật cười, không có biện pháp lắc đầu :” Em a ! Anh sợ em hù chết !”

Cô mỉm cười ngọt ngào , thích anh yêu thương cưng chiều cô giọng điệu lại không có biện pháp .

” Sau khi quay về Đài Loan em muốn đi bồi dưỡng tiếng anh .” Cô nghĩ đến một phương pháp để giết thời gian rất tốt.

” Có tâm học tốt lắm .” Anh khen ngợi. Bọn họ xuất ngoại tần suất không ít, cho nên tăng mạnh khả năng anh vẫn là cần thiết, anh cũng không muốn lại sẽ bị khiếp sợ như vậy , hơn nữa buồn cười chính là, đương sự lại không sợ, anh lại không biết bởi vậy mà hù chết bao nhiêu tế bào .

” Được rồi , Dung Dung đâu ?” Cô đột nhiên nhớ tới.

” Chúng ta phân công nhau tìm em, xác định sau khi tìm được, anh để cô ấy về trước .”

Nói đến Hà Đa Dung, Quan Trạch Thao nhìn không được khuôn mặt trầm xuống, chuyện liên quan đến nữ nhân anh yêu thương, rất khó không để ý, cho nên trong lòng đối cô vẫn tức giận.

” Cô ấy nhất định cũng sợ hãi đi ?” Đặt mình trong hoàn cảnh của người khác, chịu trách nhiệm dẫn người ta lại làm cho người ta thất lạc, chỉ là áy náy cũng đủ dày vò .

Quan Trạch Thao tức giận miết miết môi .” Em vẫn là lo lắng cho mình đi !” Đều là lúc nào rồi, còn lo lắng cho người khác.

” Tổng giám đốc .” Chủ quản công ty cùng nhân viên cảnh sát nói xong đã đi tới, cung kính mỉm cười nói :” Các cảnh sát nói cảm ơn phu nhân mời cafe, còn nói hoan nghênh thường xuyên đến San Francisco chơi .”

Nghe vậy , Quan Trạch Thao chuyển sang trêu chọc cô :” Ngôn ngữ không thạo còn có thể mời người ta uống cafe, làm quan hệ xã hội ?”

Khó trách anh mới vừa bước vào thì thấy mấy cảnh viên trên mặt mang theo tươi cười, cùng cô khoa tay múa chân, thì ra cô mời mọi người uống cafe, thu mua nhân tâm (lòng người), nhận được ôn hòa nhiệt tình đối đãi.

” Bọn họ cũng mời em ăn Pizza a , em nhàn rồi không có việc gì liền lướt đến quán cafe đối diện mua cafe .” Cô cũng bội phục chính mình, tay chân cùng ngôn ngữ phối hợp chữ đơn là có thể truyền đạt .

” Anh xem em đến công ty làm trong phòng PR (quan hệ công chúng) tốt lắm.” Quan Trạch Thao dương môi cười liếc cô một cái, hướng cấp dưới nói :” Chúng ta có thể đi chưa ?”

” Có thể .” Cấp dưới gật đầu, dẫn đầu đi ra khỏi cục cảnh sát.

” Cảm ơn mọi người, chúng tôi đi đây.” Quan Trạch Thao nắm vai lão bà, hướng mọi người nói lời cảm ơn.

” Bye bye .” Kiều Cảnh Nghị cũng hướng mọi người nói lời từ biệt, mang theo dáng tươi cười rời đi .

Mặc dù ngoài ý muốn trải qua một hồi khó khăn, nhưng cuối cùng cũng là hữu kinh vô hiểm* kết thúc viên mãn, mà Kiều Cảnh Nghị đối với Quan Trạch Thao độ tín nhiệm lại càng kéo lên trên một mảng lớn .

(*Hữu kinh vô hiểm: Bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm)

Kết thúc toàn bộ công việc , Quan Trạch Thao bắt đầu có đầy đủ thời gian cá nhân , kế tiếp tròn hai ngày có thể tự mình mang theo Kiều Cảnh Nghị đến thăm các thắng cảnh San Francisco .

” Ai ? Em đối với nơi này hình như có ấn tượng nha !”

Cùng Quan Trạch Thao nắm tay nhau đi trên đường gần bến tàu, Kiều Cảnh Nghị đột nhiên có loại cảm giác giống như đã từng quen biết, không khỏi lắc lắc tay anh, hưng phấn nói.

” Có sao ? Thật sự có ấn tượng sao ?” Nghe vậy , Quan Trạch Thao nhin không được dừng lại cước bộ, mừng rỡ hỏi .

” Ừ.” Cô gật đầu, tầm mắt nhìn quanh bốn phía, bắt giữ trong đầu chợt lóe những đoạn ngắn lướt qua.

Chương 6.2

Trong lòng cháy lên hi vọng, trong mắt anh toát ra tia sáng long lanh, theo cô nhìn xung quanh , khích lệ cô tiếp tục nhớ lại .” Còn nhớ tới cái gì ?”

” Thì đường nàyKhí trời mát mẻ, chúng ta giống như vậy nắm tay tản bộ, còn cùng nhau uống một cốc đồ uống...” Cô vừa nỗ lực hồi tưởng, vừa hình dung hình ảnh hiện lên trong đầu .

” Đúng !” Khuôn mặt tuần tú tràn đầy vui mừng, tiến triển này đối với anh mà nói, so với công ty thu lợi lớn càng khiến anh vui vẻ hơn .” Còn có sao ?”

Kiều Cảnh Nghị nghiêng đầu suy nghĩ một chút, đột nhiên trong đầu một thứ gì đó xẹt qua nói dừng liền dừng, cô không khỏi lộ ra biểu tình uể oải .

” Xin lỗi, em lại nhớ không nổi .” Cô vô tội cắn môi .

” Không sao, như vậy đã là tiến bộ rồi .” Quan Trạch Thao trấn an vỗ vỗ vai cô, không muốn tăng áp lực cho cô, lúc này, chỉ hy vọng trong lòng cô buông ra cảm thụ dị quốc phong tình * .” Còn muốn biết chúng ta trước đây đến đây thì làm những chuyện gì không ?”

(* Tâm tình đối với cảnh đẹp nước ngoài)

" Đường nhiên a ." Cô chủ động nắm lấy cánh tay anh, tiếp tục đi về phía trước .

Mới vừa rồi giữa những hình ảnh hiện lên, ánh mắt anh hảo ôn nhu, nụ cười rất vui vẻ, cô muốn lần nữa nhìn thấy anh như vậy , không hi vọng mình mất trí nhớ cướp đi vui sướng của anh .

" Đi theo anh ." Quan Trạch Thao dương lên khoe miệng, lôi kéo cô đi tới trước một quầy hàng ." Chọn mấy con cua đi, chúng ta mang ra bên đường ăn."

" Được ." Mấy ngày nay ăn nhà hàng, lúc này muốn mang ra ngoài , ngược lại khơi mào hứng thú Kiều Cảnh Nghị, cô vui vẻ dưới sự giúp đỡ của nhân viên cửa hàng chọn mấy con cua, sau khi cân liền nấu ngay tại chỗ .

" Lại đây, còn có cái này ." Trả tiền xong, Quan Trạch Thao liền lôi kéo cô đến quầy đối diện .

" Đây là ?" Cô hiếu kì thò đầu xem .

" Súp sò , dùng toan bánh mì trang * ." Sau khi hưởng chủ quầy lấy hai phần, anh quay sang Kiều Cảnh Nghị nói .

(* aix, cái này m cũng chịu, chẳng biết là món gì ...chắc mì sò ah ...có k ta...thôi các bạn thông cảm nhé !! " Toan bánh mì " là bột mì chua hay sợi mì gì đó ..)

" Toan bánh mì ?" Cô chống cự nhứu mày ,dường như đó là lời không thể tin.

Anh buồn cười mà kéo kéo gương mặt cô : " Về mặt gì đây ? Đây là em thích a !"

" Phải không ? Anh có phải là thấy em mất trí nhớ, cố ý nói mò ?" Cô nghi vấn liếc anh, một bộ đem anh trở thành người lòng dạ hiểm độc đại phôi đản .

" Là thật đấy ! " Anh bật cười, bị vu oan vẫn rất vui vẻ .

" Hừ , đợi một lát sẽ biết !"

Bọn họ mua xong cua với súp sò, ở ven đường tìm một nơi có thể ngồi ngồi xuống, vừa thoải mái cắn ăn, vừa thưởng thức biểu diễn đầu đường , tuyệt không quan tâm ánh mắt người ngoài .

" Ai, thật đúng là không sai a !" Uống hai miếng súp sò, Kiều Cảnh Nghị kinh diễm mà khen .

" Chứng minh anh không phải nói mò chứ ?" Quan Trạch Thao cười liếc cô một cái, chuyên chú lột vỏ cua ." Đến, hé miệng ra ..."

Thấy anh muốn uy cô, Kiều Cảnh Nghị giật mình kinh ngạc, tim đập nhanh, lập tức xấu hổ nhìn một chút xung quanh, mới nhanh chóng hé miệng , một ngụm ăn hết tâm ý anh.

" Cảm ơn ." Cô then thùng mỉm cười, khuôn mặt xinh đẹp tươi cười ngọt ngào hạnh phúc, đưa tay lấy một con cua, cúi đầu lột vỏ, có qua có lại đút cho anh ." A——"

Quan Trạch Thao nhìn cô cười một cái, tiến sát thân lại, mở lớn miệng ăn hết miếng cua cô vất vả lột được , thậm chí cố ý cắn đến ngón tay cô .

" A !" Kiều Cảnh Nghị kinh hô, nhanh chóng rút tay, giận dữ liếc anh ." Anh đói đến phải cắn tay của em sao ?"

" Anh đói đến có thể đem em tiến nhập trong bụng anh ." Anh dự tính chỉ trêu ghẹo nói .

Cô đỏ mặt, muốn quát, nhưng một hình ảnh bỗng nhiên nhảy lên trong đầu .

" Chờ một chút" Cô thấp giọng hô dừng , tinh tâm mới có thể khiến hình ảnh rõ ràng ." Anh trước đây cũng đã từng ở chỗ này cắn ngón tay của em đúng không ?" Ký ức của cô vì tình cảnh tương đồng này gợi dậy .

" Em nhớ được ?" Lại một lần nữa kinh hỉ làm cho Quan Trạch Thao mừng rỡ .

" Bất quá cũng chỉ chọt hiện lên chút đó ." Cô giải thích nói, miễn cho anh vui mừng lại bị dội tắt .

” Ngày hôm nay như vậy cũng rất được rồi , mặc dù chỉ là đoạn ngắn , từ từ sẽ hợp lại ký ức hoàn chỉnh , anh không thúc dục em, anh cũng không cần phải gấp gáp .” Anh ôn nhu mỉm cười, tâm ý sẵn sàng, cấp cô trấn an cùng cổ vũ .

Trên người anh có cổ khí tức trầm ổn tin cậy, ở bên cạnh anh, cô cảm thấy rất ấm áp kiên định, có anh bao dung cùng làm bạn , cô tin tưởng mình nhất định có thể chậm rãi nhớ ra tất cả .

Bởi tình trạng Kiều Cảnh Nghị có chút tiến triển , ngày hôm đó Quan Trạch Thao mang theo cô đi rất nhiều nơi, hành trình rất phong phú, cho nên hai người trở lại khách sạn thì đã mệt gần chết, có thể thấy rằng sau lần này, suốt một ngày cuối cùng ở San Francisco , Quan Trạch Thao cùng Kiều Cảnh Nghị trôi qua rất thoải mái .

Ban ngày, Quan Trạch Thao lái xe đưa Kiều Cảnh Nghị dạo chơi đoạn bờ biển đẹp nhất miền nam California , dọc theo đường đi, Kiều Cảnh Nghị giống như đứa trẻ hiếu kỳ , dính chặt cửa sổ thưởng thức cảnh đẹp, tốp biệt thự đồ sộ lộng lẫy, rừng rậm xanh ngắt , cây thông xoắn xuýt kì lạ Mỗi loại cảnh vật đều làm cho cô kinh diễm không ngớt .

Hào hứng , hai người đem xe dừng lại , bước chậm trên bãi biển xinh đẹp sạch sẽ , tay trong tay đạp trên bọt sóng, lưu lại đôi ấn chân .

Buổi tối khi mặt trời xuống núi , bọn họ trước về khách sạn , thay phiên nhau tắm rửa thay quần áo, mới chuẩn bị đi ra ngoài ăn cơm .

” Trạch Thao, chúng ta ở trong nhà hàng khách sạn ăn được không ?” Mới vừa tắm rửa xong, Kiều Cảnh Nghị mở cửa phòng tắm, kéo cao âm lượng, giọng giọng hướng Quan Trạch Thao nói.

” Một sao ?” Quan Trạch Thao đi tới cửa phòng tắm, dựa vào khung cửa cười hỏi , con người đen thẳm ngắm nhìn tiểu mỹ nhân xinh đẹp giống như hoa sen mới nở trước mặt .

” Ủ, không muốn lại chạy quá xa .” Cô mấp máy môi, cầm lấy máy sấy bật chốt mở, bắt đầu công trình sấy khô mái tóc dài.

” Vậy cứ bảo nhân viên khách sạn phục vụ ?” Anh đưa ra đề nghị càng tiện lợi

“ Ủ !” Kiều Cảnh Nghị nhăn nhó sáng lên, xoay người lại, gập đầu như già tảo tán thành đề nghị của anh :” Như vậy hay nhất, em nghĩ muốn đem tóc sấy khô cũng rất lâu, càng lười ra ngoài .”

” Anh tới giúp em đi !” Chân dài nhanh chóng bước vào cửa, bàn tay to lớn tiếp nhận máy sấy trong tay cô .

Kiều Cảnh Nghị kinh ngạc trố mắt, xoay đầu đối anh hoài nghi :” Anh sẽ làm sao ? Sẽ không đem da đầu em làm phồng a ?” Đường đường tổng giám đốc tập đoàn Hồng Trạch, sẽ biết sấy tóc cho nữ nhân .

” Anh sẽ không ?” Anh nhướn mi cười , bước lên sau cô, dùng tay thuần thục khảy khảy sợi tóc ướt sũng của cô .” Nếu bị phồng em đã sớm bị phồng !”

Nghệ ý là anh rất có kinh nghiệm, trước đây đã thường thay cô làm như vậy rất nhiều lần ?

Kiều Cảnh Nghị vô cùng kinh ngạc nhìn động tác của anh qua gương .

Thân ảnh hai người bọn họ hiện ra trong gương, anh rất cao, đỉnh đầu của cô chỉ tới cằm anh, anh rất mạnh khỏe cường tráng, vai anh bao quát vai cô, khí tức hai người giao hòa cùng một chỗ, dương cương cùng nhu nhược đối lập, thật giống như cô bị anh bao quanh .

Hơn nữa, đầu ngón tay anh hảo ôn nhu, dường như có chứa ma pháp , từ từ hòa tan trái tim cùng lí trí cô .

Kỳ quái, cô thể nào cảm thấy càng lúc càng nóng ? Là bởi vì máy sấy tóc sao ? Hay là nhiệt độ từ trên người anh ? Càng kì quái chính là, cổ nhiệt khí kia lên tới ọt, thúc dục tim cô đập mạnh cùng hô hấp

“Cái kia... cứ để tự em làm là được rồi .” Cô xoay người muốn cầm lại máy sấy , nhưng này một cái thay đổi phương hướng , trong lúc đó lại biến thành bị hạn chế ở bồn rửa tay cùng anh, tư thế trở nên xấu hổ, bầu không khí cũng trở nên quỷ dị .

” Đừng nhúc nhích , sắp được rồi .” Đối mặt góc độ này vừa lúc làm cho Quan Trạch Thao sẩy khô tóc trước trán và hai bên .

Kiều Cảnh Nghị không dám hô hấp , khuôn mặt rất giống trái cà chua chín, đầu cũng càng cúi càng thấp, hai chân không hiểu hư nhược, may là cái móng có bồn rửa tay có thể dựa vào, nếu không rất có khả năng đã ngã ngồi .

Quan Trạch Thao nhạy cảm cảm thấy được bầu không khí thay đổi, phát hiện cô không dám nhìn anh, đầu ngón tay trắng xanh không ngừng xoa nắn , thoát nhìn khẩn trương ngượng ngùng .

Trong lòng anh căng thẳng, mâu quang tối lại, đầu ngón tay khê vén một sợi tóc ra sau tai cô, thấy cái lỗ tai thanh tú khéo léo của cô hoàn toàn đỏ, kim lòng không được lấy ngón tay khê nhẹ nhàng chơi đùa .

Loại cảm giác tê dại như bị điện giật trong nháy mắt chạy đến, cô hơi nghiêng đầu, nhưng không tránh né đụng chạm của anh, ở sâu trong nội tâm thậm chí mơ hồ chờ mong hai người càng thêm thân mật, muốn biết, một loại phương thức khác anh yêu cô ...

Anh xoa nhẹ dọc theo lỗ tai chậm rãi đi xuống, lòng bàn tay ấm áp nóng bỏng chạm vào cổ của cô, ngón tay cái nâng lên cằm của cô, khiến cô ngẩng đầu đối mặt anh .

Kiều Cảnh Nghị ngửa đầu nghênh thị ánh mắt chuyên chú của anh, kinh ngạc ngã vào kia giữa một hồ nước sâu , nghe không thấy thanh âm vù vù của máy sấy, chỉ nghe thấy tiếng tim mình điên cuồng đập .

Quan Trạch Thao thật sâu ngưng mắt nhìn nữ nhân mình yêu thương luôn phụng trong lòng bàn tay, thấy giữa ánh mắt cô động tình quang mang, hai gò má đỏ bừng, môi đỏ mọng hiện ra thủy nhuận sáng bóng mê người , dường như đang mời gọi

Anh cũng không lại muốn khổ vì kiềm chế ham muốn như lửa giấu ở sâu nhất trong cơ thể , mang máy sấy trong tay gác qua một bên, hai tay nâng lên khuôn mặt của cô, cúi người khê che phủ cái miệng nhẹ phả ra hương hoa lan kia , bằng phương thức vô cùng thân mật để biểu đạt trong lòng yêu thương sâu đậm .

Cô giống như một đóa hoa nhỏ ẩm ướt , hứng lấy nắng ái của anh , cảm thụ đầu lưỡi anh ghì chặt bờ môi cô, duyên cánh môi cô , tham tiến vào trong miệng cô, đốt cháy cô, làm cô hư nhược, không tự chủ được mà dật ra tiếng ưm

7. Chương 7

Một chuyến đi San Francisco , làm cho Quan Trạch Thao cùng Kiều Cảnh Nghị một lần nữa kéo gần khoảng cách, hai người trước lúc về Đài Loan, đã phân phó Liên thẩm đem đồ dùng cá nhân của Quan Trạch Thao ở phòng khách dọn sang phòng ngủ , các người hầu của Quan Trạch Thao đều thay bọn họ cảm thấy vui vẻ, mỗi người mặt mày rạng rỡ, hăng hái cần mẫn tranh giành thực hiện mệnh lệnh, còn chủ động tốt bụng sắp xếp phòng ngủ để cho bọn họ khi trở về có thể kéo dài bầu không khí lãng mạn thoải mái .

Mất trí nhớ không hề là vấn đề giữa bọn họ, sáng tạo hồi ức tốt đẹp mới là mục đích của hai người, hai người dường như trở lại thời kì tân hôn, tình cảm thâm thiết, ngọt ngào làm cho những người hầu Quan Trạch nhìn cũng cảm không được bị nhiễm hạnh phúc của bọn họ .

Thậm chí, ngay cả nhân viên công ty cũng cảm thấy Quan Trạch Thao thay đổi, khuôn mặt kia gần đây luôn luôn buồn rầu dần dần hiển lên nụ cười, áp suất thấp bao phủ hồi lâu rốt cục rời xa.

” Thiết kế mở rộng đang ở thời gian kiểm tra, hiện nay còn có chút không ổn định, cho nên cần tiếp tục sửa chữa .” Giữa hội nghị thường lệ , văn kiện thiết kế do Nghiên quản lý nơm nớp lo sợ báo cáo .

” Mặc dù mong muốn nhanh chóng thúc đẩy, nhưng là đừng làm cho các kĩ sư thiết kế tăng ca quá nhiều , nghỉ ngơi thích hợp mới có thể làm việc chất lượng tốt .” Quan Trạch Thao quan tâm nói.

” Đúng vậy, tổng giám đốc .” Nghiên quản lý về mặt thu sủng nhược kinh * cảm ơn , mọi người cũng đều xuất hiện ánh mắt kinh ngạc, hâm mộ ngành thiết kế được Quan tổng ưu ái . (*thu sủng nhược kinh:được sủng ái mà lo sợ; được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo)

Thật không phải nói Quan Trạch Thao bình thường có bao nhiêu hà khắc vô tình, chỉ bất quá anh từ trước đến nay thiết diện vô tư, quả đoán nghiêm túc, càng không nói đến một chút ôn nhu trong lời nói .

Nếu như hiệu suất không tốt, tiến độ kéo dài, mở rộng không như mong muốn thì anh chỉ cần nhướn mày sắc mặt trầm xuống. cho dù chỉ trích nói không nhiều lắm, mọi người cũng chỉ có thể im miệng lắng nghe, không giống hiện tại, không có chỉ trích, còn có cổ vũ cùng quan tâm , làm cho siêu cảm động.

Mặc dù là một hồi dài dòng hội nghị , khi kết thúc , không có ai răn dạy trên mặt mọi người chính là mang theo nhợt nhạt tươi cười, nối đuôi nhau rời khỏi phòng họp.

” Tổng giám đốc, thiếu phụ nhân ở trong phòng làm việc chờ ngài .” Quan Trạch Thao mới vừa đi ra khỏi thang máy chuyên dụng , trợ lý thư kí liền lập tức đứng dậy tiến lên thông báo.

“Được .” Trong lòng vui sướng, anh gạt đầu một cái, cước bộ nhanh hơn đi vào phòng làm việc, đẩy cửa ra liền nhìn thấy Kiều Cảnh Nghị đang đứng bên cửa sổ thưởng thức phong cảnh .

Ngày hôm nay cô mặc một thân nhẹ nhàng khoan khoái xanh cùng trắng, tóc dài ở sau đầu buộc thành đuôi ngựa, trên cổ quàng một chiếc khăn lụa màu lam, dáng dấp ưu nhã thoát tục, giống như một làn gió xuân.

” Cuộc họp xong rồi ?” Nghe tiếng, cô tươi cười xoay người .

” Ừ, em chờ rất lâu sao?” Anh hướng cô đi đến, ôm eo cô, ở trên má cô hôn một cái .

Cô thuận thế ôm cổ anh, làm nũng nói :” Không phải , chờ tới bây giờ vừa vặn có thể cùng anh cùng nhau ăn cơm trưa .”

” A ...” Anh cố tình gây rối nhúu mày .” Em có thể cùng thư kí hẹn trước mà ?”

Ngụ ý là anh bề bộn nhiều việc , mà việc này bà xã cô còn phải chiếu theo quy tắc sao ?

Kiều Cảnh Nghị gạt mình, lập tức giận dữ đánh vai anh một cái.

” Hừ, vậy quên đi ! Em tự mình đi ăn .” Cô bỗng nhiên buông anh ra, làm bộ phải đi.

Anh bật cười, duỗi cánh tay, cô vừa bước ra liền bị kéo về .

” Nói đùa thôi, dễ dàng tức giận như vậy ? Cẩn thận có nếp nhăn a !” Anh xoa xoa mặt cô .

” Không sợ, dù sao bây giờ chỉnh hình rất phổ biến , nếp nhăn nhiều em sẽ đi đả mạch xung quang .” Cô trừng anh một cái, giận dữ bĩu môi .

Anh thuận thế hôn lên môi cô, khoe mắt thoáng liếc đến tờ rơi quảng cáo trên bàn , hiếu kì hỏi :” Kia là cái gì ?”

” Đúng rồi , em mới vừa nhìn mấy lớp học ngoại ngữ bổ túc, nhưng có chút hoa mắt hỗn loạn, không biết nên chọn lớp nào thì tốt .” Cô rời khỏi ôm ấp của anh, hướng bàn trà đi đến, cầm lấy tư liệu lấy được đưa cho anh xem .

Sau khi bọn họ trở về từ San Francisco , bất tri bất giác đã qua nửa tháng, hai ngày trước cô mới đột nhiên nhớ tới mình từng ở nước ngoài lập ra quyết định nâng cao trình độ tiếng anh, hôm nay liền lập tức thực hiện .

“Thì ra em đi tìm lớp học bổ túc .” Anh đưa tay tiếp nhận, nhanh chóng xem một chút.” Kỳ thật không cần mất công như thế, anh có thể bảo”

” Tự mình đi tìm tương đối có ý nghĩa a , dù sao cũng vận động một chút .” Cô biết anh nhất định muốn nhờ thư kí tìm hiểu, cho nên cắt đứt lời nói của anh .

” Em thích là được rồi .” Anh sủng nịnh điểm điểm chóp mũi cô, thuận theo ý nguyện của cô .

” Chúng ta giờ đi ăn cơm trưa, vừa ăn vừa thảo luận, anh giúp em quyết định, có được không ?” Cô giống như một tiểu nữ nhân hạnh phúc được thương yêu , khoác cánh tay anh, tươi cười xán lạn.

” Chỉ cần là em nói, anh lúc nào cự tuyệt qua ?” Anh vui với sự nuông chiều cô, giao cho cô quyền lợi kiêu ngạo .

Kiều Cảnh Nghị ở dưới sự giúp đỡ của Quan Trạch Thao đã chọn được lớp học tiếng anh, một tuần có ba ngày phải vào nội thành đi học, vốn Quan Trạch Thao muốn cô để tài xế Trần đưa đón, nhưng cô lo lắng đến hành động cùng thời gian bị giới hạn, có thể sẽ bất tiện, cho nên cuối cùng quyết định tự mình lái xe .

Hôm nay, khi cô hết giờ học, chuyển đến nhà sách mua sách, bởi vì cô không nghĩ tới trong khoảng thời gian 7 năm cô đã quên mất kia , bạn bè đại học của cô Vệ Duẩn Hàn đã trở thành một vị tác gia có tiếng, mà tác phẩm mới nhất của cậu ta vừa mới được xuất bản , cho nên thân là bạn tốt cô nên lấy hành động thực tế là mua sách để ủng hộ.

” Cảnh Nghị ? Cô là Kiều Cảnh Nghị sao ?” Trong bầu không khí im lặng trong nhà sách, bỗng dừng lại truyền đến tiếng kêu to đột ngột .

Kiều Cảnh Nghị phản ứng theo bản năng quay đầu lại , nhìn thấy một chàng trai mặc áo sơ mi quần jeans . Người này nhìn rất quen mắt, hình như là

“ Chu Toàn Huy !” Cô chỉ vào anh , hô lên tên hiện lên trong đầu .

Cô nhớ kĩ người nọ là bạn học đại học cùng cô, chỉ là màu da anh hình như đen hơn chút, vóc người cũng cao thêm chút , nhưng mà ngũ quan cũng không có thay đổi lớn .

” Không nghĩ tới có thể ở chỗ này gặp lại cậu, thật khéo .” Chu Toàn Huy không chút nào che dấu vui sướng khi nhìn thấy cô, rất thân thiện bắt chuyện :” Cậu mua sách gì ?”

“ Vệ Duẩn Hàn nha, không nghĩ tới hiện tại cậu ấy là tác gia nổi tiếng !” Cô không suy nghĩ nhiều rút ra tác phẩm của Vệ Duẩn Hàn , hướng Chu Toàn Huy nói .

Không nghĩ tới ? Chu Toàn Huy sững sờ .

Kiều Cảnh nghị dùng từ hình như là lạ, rõ ràng Vệ Duẩn Hàn trở thành tác gia nổi tiếng là việc mà đối với đại học C mà nói không phải là tin tức mới , sách cũng ra không ít, mà quan hệ của Kiều Cảnh Nghị cùng Vệ Duẩn Hàn vẫn đều rất tốt, cô ở trên tạp chí xã hội cũng đã sớm biết , thế nào bây giờ giọng điệu giống như là tin tức mới ?

” Tôi biết a, cậu ấy rất nổi tiếng.” Cậu mỉm cười trả lời .

“Ồ, được rồi, cậu sao ? Hiện tại đang làm gì ?” Khó có được gặp lại bạn học đại học , cô tâm tình tốt, không khỏi hiếu kì hỏi thăm .

” Cũng thế thôi, hiện tại thời cơ không tốt, có đơn vị công tác ổn định sẽ vui vẻ , dù sao nam nhân không giống nữ nhân, có thể tìm chỗ dựa tốt lập gia đình a.” Chu Toàn Huy liếc nhìn cô, cảm khái nói, nhớ tới trước đây từng có một đoạn thời gian đối với cô rất có hảo cảm, đáng tiếc sau lại thấy cô cùng Quan Trạch Thao nói đến yêu đương, tự biết không bằng người ta nên cậu không thể làm gì khác hơn là đem phần hảo cảm này dứt bỏ .

“ Lập gia đình không cần thiết nhất định có chỗ dựa .” Cô không tán thành lấy số ít mà lại áp đặt vào tất cả . Còn có a, cậu nói ‘ Cũng thế ‘ rốt cuộc là chỉ công tác gì a ?

” Lời này từ trong miệng cậu nói ra một chút sức thuyết phục cũng không có .” Cậu vui đùa trêu chọc .” Như cậu, không phải tìm được một người kim quý tể (kim quý : rửa vàng , tể : chồng -> người chồng giàu có), cả đời cũng không lo lắng chi tiêu a ?”

Cô ngượng ngùng nhún nhún vai, xấu hổ cười .

” Được rồi, mình trước đây xảy ra tai nạn xe cộ, cho nên chuyện sau khi tốt nghiệp đại học xong đều đã quên hết .”

Nghe vậy , Chu Toàn Huy mở lớn mắt ngây ngốc, sau một hồi lâu mới lộ ra vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ .

Trách không được, cậu vừa rồi vẫn nghĩ không quá thích hợp, thì ra cô mất trí nhớ .

” Vậy cậu cũng quên sau đó chúng ta từng là cộng sự cùng nhau trong tạp chí xã hội ?” Chuyện như vậy đều không phải thường có, Chu Toàn Huy vẫn cảm thấy vô cùng kinh ngạc .

” Chúng ta còn cùng nhau công tác qua a ?” Kiều Cảnh Nghị vẻ mặt mờ mịt, rất bất ngờ bọn họ ngoại trừ là đồng học , sau khi ra xã hội còn là đồng sự .

” Đúng vậy, tớ ở tổ chụp ảnh, cũng từng cùng cậu hợp tác a .” Chu Toàn Huy dáng tươi cười thân thiết, biểu hiện rất quen thuộc, thuận tiện đưa ra lời mời :” Cậu hiện tại nếu như có thời gian, vậy chúng ta đến quán cafe nói chuyện ? Dù sao cũng đã lâu không gặp .”

” Được .” Cô vui vẻ đồng ý .

” Trạch Thao, em nói với anh a, em hôm nay gặp được bạn học thời đại học Chu Toàn Huy”

Toàn bộ buổi tối, lấy những lời này để bắt đầu , Quan Trạch Thao liền không ngừng nghe được trong miệng Cảnh Nghị nói .

Toàn bộ buổi tối, lấy những câu này mở đầu, Quan Trạch Thao liền không ngừng nghe được trong miệng Kiều Cảnh Nghị nói ”Chu Toàn Huy ” tên này, nghe được anh lỗ tai sắp dài , giữa đôi lông mày ngày càng nhú chặt.

” Chu Toàn Huy nói a, hiện tại tạp chí xã hội rất thiếu người có tài, em nếu như muốn trở lại, tổng biên nhất định sẽ rất hoan nghênh .” Trong thư phòng, Kiều Cảnh Nghị dựa vào trên ghế quý phi, nhìn Quan Trạch Thao đang ngồi ở bàn trước mặt, chia sẻ chuyện đã gặp người quen ngày hôm qua.

“Ừ hử .” Đáp một tiếng đồng thời trong lòng Quan Trạch Thao tính toán có lẽ phải hỏi bọn Vệ Duẩn Hàn, xem người họ Chu này là loại người nào .

” Chu Toàn Huy còn nói a, nếu như em sợ gánh vác không được công tác ở chức vị chính (nghề nghiệp chính của mình) , có thể cùng tổng biên nói chuyện, trước cứ làm hợp đồng thử xem ...”

Không nhận thấy được sắc mặt người nào đó khó coi, Kiều Cảnh Nghị hãy còn nói, tâm tình nhảy nhót còn chìm đắm trong cuộc gặp gỡ bạn cũ cùng muốn công tác .

Quan Trạch Thao soạn soạn mà khép lại tập hồ sơ, vô pháp bình tĩnh xem tư liệu mang về từ công ty, hơi thở xao động phập phồng , dứt khoát đem công việc tạm gác qua một bên .

” Em ngày hôm nay đi học nội dung cũng không có vấn đề gì sao ?” Ngắc đầu thân mình hướng đến gần cô, ý đồ nói sang chuyện khác vô cùng rõ ràng .

Đi học ba tuần đến nay, cô cứ về đến nhà nhất định sẽ quẩn quít lấy anh hỏi đông hỏi tây, nghiêm nhiên chính là học trò tốt siêng năng, đáng giá khen ngợi .

Thế nhưng ngày hôm nay, cô không chỉ hoàn toàn không nhắc đến nội dung đi học, còn mở miệng ngậm miệng đều là cái kia Chu Toàn Huy, nghe đến anh càng lúc càng chói tai .

” Không a .” Cô không cần (phải) nghĩ ngợi nhanh chóng đáp, còn quay lại chủ đề khi nãy nói , kỳ thật trong lòng chính là muốn thuyết phục anh để cô trở lại công tác ” Chu Toàn Huy nói tiếp xúc công tác trước đây cũng có trợ giúp kích thích kích ỨC, em nghĩ cũng đúng”

” Cảnh Nghị .” Anh bỗng nhiên cắt đứt lời cô .

Cô nghi hoặc chớp mắt, ngắc đầu hướng anh hỏi .” Làm sao vậy ?”

Quan Trạch Thao xoay người ngồi xuống, không phân trần nắm trụ ỚT cô, che lại cái miệng nhỏ nhắn lải nhải đáng giận .

” Ngô....” Kiều Cảnh nghị kinh ngạc , bị anh cuồng nhiệt bá đạo hôn khiến cho hô hấp cùng tim đều đập loạn , thẳng đến cô sắp không thở nổi, anh mới cam tâm buông cô ra.

” Anh , anh làm sao lại !” Cô hồn dỗi đẩy vai anh .

” Nghiêm phạt em .” Anh cố ý nói .

” Em làm sai cái gì mà muốn nghiêm phạt em ?” Cô không hiểu, vô cùng kinh ngạc mà giương cao giọng .
Ngón cái lưu luyến mà vuốt ve cánh môi cô, kia cánh môi xinh đẹp phúng phính, cùng vạt áo thoáng mở rộng cảnh xuân mê người , khiến ánh mắt anh ảm xuống, ngọn lửa từ hạ phúc toát ra .

” Em không biết này em mở miệng quyền sở hữu nhân là anh sao ?” Anh bá đạo lại cường thế tuyên bố .
Kiều Cảnh Nghị sửng sốt, không rõ ý tứ .

” Anh không thích từ trong miệng này, nghe được tên nam nhân khác quá nhiều lần .” Anh lại trác (mỗ) nhẹ môi cô một cái, biểu tượng nghiêm phạt .

Cô lại ngậy người vài giây mới phản ứng, thì ra, cô vừa liên tục nhắc tới Chu Toàn Huy, cho nên khiến anh mắt húng tới kháng nghị ?

Cô nhin không được mím môi cười trộm.

Mặc dù biết rằng anh nhất định cố ý mượn cớ để khai triển câu chuyện, cùng cô đùa giỡn, nhưng suy nghĩ trong lòng vẫn là vì nguyên nhân cố ý biểu hiện bá đạo giữ lấy dục mà nổi lên tư vị ngọt ngào .

” Chu Toàn Huy chỉ là bạn học đại học của em mà ...” Cô liếc anh một cái lẩm bẩm .

” Còn nói !” Anh lại trác cô một chút.

” Vậy anh đồng ý để em đi làm em sẽ không nói Chu Toàn Huy .” Cô thừa cơ yêu cầu .

” Lại nói !” Lần này là trác mạnh hai cái .

” Dày ~ ” Kiều Cảnh Nghị giận dữ kêu , bị anh trác phải buồn bực lên, nhin không được hai tay chống thắt lưng , đôi mắt xinh đẹp trợn trừng anh .

Được rồi, xem ra anh hiện tại không muốn nghe chuyện này, vậy cô trước không nói chuyện, dù sao anh từ trước đến nay sủng cô, lại tìm cơ hội quẩn đến khi anh gật đầu .

” Lại trừng anh ?” Anh lại trác .

” Anh cho là chỉ có anh sẽ bắt chước theo chim gõ kiến sao ? ” Nói xong, cô bắt đầu phản công, một chút lại một chút trác anh, lấy việc ấy mà nói, chẳng khác nào là hôn hôn .

Quan Trạch Thao bị cô khả ái phản công bật cười , trong lòng vui vẻ, bắt đầu cùng cô mỗ mỗ . Hai người lớn chơi đùa giống như trẻ con, đùa đùa liền từ nhẹ mỗ biến thành nộ hôn sâu .

Kiều Cảnh Nghị bị anh ôm ngồi lên trên đùi , váy âu đến đầu gối nhất thời co lại đến gần nhất, đáng dấp khêu gợi dụ dỗ nam nhân có ý niệm tà ác trong đầu .

Anh chế trụ eo nhỏ của cô, che lấp cái miệng nhỏ nhắn thơm ngát của cô , hai người mặt đối mặt ôm nhau, môi dây dưa, hơi thở giao hòa, bầu không khí càng lúc càng lửa nóng .

Anh dọc theo gáy đường cong tuyệt đẹp của cô rắc xuống vô số chiếc hôn , hôn lên kia xương quai xanh tinh xảo , hấp thu mùi hương đặc thù trên cơ thể cô , anh cởi ra cúc áo trước ngực cô, áo ngực trắng nõn bao vây nụ hoa xinh đẹp hiện ra trước mắt anh .

Tay anh tham tiến vào trong áo cô, lòng bàn tay nóng cháy như bàn ủi dán trên làn da non mịn của cô hướng lên trên dao động , nâng lên của cô ngực duyên, giống như thưởng ngoạn trân phẩm mà chậm rãi xoa nắn, khiêu khích đỉnh giữa mềm mại mẫn cảm, làm cho nó cứng rắn biến thành bảo thạch đỏ tươi xinh đẹp , lại vùi đầu tìm kiếm, ngậm mút môi cô, mang theo thương yêu cùng sủng ái .

” Trạch Thao...” Cô thở gấp, âm điệu quyến rũ như tơ.

” Hử ?”

” Nơi này là thư phòng mà !”

” Chỉ cần có em , ở đâu cũng là như nhau !” Anh nâng mắt, giọng nói bởi vì tình dục mà trầm thấp khàn khàn .

Cô không có biện pháp mà liếc anh một cái.

Nói cũng đúng, từ khi bọn họ khôi phục quan hệ thân mật, anh có thể ở trong phòng tắm, có thể ở trong ôn tuyến trì, cũng có thể ngay tại phòng thay quần áo, thư phòng tính cái gì ?

Cô thậm chí hoài nghi, nếu không phải trong nhà có rất nhiều người giúp việc, có thể ngay cả phòng khách, phòng ăn, nhà bếp, sân đều có thể rơi vào tay giặc !

Quan Trạch Thao ánh mắt sáng quắc mà nhìn cô hoàn toàn bị tình dục làm cho vẻ mặt đỏ ửng mỹ lệ cùng ánh mắt kiều mị, động thủ đem âu phục vương bên trên người cô cởi ra, lộ ra quần áo lót đồng bộ xinh xắn, giống như nữ thần tuyệt mỹ gợi cảm.

Bản năng dục vọng khiến Kiều Cảnh Nghị kim lòng không được mà đưa tay cởi ra quần áo anh, bàn tay mềm mại say đắm chạy trên da thịt rắn chắc của anh.

Cô thích thân thể anh, tràn ngập sức mạnh dương cương, cường tráng rắn chắc, không thấy có chút sệu lồi nào, cô thậm chí nghĩ, anh so với người mẫu trên tạp chí càng hoàn mỹ hơn.

Mỗi khi nghĩ đến một người nam nhân xuất sắc ưu việt như thế, lại sùng cô như vậy, trong lòng liền cảm thấy thỏa mãn hạnh phúc không gì sánh được.

Cô một chút cũng không nghi ngờ trước khi mất trí nhớ cô vì sao lại đáp ứng gả cho anh, bởi vì thì ngay lúc này hỏi cô lần nữa khi cô mất trí nhớ có hay không nguyện ý cùng anh kết hôn, cô cũng sẽ không chút do dự mà gật đầu đồng ý !

Chìm trong dục vọng, Quan Trạch Thao mang theo cô, theo tiết tấu luật động nguyên thủy, cùng bản nhạc dịu dàng, hai người cùng ở trong từng đợt sóng triều pháp phồng thoải mái, cảm nhận cảm xúc mạnh mẽ kia cực hạn vui thích, đem thư phòng biến thành cung điện kiều diễm lãng mạn, một đêm triền miên ...

8. Chương 8

Cũng như mong muốn, Kiều Cảnh Nghị thuận lợi tung ra thể làm nũng tấn công làm cho Quan Trạch Thao gật đầu đồng ý, cho phép cô lần nữa trở lại làm việc, lần nữa dấn thân vào công việc kí giả.

Bất quá, dưới sự kiên trì của Quan Trạch Thao, phần công tác này của cô chỉ có thể lấy phương thức vừa làm công vừa chơi đùa tiến hành, bởi vì anh không hy vọng cô bỏ vào quá nhiều thời gian, một mặt là để không ảnh hưởng đến thời gian hai người ở chung, cùng lúc tránh cho cô quá mệt mỏi, có lẽ cảm thấy có áp lực.

Về phần phía tạp chí xã hội, từ thái độ của tổng biên, cô đoán rằng mình trước đây công tác biểu hiện hẳn là không kém, đương nhiên, cũng có thể là bởi vì thân phận của cô, bởi vậy cho dù cô không thể theo quy định, đối với cô vẫn là tương đối hoan nghênh.

Nói chung, cô bắt đầu công tác, hơn nữa thích ứng tốt, có thể là trong tiềm thức đối với công tác này là có ấn tượng, cho nên rất nhanh có thể bắt đầu, đi làm hai tuần, có thể tiếp thu tiểu bài mục cấp trên ủy nhiệm.

”Ừ, đúng là như thế này không sai, viết rất khá, tiếp tục nỗ lực.” Tổng biên buông bài viết vừa kiểm tra xong, tháo kính mắt xuống, nhìn Kiều Cảnh Nghị khen hay.

”Tôi sẽ, cảm ơn tổng biên.” Kiều Cảnh Nghị mỉm cười, trong lòng vô cùng hài lòng.

Dù sao trong trí nhớ cô hiện tại, đây là công việc đầu tiên của cô, có thể viết hoàn một cái bài mục, rất có cảm giác thành tựu.

”Được rồi, tôi nơi này có phần tư liệu, cô có thể nhìn một chút.” Tổng biên cúi người từ trong ngăn kéo ra một tập hồ sơ đưa cho cô.

Kiều Cảnh Nghị theo lời tiếp nhận mở ra xem.”Vưu Thượng Phân?”

” Đúng, người nói nghiệp tập đoàn X . cô hẳn là nhận thức chứ ?” Tổng biên đa mưu túc trí, trong lòng thâm tính toán .” Cô ta rất bẽ bộn, không thích tiếp nhận phỏng vấn, ta nghĩ cô nếu như nhận thức , có thể hay không thuyết phục được cô ta ?”

Kiều Cảnh Nghị vừa nói muốn trở lại cộng tác thì , ông đã nghĩ đến điểm này — lợi dụng địa vị cùng quan hệ của cô, phỏng vấn sẽ càng thuận lợi, thậm chí có thể phỏng vấn một số nhân vật bình thường mời không được .

” Đã gặp mặt, nhưng không quen a !” Kiều Cảnh Nghị thẳng thắn nói .

Cô còn nhớ lúc trước cùng Quan Trạch Thao dự tiệc xã giao thì cùng vị Vụ trưởng thư này có chào hỏi qua, cho dù trước có quen thuộc, cũng sẽ bởi vì cô mất trí nhớ biến thành xa lạ đi ?

” Nếu là cô chịu đứng ra, ta nghĩ Vụ Trưởng Phân hẳn là sẽ nể tình .” Tổng biên nâng nâng mắt kính mỉm cười, che dấu tia giảo hoạt trong mắt .

Ách.. Cấp trên đều đã nói như vậy, cô còn có thể cự tuyệt sao ? Trước cũng phải thử rồi hãy nói sau !

” Được rồi, tôi sẽ thử liên lạc xem, nhưng không đảm bảo nhất định thành công a !” Kiều Cảnh Nghị miễn cưỡng đáp ứng .

” Tuyệt đối không thành vấn đề, tôi đợi tin tức tốt của cô .” Tổng biên lão gian xảo này lại bỏ như thế một chiêu , làm cho Kiều Cảnh Nghị càng thêm áp lực .

Kiều Cảnh Nghị cố gắng dương lên một nụ cười, bắt đầu nghĩ thật sự phiền não .

” Vậy tổng biên, tôi trước đi ra ngoài .” Cô ôm hồ sơ rời khỏi phòng tổng biên, để tránh khỏi lại tiếp tục nói, vẻ mặt cùng thần kinh đều run rẩy, khuôn mặt tươi cười sẽ sụp đổ thành khuôn mặt khổ qua (mướp đắng ~ ý nhân nhúm a)

“Này, Cảnh Nghị !” Chu Toàn Huy mới ra ngoài làm việc trở về khi đi ngang qua bàn công tác Kiều Cảnh Nghị thân thiết cùng cô chào hỏi .

“Hả .” Kiều Cảnh Nghị bỗng nhiên hoàn hồn, vội vã lên tiếng trả lời .

” Đang suy nghĩ gì mà xuất thần như vậy ?” Phát hiện cô khác thường, Chu Toàn Huy kéo ghế dựa một bên lại, ngồi xuống quan tâm hỏi .

” Ai ! ” Kiều Cảnh Nghị nhin không được thở dài.” Tổng biên bảo nghĩ cách phỏng vấn Vụ Trưởng Văn, thế nhưng người ta bình thường không thích tiếp nhận phỏng vấn .”

” Không cần lo lắng à , trước đây Quan Trạch Thao cũng là không tiếp nhận phỏng vấn, cậu lúc đó chẳng phải cũng làm được sao ? Cho nên sau lại mới có thể gả cho anh ta a !” Chu Toàn Huy đưa ra ví dụ thực tế để cổ vũ cô .

” Kia không giống vậy, trước đây mình là nhờ bạn bè hỗ trợ , hơn nữa bạn mình chỉ là tạo cơ hội, tự mình mất không ít sức lực mới làm cho Quan Trạch Thao đáp ứng tiếp nhận phỏng vấn.” Những cái này, Quan Trạch Thao cùng Mẫn Thượng Quân đều đã nói qua cho cô.” Nói chung, mình không hy vọng đem danh hiệu Quan phu nhân miễn cưỡng người khác bán mặt mũi cho mình.”

Cô thâm nghĩ đơn thuần công tác, không quá muốn lợi dụng quan hệ nhà chồng, thứ nhất sẽ khiến người ta nói này nọ, thứ hai cô lo lắng sẽ tạo thành phiền toái cho Quan Trạch Thao .

“Tớ nghĩ ở xã hội hiện nay này, người thông minh liền phải hiểu được vận dụng quan hệ, hơn nữa, tiếp nhận tạp chí chúng ta phỏng vấn cũng không có chuyện gì xấu, đối với người được phỏng vấn mà nói cũng không có tổn thất gì, có thể là cậu suy nghĩ nhiều quá .” Chu Toàn Huy nghĩ cách thuyết phục cô phá bỏ tâm phòng bị .

Kiều Cảnh Nghị cảm thấy vốn rất phức tạp thoáng chút tiêu tan, lập tức dương môi cười .

” Cũng đúng a, mình thấy trước liền lấy danh nghĩa tạp chí xã liên lạc qua được rồi, trừ phi cần thiết hoặc bị nhận ra, nếu không liền tận lực không lộ ra thân phận bản thân .” Cô suy nghĩ bước khởi đầu .

” Ừ .” Chu Toàn Huy cổ vũ gật đầu, bày ra nụ cười thân thiết.” Nếu có chuyện gì cần tớ hỗ trợ liền nói, hoan nghênh cậu lợi dụng quan hệ đồng học nhiều hơn, nghìn vạn lần không nên khách khí .“

” Cảm ơn .” Kiều Cảnh Nghị vui vẻ cười .

Chu Toàn Huy như vậy là động viên cô , thật sự là một người bạn học tốt !

Kế sách Tổng biên có hiệu quả, Kiều Cảnh Nghị đứng ra quả nhiên làm cho Vũ Thượng Phân luôn bận rộn gặt đầu tiếp nhận phỏng vấn . Ngay từ đầu, lấy danh nghĩa tạp chí xã bàn bạc, căn bản ngay cả bản thân liên lạc đều không được, sau lại vừa lúc có một buổi tiệc xã giao, Kiều Cảnh Nghị tiến lên bắt chuyện, mới mời được Vũ Thượng Phân .

Bất quá bởi vậy, tổng biên càng có ý định muốn đem những nhân vật khó tiếp nhận phỏng vấn trong danh sách giao hết cho Kiều Cảnh Nghị.

May là Quan Trạch Thao đối với việc này cũng không để ý, còn chủ động nói gặp phải khó khăn gì có thể nói cho anh, cũng cho rằng vận dụng quan hệ là cách làm thông minh, anh hỗ trợ đối cô mà nói không thể nghi ngờ là một liều thuốc công dụng lớn nhất khiến cô có thể vứt bỏ những lo lắng kia, phóng tay đi làm công việc này .

Mà Quan Trạch Thao sở dĩ ngầm đồng ý tạp chí xã hội làm như vậy, một mặt đúng là sủng ái Kiều Cảnh Nghị, mong muốn cô công tác thuận lợi, thu được càng nhiều cảm giác thành tựu, về mặt khác, còn vì là cảm ơn năm đó tạp chí xã hội đã bảo Kiều Cảnh Nghị tới phỏng vấn anh, tiện đà dắt bọn họ nhân duyên .(kết duyên cho bọn họ)

Nhưng giúp đỡ cứ giúp đỡ, Quan Trạch Thao sẽ ở sau lưng trợ giúp Kiều Cảnh Nghị, cũng không phải ra mặt can thiệp nhiều lắm, để tránh khỏi quá mức rêu rao, cho nên cho dù đến lúc hứng khởi , lợi dụng thời gian rảnh rỗi đến thăm hỏi hoặc đưa đón, cũng tận lực tránh cho tiến vào tạp chí xã, chỉ ở dưới lầu chờ .

” Tiểu thư , xin hỏi em hôm nay buổi tối có thời gian không ? Có thể hay không theo ta ước hẹn ?” Thanh âm nam tính cổ ý đề thấp xuống đưa ra lời mời .

Kiều Cảnh Nghị dương môi cười, ngoại trừ cô, có ai lại biết này nam nhân nhật lí vạn ky * , lại sẽ ngoạn trò chơi ấu trĩ như thế chứ ?

(*nhật lí vạn ky: ngày đi vạn dặm, ý chỉ người vô cùng bận rộn)

” Tiên sinh, người theo sai người rồi, ta là phụ nữ đã có chồng !” Cô che lại ống nói, cũng cố ý biến đổi thanh âm không giống bình thường .

”Oh, thật đáng tiếc, xin hỏi là người nam nhân nào may mắn như thế, có thể có kiều thê hoàn mỹ như tiểu thư ?” Quan Trạch Thao ngữ điệu hàm chứa nồng đậm ý cười .

” Đương nhiên là vô địch thế giới đẹp trai nhất nhất anh minh nhất Quan Trạch Thao rồi !” Cô nói xong nhin không được phốc cười ra tiếng .” Ha hã... thật buồn nôn, em nổi da gà hết rồi, không cùng anh nào loạn !”

Quan Trạch Thao cũng bật cười, cùng cô tranh luận vài câu, mệt mỏi do công việc khô khan cả ngày liền biến mất, cả người trở nên thoải mái, muốn nói Cảnh Nghị là nơi anh gửi gắm tinh thần, đúng là một chút cũng không quá đáng .

” Ai, anh là nói thật, có thể tan tằm chưa? Chúng ta ngày hôm nay ra ngoài ăn .”

” Thu thập một chút có thể đi .” Anh rất hào hứng cũng kéo tâm tình cô tốt theo .

” Vậy xuống lầu đi, anh đã tới rồi .” Anh tuyên bố kinh hỉ .

” Tới rồi ? Nhanh như vậy ? !” Kiều Cảnh Nghị quả là kinh hỉ lại càng bị hù dọa .” Hảo hảo hảo, anh chờ em một chút , lập tức liền được.”

” Cứ từ từ, đừng vội .” Anh săn sóc trấn an, sau đó mới tắt máy .

Kiều Cảnh Nghị động tác nhanh hơn, luống cuống tay chân thu thập số liệu cùng đồ vật trên bàn công tác, ném giấy vụn vào thùng rác, vội vã cùng đồng sự trong phòng nói lời tạm biệt .

” Mọi người bye bye, tôi tan tằm đây !”

Chu Toàn Huy cách vách tường thấp đối diện còn không kịp nói tái kiến, chỉ thấy cô giống như đầu tàu siêu tốc chạy vọt ra bên ngoài.

“ Thật tốt, gả cho lão công tốt chính là không giống !”

” Cô ấy có lẽ là con dâu nhà giàu hạnh phúc nhất đi !”

“Nhờ có cô ấy, hai kì vừa rồi chúng ta đều có bài độc quyền a !” Tiếng đàm luận vang lên, các đồng sự đều ước ao không thôi.

Ở giữa những giọng nói ước ao của mọi người, Chu Toàn Huy lặng lẽ đứng dậy đi đến cửa sổ, hướng dưới lầu quan sát, nhìn thấy một chiếc BMW màu bạc, chỉ chốc lát sau, Kiều Cảnh Nghị xuất hiện, hướng chiếc xe kia bước nhanh đến, Quan Trạch Thao tây trang phẳng phiu còn dính thân xuống xe, thay cô mở cửa xe ...

Chu Toàn Huy diện vô biểu tình (mặt không có biểu tình gì) nhìn chiếc xe sang quý nghênh ngang rời đi, không khỏi có chút suy nghĩ

Kiều Cảnh Nghị nhậm chức tạp chí xã hội sở xuất bản có chút đa nguyên(chắc nói làm trên nhiều lĩnh vực), có tuần san chuyên về điện ảnh và nghệ thuật , sinh hoạt phổ biến hoặc thương nghiệp chính trị bán nguyệt san (nửa tháng)...

Bởi vì Kiều Cảnh Nghị là tình huống đặc biệt, không cố định phụ trách chuyên về một loại nào , cho nên mặc dù bây giờ là phỏng vấn danh nhân giới kinh doanh chiếm đa số, nhưng cũng có lúc cũng sẽ nhận được mặt khác mỹ thực du ngoạn (chắc chỉ thức ăn ngon ah, ý nói đi các vùng khác nhau phỏng vấn), nói chung, đối với phần công tác này, cô càng lúc càng thấy hứng thú .

” Này, nếu không bị phái tới phỏng vấn, mình còn không biết giữa núi này người dân ở đây nấu ăn ngon như vậy !” Kiều Cảnh Nghị đưa tay cầm lấy món điểm tâm ngọt, vẻ mặt thỏa mãn hưởng bên cạnh Chu Toàn Huy nói :” Hôm nào mình nhất định phải đưa Trạch Thao đến chỗ này nghỉ phép .”

Bọn họ ngày hôm nay là cùng một tổ công tác đến đây, từ Phía Nam đến Miêu Lý viết bài về khu dân cư mới được xây dựng , cô đảm nhiệm phỏng vấn, Chu Toàn Huy phụ trách quay chụp, mặt khác còn có một trợ lý vừa làm vừa học .

Lúc này, phỏng vấn hoàn tất, ở dưới sự tiếp đón của ông chủ, bọn họ đang ở đây hưởng thụ buổi trà chiều , vị trợ lý vừa làm vừa học lại bởi vì chạy đi ” Loại hoàng kim ” mà không có mặt .

” Được rồi, còn không có hỏi qua cậu đã có bạn gái chưa ?” Kiều Cảnh Nghị nhìn xung quanh bốn phía yên tĩnh giống như bức tranh phong cảnh đẹp đẽ, một bên nói chuyện phiếm, nhưng cả buổi trời không có nghe thấy câu trả lời , mới bỗng nhiên phát giác đều là chỉ có cô lẩm bẩm, mà đồng nghiệp như đi vào cõi thần tiên a.

“A Huy ? A Huy ? Cậu đang suy nghĩ gì mà xuất thần như thế a?” Bàn tay mềm mại khua khua trước mặt cậu, cô buồn bực gọi cậu hoàn hồn .

Kỳ quái , cô phát hiện cậu ta mấy ngày nay hình như có tâm sự trong lòng, không vui tươi như trước đây, xảy ra chuyện gì sao ?

Chu Toàn Huy yên lặng nhìn cô, trong lòng kì thật đang do dự, một lúc sau, rốt cục cố lấy dũng khí mở miệng .

” Cảnh Nghị, tớ có khó khăn, cậu có thể giúp tớ không ?” Vẻ mặt cậu bối rối cứng ngắc, trong lòng lo lắng thấp thỏm .

” Làm sao vậy ?” Kiều Cảnh Nghị lo lắng hỏi .

” Tớ cần”

Đêm đó về đến nhà, Kiều Cảnh Nghị sau khi ăn xong hướng lão công nhắc tới yêu cầu của Chu Toàn Huy .

” Vay tiền ?” Quan Trạch Thao trong lòng đánh cái đột, đôi mày xinh đẹp nhướn lên, cao giọng hỏi .” Vì sao ?”

” Mẹ cậu ấy bị ung thư nằm viện, cậu ấy là con trai độc nhất lại phải làm việc, cho nên ngoại trừ tiền viện phí còn muốn mời người trông hộ, cậu ấy chi tiêu quá lớn, thu nhập chẳng được bao nhiêu, cho nên mở miệng xin em giúp đỡ .” Kiều Cảnh Nghị trong lòng thông cảm nói .

Lý do này rất hợp lý, tình cảnh đáng thương, là người bình thường có thể sẽ gặp quần bách, nhưng chẳng hiểu vì sao, Quan Trạch Thao lúc nghe xong nhưng nghĩ là lạ .

” Bao nhiêu tiền ?” Anh hỏi lại.

” Ba mươi vạn .” Cô nói lại số tiền Chu Toàn Huy nói mượn .

” Nếu tình trạng như cậu ấy nói , ba mươi vạn đủ sao ?” Quan Trạch Thao có chút nghi vấn .

Theo anh biết, mỗi một người chăm sóc chuyên nghiệp, nửa ngày tiền lương, ít nhất....phải ba vạn hơn, thậm chí năm vạn, sáu vạn , hơn nữa còn phí chữa bệnh ung thư....Ba mươi vạn chống đỡ không được mấy tháng .

” Cậu ấy có lẽ cũng không có ý mở miệng mượn nhiều lắm, có thể trước muốn giải quyết việc cấp bách đi !” Kiều Cảnh Nghị đơn thuần thay đồng học giải thích hợp lý .

” Vậy em nghĩ như thế nào ?” Anh tôn trọng hỏi cô, để cho chính cô quyết định .

“Em nghĩ cho cậu ấy mượn .” Cô dò xét sắc mặt anh, nói ra suy nghĩ trong lòng .” Dù sao cũng cùng học một thời, nếu như chúng ta có năng lực, giúp đỡ cậu ấy cũng không sao ! Huống hồ, tập đoàn chúng ta không phải cũng có định kì quyên tiền, còn tài trợ một phần cho cơ quan từ thiện sao ? Nếu ngay cả những người không biết đều có thể giúp, vậy người bên cạnh mình gặp nạn, hẳn là càng phải giúp đỡ, anh nói đúng không ?”

Quan Trạch Thao tự tiểu phi tiểu nhìn cô.Coi, nói được hùng hồn lí lẽ như vậy, giống sứ giả chính nghĩa dường như, anh đâu cam lòng gọi cô bát nước lạnh ?

Ba mươi vạn chỉ là con số nhỏ, nếu cô giúp đỡ Chu Toàn Huy sẽ cảm thấy yên tâm vui sướng, vậy nhưng thật ra không sao, chỉ có điều ..hy vọng một mảnh tâm ý của cô không phải là ném đến hang không đáy, ngay cả âm thanh tiếng vọng cũng không có .

” Được hay không được ?” Không nghe được câu trả lời, cô lay lay cánh tay anh làm nũng .

” Được ~~” kéo lớn ngữ điệu phía sau đúng là bao dung sủng nịnh cô .

” Thật tốt quá !” Cô hài lòng vỗ tay, mặt tươi cười , hiện ra thần sắc xinh đẹp linh động .”Kỳ thật em buổi chiều liền đem tiền cho cậu ấy mượn, thật lo lắng anh không đồng ý .”

Cô thè lưỡi , biết tiền trăm hậu tấu * không tốt . (* hành động trước, báo cáo sau)

” Tài khoản tên em tiền vốn có thể tự do sử dụng, anh tin tưởng em sẽ không tùy ý tiêu xài, chỉ là những chuyện giống thế này, vẫn là trước nói cho anh biết một tiếng tốt hơn, giúp đỡ người khác là chuyện tốt, nhưng phải làm rõ ràng tình huống cùng đối tượng .” Quan Trạch Thao dặn dò, sợ cô quá mức đơn thuần thiện lương bị người ta lợi dụng .

Hiện tại Kiều Cảnh Nghị, suy nghĩ chỉ là một người hơn 20 tuổi mới bước chân ra khỏi trường đại học, cho nên có một số việc, anh phải từ bên cạnh lo lắng giúp đỡ, tránh cho cô bị thương tổn —này cũng là một trong những phương thức anh yêu cô .

” A Huy là đồng học, không có vấn đề, hơn nữa ở tập chí xã hội công tác, cậu ấy rất chiều cố em .” Kiều Cảnh Nghị là một người biết có ơn tất báo .

” Vậy là tốt rồi .” Anh dương lên đáng tươi cười, tiểu ý nhưng chưa chạm đáy mắt .

Chuyện này, mặc dù đồng ý Cảnh Nghị, nhưng anh vẫn đang giữ nguyên thái độ .

Lúc ban đầu muốn dò hỏi Chu Toàn Huy ý niệm trong đầu chỉ là lóe lên mà thôi, chẳng qua hiện tại xem ra, phải thực hiện

Nhà hàng Tôn Tước, trong sương phòng chữ trúc, bốn nam nhân mỗi người một vẻ nhưng đồng dạng nổi tiếng đang phao trà phẩm trà (uống trà ^^), chậm rãi nói chuyện .

Lần này tụ hội, là do Quan Trạch Thao mời , mời tới Vệ Duẩn Hàn, Thiệu Cảnh Tu cùng Mẫn Thượng Quân, mà mục đích, ngoại trừ gặp mặt bạn bè , lúc này còn một việc khác —

” Các người nhận thức Chu Toàn Huy không ?” Đối mặt bạn tốt không cần vòng vèo, Quan Trạch Thao đi thẳng vào vấn đề .

” Ai a ? ” Ba dấu chấm hỏi cùng lúc xuất hiện trên đỉnh đầu ba người, nhất thời nghĩ không ra.

” Có người nói các người là đồng học, hơn nữa cũng công tác ở tạp chí xã hội cùng Cảnh Nghị.” Quan Trạch Thao tiếp tục bổ sung một ít tin tức.

Ba người nhú mi, người xem ta, ta xem người nghiêm túc nghĩ, nỗ lực nghĩ , cuối cùng cũng có một người trong đó có ấn tượng .

” Ta nhớ ra rồi ! Là có người này không sai .” Vệ Duẩn Hàn linh quang chợt lóe trong nháy mắt, sau đó hướng về phía Mẫn Thượng Quân trách móc bảo :” Với người cùng Cảnh Nghị cùng lớp a , còn nghĩ không ra ! Là có bệnh mất trí hử ?”

Thiệu Cảnh Tu nghĩ không ra cũng không tính, cậu ta từ trước đến nay cao ngạo không xem ai ra gì, nhưng Mẫn Thượng Quân loại này siêu cấp quan hệ xã hội, giao tiếp, giao du nhiều người, thế nào lại nghĩ không ra ?

” Ách, ta van người, ta sẽ không để nhân vật bình thường chiếm dung lượng não ta được không ?”

Mẫn Thượng Quân bĩu môi, cho dù Vệ Duẩn Hàn gợi ý, anh ấn tượng vẫn là rất mơ hồ, có thể thấy được đối cậu ta mà nói, cũng không phải là người đặc biệt .

Vô tâm để ý tới bọn họ tranh cãi, Quan Trạch Thao ngay sau đó lại hỏi :” Cậu ta là người thế nào ?”

Vệ Duẩn Hàn thấy dáng điệu anh nghiêm túc, cũng cố gắng nhớ lại .

” Kỳ thật ta cũng không quá nhận thức cậu ta, cảm thấy, cậu ấy không phải là người sôi nổi, có chút lòng dạ... Đều đã tốt nghiệp đã lâu như vậy, hiện tại thay đổi thành thế nào ai biết ?”

Anh không muốn đem ấn tượng trước đây đến bình luận một người, dù sao người tốt cũng có thể bị ô nhiễm thành người xấu, người xấu cũng có thể cải tà quy chính làm người tốt.

”Làm sao vậy ? Người không có chuyện gì sao hỏi người này ?” Thiệu Cảnh Tu hiếu kỳ hỏi Quan Trạch Thao .

” Gần nhất.....” Quan Trạch Thao đem sự tình nói cho bọn họ.” Bởi vì Cảnh Nghị nói là đồng học đại học, cho nên ta nghĩ đến hỏi các người, xem cậu ta là loại người nào. Kỳ thật , cũng không phải vấn đề tiền bạc, chỉ là....Ta nghĩ rất đột ngột, nói không nên lời kỳ quái ở chỗ nào, chính là cảm thấy không thích hợp .” Bất quá, hiển nhiên cũng không có thu hoạch gì, bọn họ đều đối với Chu Toàn Huy không có ấn tượng gì !

” Quả là rất đột ngột .” Mẫn Thượng Quân cũng có cảm nghĩ giống vậy .

” Thật đúng là có dũng khí, một lần mở miệng liền ba mươi vạn .” Vệ Duẩn Hàn lắc lắc đầu .

” Không, phải nói là Cảnh Nghị thật đúng là rất khẳng khái, gạt đầu một cái liền cấp ba mươi vạn .” Thiệu Cảnh Tu cười trêu chọc Kiều Cảnh Nghị đơn thuần, những người khác nghe xong cũng đều bật cười .

” Theo lý thuyết, nếu như không phải là bạn bè có giao tình rất sâu, thì thế nào cũng sẽ không không biết xấu hổ mở miệng mượn nhiều tiền như vậy .” Quan Trạch Thao nói ra ý nghĩ của mình .

Mặc dù anh không muốn lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, cho dù Chu Toàn Huy có thể thực sự có khó khăn, nhưng bảo hộ thể tử là trách nhiệm thân là trưởng phu của anh, hơn nữa trong ánh mắt người đời, Quan gia cũng không phải là gia đình bình thường, cho nên anh phải nhạy cảm cẩn thận .

” Nói không chừng chính là biết Cảnh Nghị gả cho người, cuộc sống giàu có , mới có thể thử nói một chút nhìn xem, nói thật ra, không được cũng không có tổn thất gì .” Vệ Duẩn Hàn suy đoán nói .

Nếu có loại tâm lý này, vậy rất đáng sợ— cho là người có tiền, người nên cho ta mượn tiền, bởi vì người có tiền, cho nên phân một chút cho ta cũng không có việc gì

Mẫn Thượng Quân nghe Vệ Duẫn Hàn nói như thế, đột nhiên cũng bắt đầu lo trước tính sau .

Quan Trạch Thao này giá trị con người mọi người đều biết, thân là thê tử anh đương nhiên chiều chuộng, chỗ sợ người có tâm ...

” Nếu như lo lắng, liền điều tra cậu ta đi !” Mẫn Thượng Quân đề nghị .

” Ta đang định làm như vậy .” Quan Trạch Thao quả quyết quyết định .

Nếu như có người dám đánh chủ ý không đứng đắn lên Cảnh Nghị, vậy chờ xem đi !

9. Chương 9

Một tuần sau ngày hôm đó, Quan Trạch Thao ủy thác cho văn phòng thám tử điều tra về Chu Toàn Huy, lúc này, thám tử đang ở trong phòng tổng giám đốc báo cáo kết quả điều tra .

Quan Trạch Thao ngồi ở sau bàn công tác , dựa lưng vào ghế dựa, hai khủy tay dựa trên tay vịn của ghế, hai tay đan nhau ở trước ngực, sau khi nghe xong một số tin tức cơ bản, mở miệng hỏi trọng điểm .

“Mẹ cậu ta đâu ?”

” Mẹ Chu Toàn Huy ở hai năm trước đã bị bệnh qua đời .” Thám tử Vương tiên sinh vội vàng dỡ đến tờ giấy ghi chép mẫu thân cậu ta , trả lời anh .

” Hai năm trước đã qua đời ?” Quan Trạch Thao xác nhận lần nữa, nhận được Vương tiên sinh khẳng định trả lời .

Kia Chu Toàn Huy quả nhiên có chuyện, mẹ hai năm trước đã mất, bây giờ còn hướng Cảnh Nghị nói dối, nói mẹ cậu bị ung thư nằm viện, dùng loại lý do này tranh thủ sự đồng cảm của Cảnh Nghị !

” Cậu ta từ khi đó dần dần đam mê đánh bạc, này hai năm đã thua sạch số tiền bảo hiểm của mẹ cậu ta, tiền thuê nhà cũng đã ba tháng không nộp . Hiện tại tình trạng tài vụ (tiền bạc) của cậu ta rất không tốt, thẻ tín dụng ngân hàng gần như thường trống trơn, còn cùng ngân hàng tư nhân mượn tiền, lấy công việc của cậu ta hiện nay, không có khả năng trả được hết, phải bỏ trốn chỉ là chuyện sớm muộn .” Vương tiên sinh tiếp tục báo cáo .

Quan Trạch Thao càng nghe, giữa đôi lông mày càng nhíu chặt .

” Tình hình gần nhất của cậu ta như thế nào ?” Anh muốn biết sau khi Chu Toàn Huy đem ba mươi vạn mượn tới tay , làm cái gì?

” Gần nhất...” Vương tiên sinh vội vã lật xem tư liệu , nói tiếp :” Cậu ta còn có một ít tiền trả tiền thuê nhà, nhưng là ngày hôm trước liền mượn một món tiền khác ...”

” Tiếp tục đánh bạc sao ?” Quan Trạch Thao nhướng mi hỏi, Vương tiên sinh gật đầu, anh không khỏi giễu cợt hừ một tiếng.

Cầm thấy, tên kia căn bản là một dân cờ bạc bất trị ...Nếu như cầm ba mươi vạn trả nợ rồi thôi, kết quả cư nhiên liền tiếp tục đánh ?

Người như thế, không gặp quan tài không đỡ lệ , không bị buộc đến đường cùng thì không biết hối cải !

Cậu ta nhất định sẽ lại cùng Cảnh Nghị mở miệng, cho nên anh phải báo cho Cảnh Nghị, dạy cô làm sao cự tuyệt yêu cầu của Chu Toàn Huy.

Dù sao, cho dù muốn làm việc tốt, cũng phải đem tiền tiêu trên người đáng giá giúp đỡ, bằng không liền không có ý nghĩa !

Còn có, anh phải nghĩ biện pháp bảo đảm Cảnh Nghị an toàn, bằng không có một người như vậy bên người , liền như một viên đạn chưa nổ, không biết lúc nào sẽ đột nhiên nổ tung, rất nguy hiểm !

” Vương tiên sinh, ta còn có chuyện khác nhờ các người ...”

Trăng sao tỏa sáng trên bầu trời, cơn trùng ở trong rừng cây kêu to, ban đêm yên tĩnh , Kiều Cảnh Nghị ở tại ôn tuyền trì nhà mình ngâm nước nóng .

Cô ghé thân thể vào tảng đá bên bờ, nghiêng đầu gối lên cánh tay, từ từ nhắm mắt lại, hưởng thụ nước ấm khiến thân thể dễ chịu, hơi nóng mù mịt, xông lên khiến cô buồn ngủ, hồn nhiên chưa phát giác ra tiếng bước chân đang tới gần

Dòng nước chấn động, một đôi tay cực nóng bao phủ vai cô, ôn nhu vuốt ve .

” Anh cũng tới rồi !” Kiều Cảnh Nghị chậm rãi xốc lên mi mắt, bàn tay mềm mại cầm lấy bàn tay sau lưng kia, quay đầu mỉm cười , không giống với lúc mới ra viện, ở chỗ này gặp được anh, hoảng sợ giống như gặp quỷ ...

Quan Trạch Thao cùng cô sóng vai mà ngồi, cánh tay trắng kiệu vòng ở phía sau lưng cô .

” Cứ nhiên bỏ ta lại một mình liền đi ngâm nước nóng !” Anh liếc cô oán giận.

” Anh còn đang xem xét tin tức hội nghị mà !” Cô chu miệng, làm cái nữ nhân không tranh cãi ầm ĩ anh còn không vừa ý !

“Anh ngày kia phải đến nhà máy tại Đại lục (Trung Quốc) một chuyến, em cũng đi cùng chứ ?” Đã biết tình huống của Chu Toàn Huy, anh thực sự lo lắng để mình cô ở lại Đài Loan .

” Muốn đi mấy ngày ?” Cô hỏi .

” Ba ngày .”

” Ba ngày a ..” Cô suy nghĩ vẫn còn một số công việc chưa hoàn thành .

” Lúc trước tổng biên các em nói đâu có kiêm chức, chỉ cần công việc phụ trách không có kì hạn, có thể tạm thời ly khai.” Không muốn nghe đến đáp án cự tuyệt của cô, Quan Trạch Thao không chờ cô từ từ suy xét, vội vàng nhấn mạnh ước định lúc đồng ý cô phục chức .

” Em lại chưa nói không được, anh khẩn trương như vậy làm gì ?” Kiều Cảnh Nghị bật cười khê đẩy anh một cái.

” Cho nên chính là được .”

Anh một tay đem cô ôm vào, để cô gối đầu lên hõm vai anh, chính mình ngửa đầu nhìn phía màn đêm đen kịt, nhìn bầu trời đầy sao, lóng lánh như kim cương, cảm thụ giờ phút yên lặng ấm áp.

” Được~~ em ngày mai phải đi cùng tổng biên xin nghỉ ba ngày .” Ngay cả mới trở lại nhiệt tình công tác, cô vẫn là lấy lão công làm chính, bởi vì anh mới là người cô yêu nhất quan trọng nhất .

Bỗng dưng, cô vỗ vỗ cánh tay anh, tâm huyết dâng trào nói :” Anh xoay người qua đây nằm sắp xuống, em giúp anh xoa bóp .”

” Lão bà của anh đối anh là tốt nhất .” Khuôn mặt anh tuần tươi cười, thừa cơ xoay người nhéo nhéo má cô .

” Lão công em đối em cũng là tốt nhất !” Kiều Cảnh Nghị cười hì hì, từ đáy lòng nói ra, lập tức đem bàn tay mềm mại phóng tới trên vai anh, chăm chú nhu nhu ần ần, hy vọng có thể giúp anh thư giãn , giảm bớt mệt nhọc .

Bởi vì anh yêu thương sủng ái , cô nghĩ mình chính là nữ nhân hạnh phúc nhất trên đời, cho nên mất trí nhớ đối với cô mà nói, cũng không phải gặp phải cái gì bất hạnh, ngược lại, càng có thể xác định anh yêu cô có bao nhiêu kiên định , cũng bởi vậy, cô muốn đem mình tràn ngập yêu thương dâng tặng cho anh, cảm ơn anh thủy chung như một, thâm tình bảo hộ .

” Cảnh Nghị, em thích công việc hiện tại sao ?” Trong khi nói, Quan Trạch Thao như cũ nhắm mắt lại hưởng thụ ái thể ôn nhu săn sóc .

” Thích a ! Chủ đề lại liên tục thay đổi, cho nên độ mới mẻ cao, hơn nữa tính khiêu chiến cao, cảm giác thành tựu cũng cao Thời gian ở đại học em vẫn luôn mong muốn khi tốt nghiệp có thể trở thành phóng viên đây .” Cô thẳng thắn nói .

Công tác này của cô cũng chính là công việc cô đã từng làm trong phần trí nhớ bảy năm bị quên, cho nên đối với cô hiện tại mà nói, giống như là hoàn toàn mới mẻ, đang bị vây trong giai đoạn nhiệt tình đối với công việc này .

Nghe cô hình dung như thế, Quan Trạch Thao thực sự không mở miệng được, nói anh mong muốn cô ngừng công tác, kia không thể nghi ngờ chính là đặt cho cô một chậu nước lạnh .

“Vậy cùng đồng nghiệp ở chung tốt không ?” Bởi vì lo lắng quá nhiều, lo lắng cô phiền não, lo lắng cô bối rối....Cho nên anh chỉ có thể quanh co vòng vèo hỏi .

” Dĩ nhiên tốt a !” Kiều Cảnh Nghị thủy chung tươi cười, thay đổi một động tác, tiếp tục lấy ngón tay cái thay anh ấn ấn kinh mạch, đùa nghịch nói .” Em xin anh, người ta chỉ cần biết rằng em là lão bà Quan Trạch Thao , nên sẽ không trở mặt với em đâu !”

Quan Trạch Thao cười cười, bờ vai run run .

Ở giữa bầu không khí an tĩnh, bọn họ im lặng vài giây, Quan Trạch Thao suy nghĩ một chút rồi mở miệng .

” Cảnh Nghị, em quá đơn thuần, có đôi khi kết giao bằng hữu phải cẩn thận chút, ngoài mặt là người tốt chưa chắc đã là người tốt, không thể hoàn toàn tin tưởng, để tránh có hại cho chính mình .” Anh cố ý chỉ điểm , không muốn vạch trần chuyện xấu tránh cho tâm hồn cô bị thương tổn .

Nội dung quá nghiêm túc khiến cô không khỏi dừng lại một chút , còn không đến mức trì độn nghe không ra ý tứ trong câu nói của anh .

” Cô đem đầu kê sát vào anh, miệng thần bí hỏi :” Anh là ám chỉ em cái gì sao ?”

Quan Trạch Thao mở mắt nhìn cô, dương môi cười .

” Không phải là ám chỉ, anh là biểu thị rất rõ ràng, em kết giao bằng hữu phải cẩn thận .” Anh đem cô kéo đến một bên, hai người cùng nhau nằm úp sấp dựa trên tảng đá , nghiêng đầu gối lên cánh tay, mặt đối mặt nói chuyện .

” Anh đang nói là A Huy phải không ?” Cô biết anh tựa hồ không quá thích Chu Toàn Huy, hơn nữa cậu ta mở miệng vay tiền cô, phản cảm càng kéo lên thêm .

Quan Trạch Thao từ chối cho ý kiến mà nhún mày .

” Hừm, cậu ta chỉ là đúng lúc gặp khó khăn, kỳ thật con người không tệ, anh không nên có thành kiến như vậy a !” Cô cong môi liếc anh, thay Chu Toàn Huy nói chuyện .

” Em a !” Không có biện pháp thở dài, anh duỗi cánh tay trái đặt ở trên vai cô, lui mà cầu tiếp theo đột nhiên nói :” Đáp ứng anh một việc .”

” Chuyện gì ?” Cô chớp mắt to hỏi .

” Chu Toàn Huy nhất định sẽ mở miệng muốn em giúp đỡ, đến lúc đó em bảo cậu ta đến tìm anh, anh sẽ cho cậu ta mượn .” Anh thấy cùng với dạy cô cự tuyệt Chu Toàn Huy không bằng thẳng thắn muốn cô trực tiếp đem sự tình giao cho anh, để anh đến xử lý, miễn cho Cảnh Nghị ứng phó không được .

Cô kỳ quái nhìn về phía anh.” Anh làm sao biết cậu ta nhất định sẽ lại mở miệng ?” Cũng không phải thần toán (thầy tướng số), chuyện chưa phát sinh hiện tại có thể biết trước được ?

” Em không biết anh có siêu năng lực, sẽ biết trước sao ?” Anh nói giỡn tránh câu hỏi của cô .

Nếu ở thời điểm còn không có xảy ra bất cứ chuyện gì , để cô biết anh tìm văn phòng thám tử điều tra Chu Toàn Huy, vậy cô nhất định không thể đồng ý anh làm như vậy .

Nhưng là có biện pháp nào đâu ? Để bảo vệ cô, anh phải làm như vậy a !

” Hừ !” Cô rất không nể tình hừ một tiếng .” Vậy đợi một lúc bắt chước thần bài chà xát bài tẩy đến xem đi ! ”

”Ồ ! Nhanh mồm nhanh miệng a !”

Anh vốc nước hất cô, tiếng cười vui đùa âm ỉ nhất thời tràn đầy trong không gian tư mật này, về phần chuyện đáng ghét kia , liền tạm thời theo gió bay đi thôi !

Kiều Cảnh Nghị xin phép xuất ngoại ba ngày, Chu Toàn Huy cũng nước sôi lửa bỏng ba ngày, gấp đến độ thiếu chút nữa không đi nhảy sông hoàng hà , thế cho nên khi cô trở lại cương vị công tác thì đã bị cậu vợ vờ kéo đến phòng trà yên ắng nói .

” A Huy, cậu đây làm sao vậy ?” Cổ tay bị cậu kéo xuất hiện một vòng hồng ửng, Kiều Cảnh Nghị nhú đôi mi thanh tú, một bên xoa bóp, một bên buồn bực hỏi .

” Cậu sao không tiếp điện thoại ?” Chu Toàn Huy mắt phỉm tơ máu, giọng điệu rất kém, gần như là trách cứ.

” Không cố ý, mình đã quên mang di động xuất ngoại .” Kiều Cảnh Nghị áy náy nói .Cô ra cửa mới phát hiện điện thoại di động đã quên cầm theo , bất quá cô nghĩ chỉ xuất ngoại ba ngày, hẳn là không có người có việc gấp tìm cô, cho nên cũng sẽ không muốn mất công trở về nhà cầm theo, sao mà biết cậu ấy sẽ tìm cô chứ ?” Cậu vợ vờ tìm mình như vậy, có chuyện gì sao ?”

” Cảnh Nghị, có thể hay không lại cho tớ mượn ba mươi vạn ? Tớ có việc cần dùng gấp, tớ van cậu !” Cậu đột nhiên túm chặt vai cô khẩn cầu .

Chu Toàn Huy này ba ngày xoay tiền xoay đến sút đầu mẻ trán, lại đánh bạc thua cậu lại thêm một khoản nợ, kể cầm đầu phải người đến thu tiền không được, đã hung ác nói nếu như không đem nợ trả hết, chúng sẽ chạy đến tạp chí xã hội làm loạn, vậy công việc của cậu cũng không phải làm nữa !

Nghe vậy Kiều Cảnh Nghị không khỏi sửng sốt .

Hảo thần a ! Trạch Thao thật là biết trước a, đoán A Huy sẽ lần nữa mở miệng vay tiền , hiện tại thật sự ứng nghiệm a !

” Nhưng là....Cậu lần trước không phải là đã mượn ba mươi vạn sao ?” Kiều Cảnh Nghị nghĩ kỳ quái, lập tức lại thay cậu bắt đầu lo lắng :” Chẳng lẽ là bá mẩu có vấn đề gì sao ?”

Chu Toàn Huy vốn có chút lúng túng, tìm không ra lý do tốt , lúc này lại nghe cô nhắc nhở, dứt khoát liền theo lời cô tiếp tục lừa tiếp vậy .

” Đúng...Đúng ! Bà ấy đột nhiên chuyển biến xấu, cần gấp rút làm phẫu thuật, tớ không có đủ tiền có thể gánh vác ,...Cậu cho tớ mượn đi ! Hảo tâm có hảo báo (lòng tốt sẽ có hồi báo), tớ sẽ rất cảm kích cậu !” Thanh âm từ chân chờ nhỏ nhỏ đến đánh bạo kéo cao âm lượng, giọng điệu cậu cấp thiết , ánh mắt cuồng loạn .

Thì ra là như vậy, khó trách cậu ấy gấp gáp như vậy ! Kiều Cảnh Nghị thông cảm nhìn cậu .

” Hiện tại sổ tiết kiệm cùng con dấu của mình đều giao cho lão công mình giữ , bất quá cậu yên tâm, anh ấy từng nói nếu cậu còn cần , có thể tự mình đến tìm anh ấy, anh ấy sẽ cho cậu mượn .” Cô y theo Quan Trạch Thao nhấn nhủ qua nói cho cậu nghe .

Chu Toàn Huy chần trệ (chần động mà đứng im), trong khoảng thời gian ngắn nói không ra lời .

Cậu sở dĩ chần trệ, một là bởi vì Kiều Cảnh Nghị con đường này có thể bị chặn đứt, một là hoài nghi Quan Trạch Thao có phải đã phát hiện cái gì không, mới có thể nói như thế, còn muốn cậu đi tìm anh ?

” Đừng ngại, tình trạng bá mẩu nguy cấp như thế, cậu liền đi Hồng Trạch tập đoàn tìm lão công mình đi ! Mình cho cậu số điện thoại di động của anh ấy, cùng anh ấy hẹn thời gian .” Kiều Cảnh Nghị đổi lại lời kéo cậu trở lại phòng làm việc, ở trên giấy ghi chép ghi xuống một dãy số.

Chu Toàn Huy kinh ngạc nhìn tờ giấy trong tay mình, tâm phiền ý loạn, hoang mang lo sợ.

Quan Trạch Thao này nhẩn nhử cái quỷ gì, rõ ràng là muốn dẫn cậu vào hũ mà ! Cậu biết rõ, lúc này nếu như đi, không chỉ trăm phần trăm không cầm được tiền, còn có thể bị cảnh cáo giáo huấn một trận !

Thảm, một lòng đem hy vọng ký thác trên người Kiều Cảnh Nghị, kết quả nhưng lại đào không được tiền .

Này nên làm cái gì mới tốt ?

Lúc chập tối, Kiều Cảnh Nghị gọi điện cho Quan Trạch Thao, hướng anh báo tối nay phải trễ mới tan tầm, bởi vì có quan hệ với ba ngày trước xin nghỉ, một số công việc lâu ngày cần phải tăng ca xử lý, đồng thời, cô cũng nhắc tới buổi trưa Chu Toàn Huy lần nữa mở miệng vay tiền .

" Cậu ấy không có đi tìm anh sao ?" Kiều Cảnh Nghị buồn bực hỏi. Kỳ quái, A Huy gấp thành như vậy, thế nào lại không tìm Quan Trạch Thao .

" Cậu ta làm sao có thể dám đến tìm anh !" Quan Trạch Thao ở đầu kia điện thoại cười nhạo .

" Vì sao không dám ?" Anh nói khiến cô không hiểu .

" Đó là bởi vì trong lòng có quỷ !" Quan Trạch Thao nói thâm.

Anh đoán, Chu Toàn Huy hẳn là biết trò lừa bịp của mình bị anh vạch trần, cho nên không dám theo lời Cảnh Nghị tìm đến anh .

" Hả ?" Cô không nghe rõ nên hỏi lại .

" Không có việc gì, em yên tâm được rồi, Chu Toàn Huy không đến tìm anh, cũng sẽ không lại tìm em nữa ." Không thể giải thích cho Cảnh Nghị , không sẽ lại làm cô phiền muộn .

" Thế nhưng, mẹ nó bệnh ..." Cô không suy nghĩ mà nói, Quan Trạch Thao nhưng bỗng nhiên cười ha hả .

" Kiều Cảnh Nghị tiểu thư, em nói lời thô tục ! Ha ha..." Này tiểu nữ nhân khả ái, thật đúng là làm anh vui vẻ, ngay cả loại chuyện không thoả mái này cũng có thể khiến anh cười như vậy .

Kiều Cảnh Nghị dừng một chút, mới bừng tỉnh đại ngộ, hiểu rõ mình nói gì đó, khuôn mặt không nhin được hồng thành một mảng ." Em không phải cố ý ..."

" Được rồi, đừng nói cậu ta nữa . Em hôm nay tăng ca sẽ rất khuya sao ?" Quan Trạch Thao không muốn nhắc tới Chu Toàn Huy, nói sang chuyện khác .

Kiều Cảnh Nghị lục lợi văn kiện trên bàn nói : " Hẳn là không quá muộn, đại khái 7 , 8 giờ có thể kết thúc công việc ."

" Ủ, vậy cũng được. Bất quá em phải nhớ ăn tối , không nên bị đói ." Anh thấp giọng dặn dò, cùng cô nói chuyện ngữ điệu chính là đặc biệt ôn nhu .

" Em biết, anh cũng thế nhé !" Cô mỉm cười ngọt ngào .

" Em hôm nay có lái xe không ? Có muốn lão Trần qua đón không ..." Anh hỏi lại, nghe được cô nói tăng ca, liền nghĩ lo lắng chuyện rất nhiều .

" Em có lái xe ." Cô cười ngắt lời anh." Sớm đã có chuẩn bị tâm lý tăng ca, cho nên hôm nay lái xe đi làm a."

" Được rồi, lúc về, lái xe cẩn thận ." Quan Trạch Thao trong mỗi câu đều nồng đậm quan tâm cùng dặn dò .

" Đã biết , anh càng lúc càng giống ông cụ non nói không ngừng !" Cô mỉm cười trêu chọc, giọng điệu còn phát ra tiếng cười bướng bỉnh khanh khách .

Cư nhiên dám nói anh giống ông cụ non ?!

" Kiều Cảnh Nghị ——" Anh bực bội gầm nhẹ tên cô .

" Bye bye." Cô nhanh chóng tắt điện thoại, sau đó che miệng cười trộm, nghĩ đến đầu kia điện thoại Quan Trạch Thao tức giận đến giơ chân, cô mang theo mím cười tăng ca.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, mọi người hoàn thành công việc liền rời đi, phòng làm việc nhân viên càng lúc càng ít

Tám giờ kém 5 phút tối, Kiều Cảnh Nghị cũng kết thúc công việc rời khỏi tạp chí xã hội, đi xuống tầng hầm bãi đỗ xe, chuẩn bị lái xe về nhà .

Cô hướng chiếc Beetle * màu xanh đi đến, ấn mở khóa từ điều khiển từ xa, sau đó mở cửa xe — (* xe bộ cánh cứng)

” A..” Đột nhiên, phía sau có người chế trụ cô, cô theo phản xạ kêu sợ hãi đồng thời ra sức giãy dụa .

” Ngô ngô ngô ...” Tiếng thét chói tai bởi vì miệng bị che mà dừng, chuyển thành tiếng kêu rên, một cỗ mùi hương quái dị lập tức chui vào trong mũi, cô cảm thấy một trận choáng váng hoa mắt, tay chân nhanh chóng vô lực, rất nhanh, hắc ám đột kích (đêm tối bao trùm), cô hôn mê bất tỉnh

10. Chương 10

Áp suất thấp mạnh mẽ bao phủ đại trạch Quan gia, tất cả người giúp việc đều đứng thành hàng trong phòng khách, bầu không khí ngưng trọng không ai dám hé răng .

Quan Trạch Thao ngồi ở trên ghế sofa, lo lắng vội vàng điện thoại tìm người .

” Bậc tổng biên, tôi là Quan Trạch Thao .” Anh trầm thanh tự giới thiệu .

” Vâng !” Đột nhiên nhận được điện thoại của Quan đại tổng giám đốc, tổng biên thiếu chút không nhảy dựng lên .

” Ngài biết Cảnh Nghị tăng ca đến mấy giờ sao ? Hiện tại đã chín giờ rưỡi, các ngài phòng làm việc cũng đã không có người, thế nhưng Cảnh Nghị đến bây giờ vẫn chưa trở về nhà, điện thoại di động cũng không gọi được, có thể hay không nhờ gọi điện thoại hỏi một chút nhân viên tăng ca khác ?” Quan Trạch Thao giọng điệu lạnh lùng khắc chế quá tức giận .

Tổng biên ở bên kia đầu điện thoại cũng cứng họng, kinh ngạc với tình hình như lời nói của Quan Trạch Thao, hồi lâu mới phản ứng .” Được, được, tôi lập tức liên lạc, xem kết quả thế nào sẽ báo cho ngài .”

” Cảm ơn .” Quan Trạch Thao cắn răng dập điện thoại, tức giận càng thêm càng mạnh .

Liên thẩm cầm lấy điện thoại bàn, vội vội vàng vàng bước nhanh tới :” Thiếu gia, lão Trần gọi điện thoại về .”

Quan Trạch Thao thân hình rung lên, rồi đột nhiên đứng dậy, vội vàng đoạt lấy ống nghe .

” Lão Trần, thế nào ?”

” Thiếu gia, xe thiếu phu nhân vẫn còn ở bãi đỗ xe ở tầng hầm tạp chí xã hội, cửa xe thì mở ra, túi xách rớt ở bên cạnh xe ...” Lão Trần được phái đến tạp chí xã hội xem tình hình khẩn trương báo về .

Quan Trạch Thao trái tim như nhảy tới cổ họng, vẻ mặt khiếp sợ .

Đây là có ý gì ? Xe ở mà người không ở, hơn nữa cửa xe mở, túi xách của cô rơi, xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sao ?

” Thiếu gia ?” Không có nghe đến trả lời, lão Trần nghi hoặc gọi .

” Người ...” Mở miệng, Quan Trạch Thao phát hiện tiếng nói mình có chút run run, không khỏi dè dặt dừng lại chút, mới duy trì ổn định .” Người hỏi một chút nhân viên quản lý trong bãi đỗ xe có phát hiện cái gì khác thường không, sau đó chờ ở đó nhìn một chút, có bất luận tình huống gì lại gọi điện thoại về .”

” Vâng .” Nhận được mệnh lệnh , lão Trần lập tức hành động .

Quan Trạch Thao suy sụp ngồi xuống, vẻ mặt hoảng hốt, mọi người nhìn thấy cũng run như cây sậy, hai mặt nhìn nhau, muốn hỏi lại không dám hỏi .

” Liên thẩm, trước gọi điện báo đồn trưởng quản khu * qua đây .” Quan Trạch Thao trầm giọng nói. Anh biết không thể báo mất tích , bây giờ còn không đủ thời gian theo quy định, cho nên vận dụng chút quan hệ cơ bản vậy .

(*bảo vệ khu vực này, chắc thế..hay là cảnh sát)

” Được.” Liên thẩm nhanh chóng gọi điện thoại .

” Thiếu thiếu gia .” A Nhạc cũng rất lo lắng rốt cục nhện không được phát ra thanh âm, tầm mắt mọi người tất cả đều hướng cậu nhìn lại .” Thiếu phu nhân có thể hay không bị người ta bắt cóc ?”

Lời vừa nói ra, con mắt tất cả mọi người đều trừng lớn giống như chuông đồng, Quan Trạch Thao vẫn ở trong hỗn loạn sầu lo giống như được dội một bát nước cho tỉnh lại, trong đầu bỗng nhiên thoát ra tên một người —

” Chu Toàn Huy ?” Anh không xác định thăm lẩm bẩm, âm thầm đoán .

Sẽ là cậu ta sao ?

Là cậu ta mượn tiền không được, ngược lại thay đổi cách thức khác sao ?

” Nếu như là bắt cóc, vì sao bây giờ còn không nhận được điện thoại? ” Quan Trạch Thao ngơ ngác hỏi .

Chỉ cần là chuyện tiền có thể giải quyết, vậy sẽ xử lý tốt, chỉ sợ đối phương muốn không chỉ tiền, chỉ sợ cậu ta khiến Cảnh Nghi bảo bối của anh bị thương tổn .

Nhưng vào lúc này, di động Quan Trạch Thao vang lên, anh vô thức nhìn về phía điện thoại, là dãy số xa lạ, nhện không được nín thở nhấn nghe —

” Uy ?”(alo)

” Quan tổng giám đốc sao? Tôi là lão Vương ở văn phòng thám tử .”

Không phải là kẻ bắt cóc ! Quan Trạch Thao không nhện được thả lỏng chút .

Lập tức, anh mới bỗng nhiên nhớ tới vừa rồi quá mức hỗn loạn, lại quên còn có tuyến văn phòng thám tử này —anh ở mấy ngày trước có ủy thác Vương tiên sinh phái một người giám thị Chu Toàn Huy.

” Đúng là tôi, có phát hiện cái gì sao ?”

” Có, ngài dự cảm không sai, Chu Toàn Huy quả thực có hành động .” Vương tiên sinh nói. Lúc trước Quan Trạch Thao sau khi xác định Chu Toàn Huy nói dối, liền lập tức phòng ngừa chu đáo ủy thác ông tìm người giám thị Chu Toàn Huy, lo lắng cậu ta sẽ đối lão bà anh gây bất lợi, hiện tại chứng minh anh lo lắng là đúng.

May là anh thuê bọn họ, hiện tại cũng mới có thể trước tiên nắm giữ đầu mối !

Anh trong lòng bất ổn hỏi ” Có hành động là có ý gì ?”

” Thiếu phu nhân có đúng hay không không ở nhà ?” Vương tiên sinh hướng anh xác nhận .

” Đúng, thế nào ? Ông biết cô ấy ở nơi nào sao ?” Quan Trạch Thao gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, đứng dậy ở trong phòng khách đi qua đi lại .

” Căn cứ chúng tôi phái người báo cáo về , Chu Toàn Huy khoảng chừng tám giờ từ bãi đỗ xe tập chí xã ly khai, lại đem một cô gái đến vứt bỏ ở một nông trại, theo trong điện thoại hình dung, ta nghĩ hẳn là thiếu phu nhân, cho nên nhanh chóng gọi điện thông tri ngài .”

Vương tiên sinh là cảnh sát về hưu, cho nên kinh nghiệm lão thành, lập tức theo lời nhân viên báo về, cũng cử thêm người đi trước .

” Chết tiệt ! Quả nhiên là cậu ta !” Quan Trạch Thao nhện không được tức giận mắng, sau đó vội nói :” Tình hình hiện tại của phu nhân tôi thế nào ?”

” Ngài hiện tại có thể tương đối yên tâm chính là thiếu phu nhân không có lập tức nguy hiểm, hơn nữa người của chúng tôi vẫn theo dõi tình hình trong nông trại .” Vương tiên sinh trấn an nói.

” Tốt, tôi lập tức báo cảnh sát, trước khi cảnh sát đến, nhờ người của ông bảo hộ phu nhân tôi an toàn, chuyện lần này, tôi sẽ hảo hảo đền đáp ông .” Quan Trạch Thao nghiêm túc nói .

” Đây là nhất định, xin ngài không cần lo lắng .” Đối với VIP., Vương tiên sinh xuất đủ toàn lực, lấy kinh nghiệm phá án lúc trước cho ý kiến .” Được rồi, Chu Toàn Huy nếu có gọi điện đòi tiền ngài, nhớ kỹ trước thuận theo yêu cầu của cậu ta, mới có thể tranh thủ thời gian, cũng không được làm cậu ta tức giận, miễn cho phu nhân chịu tội .”

” Tôi biết, như vậy bất cứ lúc nào cũng bảo trì liên lạc .”

Một mảnh đen kịt !

Mùi vị ẩm mốc !

Lúc Kiều Cảnh Nghị tỉnh lại đầu tiên ý thức được con mắt mình bị bịt kín, miệng bị nhét , sau đó ngửi thấy mùi mốc meo hôi thối.

” Ngô ngô.....” Cô muốn ngồi dậy, lúc này mới phát hiện ngay cả tay mình cũng bị buộc chặt .

Nơi này là chỗ nào ? Xảy ra chuyện gì ? Cô tại sao lại thành như vậy ?

Cô nỗ lực nhớ lại, nhớ tới cô ở trong tạp chí xã, cô tặng ca, tan tằm, đến bãi đỗ xe muốn lái xe về nhà, sau đó....Sau đó cô liền mất đi ý thức !

Lẽ nào, đây là một trong những tin tức thường thấy trên ti vi—bắt cóc ? Mà cô, thành con tin ?!

(tội nghiệp chị luôn là nhân vật chính trong phim truyền hình —mất trí nhớ — bắt cóc ~.~ thật thảm)

Trời ạ !

Cô sợ hãi đứng lên, liếc mình giấy dựa, nhưng đổi lại, ngoại trừ va chạm đau đớn do dây thừng ma sát tạo thành, một chút cũng không có thoát ra được .

Cô nên làm gì bây giờ ? Ai tới cứu cô a !

Trạch Thao biết cô bị bắt cóc sao ? Anh tìm được cô không ?

” Ngô ngô” Cô không thể nói chuyện, chỉ có thể phát ra thanh âm, sợ hãi nước mắt rơi như mưa.

Cô làm sai cái gì ? Vì sao muốn đối đãi cô như vậy ?

” Cô nhanh như vậy đã tỉnh a ?”

Bỗng nhiên, xuất hiện thanh âm xa lạ, Kiều Cảnh Nghị sồn gai ốc, dừng lại một chút .

” Ngô ngô ngô ngô ngô.....” Cô muốn nói, nhưng chỉ có thể ngơ không phát ra được tiếng nào, ảo não vô cùng.

“Không nên ngơ, tôi sẽ không lấy miếng vải trong miệng cô.” Chu Toàn Huy lạnh lùng nhìn cô đang rất kích động, tận lực đè thấp thanh âm, để tránh khỏi bị cô nhận ra.” Kỳ thật cô không cần quá sợ hãi, mục đích của tôi chỉ là đòi tiền, cô ngoan ngoãn không âm ỉ, có thể ăn ít đau khổ, chỉ cần tiền đến tay tôi, tôi sẽ thả cô đi .”

Này không thể trách cậu, muốn trách chỉ có thể trách bọn họ quá hẹp hòi, Hồng Trạch tập đoàn lợi nhuận nhiều như thế, Quan Trạch Thao giá trị con người trên triệu vạn , chỉ là mượn mấy vạn cũng không chịu !

Nếu như bọn họ dứt khoát cho cậu mượn, cậu sẽ không bị buộc phải cùng đường, hiện tại cũng không tổn phí hoảng hốt lớn như vậy, bí quá hóa liều đem Kiều Cảnh Nghị bắt đến !

Bất quá, một không làm, hai không ngừng, nếu đã làm liền làm lớn, ba mươi vạn không cho mượn, vậy hiện tại cậu mượn năm nghìn vạn , để Quan Trạch Thao hảo hảo có thể linh hội cái gì là nhân tiểu thất đại !(vì nhỏ mất lớn)

” Năm nghìn vạn đối với Quan tổng giám đốc mà nói, hần chỉ là tiểu CASE * đi ?” Tưởng tượng đến năm nghìn vạn tới tay sau phải nhập cư trái phép đến địa phương khác hảo hảo hưởng thụ, Chu Toàn Huy không nhìn được dương lên dáng tươi cười .

(* Cái này ta chịu ..ai biết không, có giống như cát – sê của ca sĩ không biết, ta nghĩ chắc ám chỉ tiền lương ah)

Cậu còn không có bắt đầu liên lạc Quan Trạch Thao, bởi vì cậu muốn cho Quan Trạch Thao trước tiên hảo hảo cảm thụ một chút tư vị thê tử thân ái mất tích, cảm thụ tư vị đau đớn tận cùng kia, sau đó cậu mới gọi điện đòi tiền, đối phương sẽ lại càng dễ tiếp nhận điều kiện của cậu .

Nhấn nại một vài ngày, cậu có thể biến thành kẻ có tiền , không cần bị chủ nợ làm cho nghĩ nhảy lầu nữa !

Thừa dịp hần nói, Kiều Cảnh Nghị lặng lẽ dùng đầu lưỡi đỉnh ra vài bố trong miệng, hai tay bị buộc sau lưng, cũng len lén không ngừng giãy dụa, mặc dù rất khổ cực, nhưng hình như cũng có chút hiệu quả .

Nhưng mà, Chu Toàn Huy cũng rất cẩn thận, sau một lúc liền phát hiện cô không an phận .

” An phận chút, đừng ép tôi đối cô động thủ !” Cậu cảnh cáo, lần này đem vài bố nhét càng chặt .

” Ngô !” Phi phi phi.... này bại hoại rốt cuộc dùng vật gì nhét vào mồm cô ? Có cổ mùi lạ, sẽ không là tất , giẻ lau các loại chứ ? Ách ..

” Cô đang không phải đối tôi mắng lời thô tục chứ ?” Cậu miễn cảm phỏng đoán, khiển trách nín chặt đầu cô .

Hỗn đản ! Kiều Cảnh Nghị ở trong lòng chửi mắng hần thiên biến vạn biến (nghìn lần vạn lần), cho dù con mắt bị che, cô vẫn có thể nghe thấy biết rõ chỗ hần đứng , sau đó dùng ánh mắt không thấy được trừng hần, đem hần trừng ra mấy trăm cái lỗ thủng .

” Cô nếu như lại phát ra tiếng kỳ quái, tôi liền dứt khoát làm cô hôn mê lần nữa, đỡ phải phiền phức .” Chu Toàn Huy cảm thấy mệt mỏi rồi từ từ mất đi nhấn nại, bắt đầu uy hiếp đe dọa.” Tôi muốn nghỉ ngơi dưỡng sức, sáng mai lại hảo hảo đối phó lão công cô .”

Cô không thể lại hôn mê nữa, cô phải bảo trì thanh tỉnh, mới có thể thừa dịp hần ngủ liền nghĩ biện pháp thoát ra.

Chẳng bao lâu sau, Kiều Cảnh Nghị nghe được tiếng ngáy như sấm nổ của Chu Toàn Huy vang lên, vốn hai tay bị buộc chặt, cô lợi dụng gân cốt mình mềm mại, cô hướng đến phía trước . Vì vậy , vài bố trong miệng , trên mắt đều có thể thuận lợi gỡ xuống.

Nhưng cô không nghĩ tới chính là, kẻ bại hoại bắt cóc cô, dĩ nhiên sẽ là Chu Toàn Huy ! Thật sự là rất khiến cô thương tâm thất vọng rồi !

Cô hảo tâm giúp đỡ cậu ta , cậu ta nhưng lại đối đãi với cô như vậy ? Thảo nào Trạch Thao muốn ám chỉ cô kết giao bằng hữu phải cẩn thận .

Cô thật là bị quỷ che mắt, cư nhiên còn đem cậu ta thành người tốt ?! Quả thật là tri nhân tri diện bất tri tâm a! *

(* Tri nhân tri diện bất tri tâm : biết người biết mặt không biết tâm)

Sau một lúc khiếp sợ cảm khái, cô khẽ bước đi ra ngoài, muốn thừa dịp khi cậu ta ngủ, nhưng là đang lúc cô mở cửa thì, ván cửa rỉ sắt phát ra thanh âm, nhất thời đánh thức hần.

Xong đời ! Nếu đánh thức cậu ta , cũng không cần phải phóng nhẹ động tác.Kiều Cảnh Nghị co cẳng chạy ra bên ngoài .

” X, Đừng nghĩ chạy !” Chu Toàn Huy đứng dậy vớ lấy cầu bóng (gậy với phần đầu có nắm tròn, chắc giống giống gậy chơi golf) liền truy .

” Người đâu cứu mạng a——” Kiều Cảnh Nghị đem hết sức lực vừa chạy vừa hét chói tai .

Vừa mới đến nơi này xe cảnh sát cố ý tắt còi báo động đi lần nữa lại bật lên, thanh âm rất lớn, khiến cho Chu Toàn Huy sợ đến sắc mặt tái nhợt, sững sốt tại chỗ, không biết nên chạy trốn hay tiếp tục truy đuổi Kiều Cảnh Nghị .

” Buông vũ khí, người đã bị bao vây !”

Thanh âm từ loa trên xe cảnh sát vang lên, rất nhiều cảnh sát xuống xe lấy súng hướng vào hắn, súng đạn đã lên nòng, khiến cho Chu Toàn Huy lần đầu phạm án rất nhanh liền dơ tay đầu hàng , bị bắt .

Kiều Cảnh Nghị quá mức hoảng sợ, không xác định Chu Toàn Huy có bị bắt hay không, hoảng loạn chạy đường như lướt qua xe cảnh sát, như cũ sống chết hướng đồng ruộng chạy .

” Cảnh Nghị !”

” Thiếu phu nhân !”

Quan Trạch Thao theo sau cảnh sát nhìn thấy cô, vội vàng xuống xe đuổi kịp, ngay cả A Nhạc cũng xuống xe hỗ trợ truy .

” Đừng đuổi theo tôi, người đâu cứu mạng — ” Kiều Cảnh Nghị thất kinh, đồng ruộng tối đen, căn bản cái gì cũng không thấy rõ lắm, cô không dám dừng lại .

Thế nhưng, cô hình như nghe thấy thanh âm Quan Trạch Thao gọi cô ! Anh tới cứu cô sao ?

” Trạch Thao là anh sao ?” Cô hơi chút thả chậm tốc độ, run giọng xác nhận .

” Là anh, đừng chạy nữa, rất nguy hiểm .” Quan Trạch Thao đáp lại .

Nghe đúng là anh, Kiều Cảnh Nghị lớn tiếng khóc , lại chạy trở về, nghĩ nhanh chóng trở lại bên người anh .

Không nghĩ tới, ngay lúc nguy hiểm được giải trừ, chuyện ngoài ý muốn xảy ra —

” A!” Tiếng kêu sợ hãi phát ra từ Kiều Cảnh Nghị, cô rơi xuống ruộng, đụng vào bờ ruộng, ngã đi .

Bệnh viện giống vậy , phòng bệnh hạng nhất như nhau , như nhau là mùi thuốc khử trùng tràn ngập trong không khí, thanh âm máy chữa bệnh vang lên, buổi sáng ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ tiến nhập phòng bệnh, chiếu rọi thiên hạ đang mê man trên giường —

Kiều Cảnh Nghị.

Cô hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt tái nhợt, trên đầu băng bó băng gạc, nằm thẳng trên giường bệnh, lúc này đây, vẫn là đụng trúng đầu, bất quá, còn tốt hơn trước, lần này bị thương nhỏ hơn rất nhiều .

Quan Trạch Thao ngồi ở bên giường, bàn tay to lớn cầm lấy tay cô, mặc dù không lo lắng như lần trước, nhưng đau lòng có lẽ cũng không ít hơn .

Không may gặp gỡ Chu Toàn Huy dân cờ bạc, vô duyên vô cớ đưa tới một hồi tai bay vạ gió, thật sự là vận khí không tốt .

Xem ra, anh phải đợi Cảnh Nghị tỉnh lại, đi cầu phúc mới được, để tránh khỏi luôn đụng tới loại chuyện xui xẻo này .

Bỗng dưng, bàn tay cô có động tĩnh, trong lòng anh chấn động, ánh mắt chăm chú nhìn gương mặt xinh đẹp của cô, đợi cô từ từ tỉnh lại.

Chốc lát, cô chậm rãi xốc lên mi mắt, đồng dạng, ánh mắt còn không có tiêu cự nhìn trần nhà phía trên, sau khi ngưng tụ tiêu cự lập tức nhìn xung quanh.

” Cảnh Nghị, em tỉnh rồi ?” Anh mừng rỡ khẽ gọi .

Nghe tiếng gọi, Kiều Cảnh Nghị đem ánh mắt hướng anh, chống lại tầm mắt của anh, nhìn thấy trong đáy mắt anh mừng rỡ cùng quan tâm, thần trí vốn có chút hoảng hốt, lúc này hoàn toàn tỉnh táo lại .

Cô bình an trở lại bên người anh !

” Cảm giác thế nào ? Có khó chịu ở đâu không ?” Anh quan tâm liên tiếp hỏi , ở trên mặt cô sờ đông sờ tây.

” Không có .” Cô theo phản xạ muốn lắc đầu , bỗng nhiên cảm thấy đau đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhin không được nhần thành bánh bao thịt, đau nhức kêu ra tiếng :” Tê ôi ...”

” Em vừa đụng vào đầu .” Quan Trạch Thao rất bất đắc dĩ nói .

Cô mím môi, ở trên đầu sờ thấy băng gạc, sau đó thoáng nhìn về mặt yêu thương của anh, nhất thời trong lúc đó, một ý niệm lóe lên trong đầu —

” Chớ có sờ !” Quan Trạch Thao thấy cô đưa tay sờ vào vết thương, không khỏi lấy tay ngăn cô lại .

Kiều Cảnh Nghị nhưng giống như đụng tới đồ vật bị bắn đường như vội tránh đụng chạm của anh, phòng bị nhìn về phía anh .

Trong lòng đánh cái đột, anh buồn bực hỏi :” Làm sao vậy ?”

” Tiên sinh, xin hỏi người là ai ?” Kiều Cảnh Nghị dửng dáp một bộ càn buồn bực .

Thanh âm hỏi khẽ nhưng thoáng như sét đánh , bổ về phía Quan Trạch Thao .

Hiện tại là quỷ giả tường hay là anh gặp ác mộng ?

Vì sao chuyện mấy tháng trước từng trải qua, lại sau mấy tháng liền phát sinh lần nữa ?

” Em lại quên anh ?!” Anh nhẹ hỏi, trong lòng có một cỗ muốn đem cô tóm đứng lên, xúc động muốn nâng đầu cô lên lắc lắc .

Kiều Cảnh Nghị cố ý vô tội nháy mắt mấy cái, không có trực tiếp trả lời .

Về mặt anh thật buồn cười, giống như bị sét đánh tới, bị quỷ hù dọa, bộ dạng bất cứ lúc nào cũng muốn phát điên.

” Được, em chờ một chút, anh đi gọi bác sĩ đến .” Từng có một lần kinh nghiệm, mặc dù lại muốn thương tâm lần nữa nhưng phải bình tĩnh.

Nhìn dửng dáp anh bị đả kích, Kiều Cảnh Nghị tâm mềm nhũn, kết thúc trò đùa dai bướng bỉnh .

” Trạch Thao, không cần gọi bác sĩ đến, em chính là nói đùa .” Cô gương giọng gọi anh lại, lộ ra nụ cười xinh đẹp .

Quan Trạch Thao dừng lại cước bộ xoay người lại, thân thể bị kéo căng nhất thời buông lỏng, tâm tình lại ảm áp lên, cẩn rắng nhìn cô, liền vừa bực mình vừa buồn cười .

” Kiều Cảnh Nghị tiểu thư! Ta hẳn là hảo hảo giáo huấn ngươi .” Anh đến bên giường bệnh, lật thân thể cô lại, hướng mông cô vỗ lên.

” Ôi !” Cô không dám kháng nghị, ai bảo cô trêu cợt anh .

Hai tay anh ôm chặt cô vào lòng , liếc cô hỏi :” Em biết, Quan Trạch Thao anh sống ba mươi ba năm, câu nói anh sợ nhất là gì không ?”

” Cái gì ?” Cô hiếu kì hỏi .

” Đó chính là — Tiên sinh, xin hỏi người là ai ?” Anh chán ghét bĩu môi, phun ra những lời này .

Kiều Cảnh Nghị buồn cười, bật cười .

” Nhớ kỹ a, sau này không được lại làm anh sợ !” Anh nhéo nhéo chóp mũi cô, nghĩ mình sớm muộn cũng sẽ bị dọa mà bị bệnh tim .

Cô nhanh như chớp khẽ đảo mắt, trêu ghẹo nói :” Nếu như là thật lại quên anh, vậy anh làm sao bây giờ ?”

” Không sao, mặc kệ em đem anh quên bao nhiêu lần, dù sao cuối cùng đều nhất định sẽ yêu anh .” Anh tự tin tràn đầy, rất chắc chắn.

” Em muốn đo xem da mặt anh dày bao nhiêu .” Cô cười anh, đưa tay chà đạp khuôn mặt anh tuần của anh .

” Lẽ nào anh nói sai sao ?” Anh mặc cô ở trên mặt anh càn quấy .

” Đúng đúng đúng, dù cho lại mất trí nhớ cũng sẽ lại yêu anh, bởi vì... trên thế giới này sẽ tìm không được người sủng ái em giống như lão công em!” Cô ôm lấy cổ anh, nhẹ nhàng hôn lên một cái.

” Bất quá, cố gắng không mất trí nhớ vẫn tốt hơn.” Anh liếc nhìn cô, dù cho có kinh nghiệm, dù cho có chuẩn bị tâm lý lần nữa, vừa bị cô lừa gạt vẫn là chịu đả kích .” Anh đối em yêu càng lúc càng sâu, thế nhưng em đối với anh yêu nhưng lại như bắt đầu, đem anh đối với em thật là tốt đều quên hết, như vậy rất không công bằng .”

” Ai, không có quên hết a ...” Cô nghiêng đầu , nghĩ trí nhớ hình như có chút bất đồng, vì vậy thử chỉnh lí lại một chút kí ức.

” Có ý gì ?” Quan Trạch Thao sững sốt, thấy cô dường như đang suy nghĩ cái gì, không khỏi yên tĩnh đợi, để tránh quấy rối cô .

”Em nhớ ra rồi...” Kiều Cảnh Nghị mặt lộ vẻ mừng rỡ, ánh mắt vụt sáng.

” Em là nói phần trí nhớ bị mất sao ?” Anh vô cùng kinh ngạc .

Đã quên thương tích trên đầu, cô gật đầu như già tởm, một trận đau đớn kéo tới, nhanh chóng giữ chặt đầu, dừng lại mới tiếp tục mở miệng .

” Em đều nhớ , em sau khi tốt nghiệp đã làm hai ba công việc, sau đó mới vào làm ở tạp chí xã hội, không bao lâu Chu Toàn Huy cũng thành đồng sự ...Em còn nhớ rõ mẹ cậu ta hai năm trước đã qua đời, khi đó các đồng sự trong tạp chí xã còn cùng nhau đi cúng tế a !”

” Không sai .” Quan Trạch Thao nhận tình sáng lên.” Mẹ tên kia sớm đã qua đời, còn nói dối em rằng mắc bệnh ung thư nằm viện.”

” Di ? Anh làm sao biết ?” Cô nghi hoặc chớp chớp mắt .

” Anh thuê văn phòng thám tử điều tra, biết cậu ta nói dối lần này đến lần khác, anh có dự cảm không tốt, cho nên liền ủy thác văn phòng thám tử phái người giám thị cậu ta ...Cũng may như vậy, khi cậu ta bắt cóc em, cũng vì có người báo địa điểm , anh mới có thể nhanh chóng báo cảnh sát .”

Anh vừa nói vừa nhớ tới ngày hôm qua, trong lòng vẫn còn sợ hãi, đồng thời may mắn mình nhạy cảm, mới có thể hữu kinh vô hiểm (có kinh sợ nhưng không có nguy hiểm) né tránh kiếp nạn lần này .

” Thì ra...” Cô nhìn này trước mắt bờ vai rộng rãi ấm áp của nam nhân , vừa ổn trọng tin cậy lại như vậy yêu thương sủng ái cô, trong lòng dâng lên nồng đậm yêu thương cùng thật sâu cảm động, viên mắt không khỏi phấp phỏng .

” Còn sợ a ?” Thấy viên mắt cô đỏ lên, anh yêu thương xoa xoa khuôn mặt cô, ôn nhu an ủi :” Đã qua, đừng sợ .”

Cô hướng anh mở ra hai tay, làm nũng đòi ôm, anh tươi cười yêu thương, không chút do dự ôm chặt cô.

” Thì ra anh đều ở sau lưng bảo hộ em nha !” Cô dán chặt trong ngực anh, nghe kia tiếng tim đập trầm ổn, cảm thấy an tâm cùng ấm áp .

” Kia đương nhiên, anh là trưởng phu của em, phải thủ hộ em cả đời .” Đại chương ở trên lưng cô vỗ vỗ, ôn nhu nhưng kiên định mà nói ra lời hứa hẹn trong lòng .

” Trạch Thao, em yêu anh .” Cô ở trong ngực anh ngẩng đầu lên, cảm động nước mắt tràn đầy .

” Anh biết .” Anh mỉm cười, đưa tay nhẹ lau nước mắt trong suốt như trân châu kia.

Kiều Cảnh Nghị nắm trụ khuôn mặt anh tuần kia, hôn lên mi tâm anh, chớp mũi, sau đó hôn lên môi anh, trút xuống sâu nhất nồng đậm nhất cảm tạ cùng yêu say đắm....

Đời này, cô sẽ dùng nhiệt tình cuộn cuộn không dứt, báo đáp lại anh đối với cô sủng ái, mãi mãi .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-the-dai-truong-phu>